

ပန်းမဟုတ်သော ပန်းတစ်ပွင့်အကြောင်း

(by Jin Jarr)

အသိပေးစာ

" ပန်းမဟုတ်သော ပန်းတစ်ပွင့်အကြောင်း " ဆရာ Jinn Jarr (Fb acc -Jinn Jar) ရေးသားထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းကောင်းလေး တစ်ပုဒ်ပါ။

အရမ်းလည်း အောင်မြင်ပြီး LGBT နှင့်ပတ်သက်လို့ လူတိုင်း နားလည်လက်ခံလာနိုင်အောင် ဗဟုသုတရစရာ အကြောင်းအရာ တွေနဲ့ ပုံဖော်ထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တာကြောင့် Facebook မှာ ရှာဖတ်ဖို့ ခက်ခဲနေသူများအတွက် ပြန်လည် ဝေမျှပေးလိုက်ပါတယ်။

Author Jinn Jar ရဲ့ အရေးအသားတွေကို ဖတ်ရှုချင်တယ် ဆိုရင်တော့ သူ့ရဲ့ Fb wall မှာပဲဖြစ်ဖြစ် အခြား LGBT နှင့်သက်ဆိုင်တဲ့ Pageတွေမှာဖြစ်ဖြစ် ရှာဖွေ ဖတ်ရှုနိုင်ပါတယ် ။ ရေးသမျှဇာတ်လမ်းအားလုံး အသိပညာပေးတွေ့ဝါတာကြောင့်

ဖတ်ပြီးရင် ရင်ထဲ တစ်ခုခုတော့ ကျန်ခဲ့ကြမှာပါ။ ဝတ္ထုတိုင်းလည်း
ကောင်းပါတယ်။ စာဖတ် ဝါသနာပါသူတွေတော့ သိကြပြီး
ဖြစ်မှာပါ။

အခုဝတ္ထုကိုတော့ Author Jinn Jarr ရဲ့ ပရိသတ်အားလုံးအတွက်
အစ အဆုံး တင်ပေးလိုက်ပြီနော်။

အပိုင်း (၁)

သူ့ခြေလှမ်းများမြေကြီး ကိုစတင်ထိတွေ့ချိန်မှာတော့ အမည်မဖော်တတ်သော ခံစားရသည့် အစိုင်အခဲများ ဝင်ကာလာသည်။ မရောက်တာကြာပြီးဖြစ်တဲ့ ငယ်ရပ်ဇာတိကို သူ လူမှန်သိတတ်စလှူလိုမိမိကိုယ်ကို သတ်မှတ်ပြီးပြီမှ ပထမဦးဆုံးသော ပြန်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နေရာဒေသငယ် ဇာတိမြို့ကလေးကတော့ ဘာမှမပြောင်းလဲပါ။ ပြောင်းလဲသွားတာက သူနှင့်သူ၏ ဆိုးဖေါ်ဆိုးဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းများပင် ဖြစ်တော့သည်။

မြို့ကလေးကတော့ သူ့ကိုနွေးထွေးစွာ လက်ယက်ကြိုဆိုနေသည်။ မြို့ကလေးသည် သူ့ကိုလွမ်းကြောင်း သတိရကြောင်းများ ပြောနေသည်။ သူကသာလျှင် မြို့ကလေးကို တမင်တကာ မေ့ထားသည်ကိုတော့ သူသာလျှင်သိပေမည်။

ကြိုတင်တွက်ဆလို့မရသော် မထင်မှတ်ထားသည့် အကြောင်းရာများသည် သူ၏စိတ်များကို အများကြီးပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။

သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သူနှင့်အတူ သူ့၏ အပေါင်းဖော်များသည်လည်း ပြောင်းလဲစေခဲ့ပြီး။

"ကိုလေး လာပြီ...ကိုလေး...ဒေါ်ကြီးမယ် ဒီမှာ ဒီမှာ"

ငယ်ငယ်ကတည်းက ရိုးရိုးစွာနေလာခဲ့သော် ဒေါ်ကြီးမေကတော့ ဘယ်လိုပဲသင်သင် မပြောင်းလဲ ခေါ်ခဲ့သောသူအား ယခုချိန်ထိလည်း ကိုလေးပင် ခေါ်နေတုံးပင် ဖြစ်သည်။ သူဒေါ်ကြီးမယ် အနားသို့ ပြုံးပြလျက်သွားလိုက်သည်။

"ဒေါ်ကြီးမယ် နေကောင်းတယ်နော်"

"ကောင်းပါ့တော် ကောင်းပါ့ ဒေါ်ကြီးတို့ကသာ သတိရလွမ်းနေတာပါတော်၊ ဒေါ်ကြီးတို့ကိုတော့ ဖုတ်လေသည့် ငပိရှိလေတယ်လို့တောင် မထားတော့ အဟင့်..."

"အို...မဟုတ်တာ ဒေါ်ကြီးရာ လမ်းလယ်ကြီးမှာ လူတွေနဲ့ မရှက်ဘူးလာ ကလေးလေးကျနေတာပဲ ငိုနေတာ၊ ကျနော်လဲ လွမ်းတာပေါ့ဗျာ"

"လွမ်းတယ် ဟုတ်လား လွမ်းရင်တော့ ပြန်လာသင့်တာပေါ့
အနည်းဆုံး တစ်နှစ်တစ်ခေါက်လောက်၊ ခုတော့ဖြင့်
ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်မှပြန်လာခဲ့တယ်ပေါ့လေ"

"အော်ဒေါ်ကြီးရယ်"

သူ ဒေါ်ကြီးမယ်ကို ဖက်ကာနှစ်သိမ့်ကာ သူ့ဖြေသိမ့်စေသည်။
ဒေါ်ကြီးမယ်ပြောလဲ ပြောချင်စရာ သူနှင့်အပေါင်းပါ တွေအားလုံး
ဒီမြို့မှခွာခဲ့ကြသည်။ တစ်နေရာ တစ်ဒေသဆီတွင် ကျင်လည်
နေကြပြီးဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းရာများကို ဒေါ်ကြီးမယ်
မသိမဟုတ် အားလုံးသိခဲ့သည်ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းတလျှောက် ဒေါ်ကြီးကတော့ သူ့အားမည်သို့လွမ်းသည်၊
လွမ်းကြောင်းများကို စကားဖွဲ့ကာ ပြောပြသည်။ အဖေနှင့်အမေ
သည်လည်း သူ့အားလွမ်းနေသည့် အကြောင်းများ ကတော့
ထက်ကာနေသည်။ အမေနှင့် အဖေသည် သူ့အားလွမ်းနေမည်
ဆိုသည်ကို အတတ်သိပါသည်။

ကျောင်းတက်နေစဉ် တလျှောက်လုံးတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြကာ သူ့ဆီသို့တပတ်တစ်ခါ ရောက်အောင်လာတတ်ကြသည်။

ခုတော့ အဖေကျန်းမာရေးကြောင့် သူပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့သော ဒီမြို့လေးကို မပြစ်မကင်းသူ သူ့အတွက်တော့ မွေးရပ်ဇာတိ လေးသည် နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုသော်ငြားလည်း အရာအားလုံးဟာ တိတ်ဆိတ်နေသလို ခံစားရသည်။

အိမ်၏ ခြံထဲသို့ ဝင်လိုက်တော့ အရင် ၁၀ နှစ်ကလို သာယာပျော်ဖွယ် မကောင်းပဲ တိတ်ဆိတ်ကာနေသည့် ခြံဝန်းကြီးက သူ့အားခြောက်သွေ့စွာ ပြုံးပြနေသည်။

သူ့အိမ်ထဲကို တစ်ယောက်တည်း ဝင်လိုက်သည်။ ဒေါ်ကြီးနှင့် အိမ်အကူလေးများက သူ့အိတ်များကို ယူကာ သူ့၏အခန်းထဲသို့ ယူဆောင်သွားကြသည်။ သူ့ခြေလှမ်းများက အဖေနှင့် အမေ အခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

အဖေသည် ကုတင်ပေါ်တွင် မှိန်းနေပြီး အမေက ဘုရား စာအုပ်လေးဖွင့်ကာ အဖေကို အသံထွက် စာဖတ်ပြနေသည်။

သူတိတ်တဆိတ် ဝင်လိုက်ပြီး အမေကိုဖက်ကာ နမ်းလိုက်သည်။
အမေကတော့ စာဖတ်မပျက်ပဲ သူ့အားဖက်လျှက် ဆီးကြိုသည်။
သားတစ်ယောက်၏ သူ့အမေလက်သည် အရင်လို သန်မာ
မနေတော့ အနည်းငယ် ပျော့ပြောင်းနေသည်။

အမေ၏ လက်များသည် အိုမင်းသွားသည့် လက်ချောင်းကလေး
များက အရင်လိုမလှပတော့၊ အနည်းငယ် ခြောက်သွေ့နေသော
အမေလက်များသည် အရင်လို သွေးရောင်သန်း မနေတော့ပါ။
အဖေနှင့်အမေကို သူထိုင်ကာ ကန်တော့လိုက်ပြီး မနှောက်ယှက်ပဲ
အသာအယာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာလိုက်သည်။

ခြေလှမ်းများက အိမ်၏ ဧည့်ခန်းသို့ဖြတ်ပြီး မိမိအခန်းသို့
အကူးတွင် ဧည့်ခန်းတွင် ချိတ်ထားသော မိသားစု ဓါတ်ပုံကလေး
သည် သူ့အားပြုံးကာ ကြည့်နေသည်။ သူ ထိုဓါတ်ပုံကလေး
အနားသို့တိုးကာ သွားကြည့်ပြီး တယုတယ လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ကာ
ကြည့်နေမိသည်။

ခါတ်ပုံထဲမှ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကတော့ သူ့အားပြုံးပြလျက်
ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ သီးကာ ဝေ့ဝယ်
လည်လာပါတော့သည်။

"ကိုလေးက ညီလိုမျိုးအသားလဲ မဖြူဘူးနော် တကယ်ဆို
ကိုလေးကမှ မွေးစားသားဖြစ်ရမှာ သားကအမေတူလေ
ဒါကြောင့်အသားဖြူတာ"

ထိုသို့သော စကားအရာမှာအနိုင်ယူတတ်သော ညီငယ်လေးကို
ပြန်ပြောင်းကာ သတိရမိသည်။

"ညီငယ်ရယ် ဒီအချိန်မှာ မင်းရှိနေရင်လေ
ကိုလေးမေးချင်ပါတယ်၊ ကိုလေးကို အရင်လိုပဲချစ်တုံးလား
လို့"

***

"သားလာခဲ့ ဒီမှာ သားအတွက် ညီလေးတစ်ယောက်
ခေါ်လာတယ် ဖေဖေ တို့ မေမေတို့ နဲ့အတူတူနေမှာ"

"သူကသားအတွက်အရုပ်လေးလား ဒါဆိုသားသူနဲ့ ဆော့လို့
ရတယ်ပေါ့"

သူပြောလိုက်တော့ ကောင်လေးသည် အဖေကိုတွယ်ထားသော
လက်ကိုကိုင်ပြီး သူ့အား ချောင်းကြည့်သည်။ သူ ၆ နှစ်သားတွင်
ဖေဖေသည် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လက်တွဲလျက် အိမ်ပေါ်
ခေါ်လာသည်။ ကောင်လေးသည် ရောက်ကာစနေ့ကတော့
ညစ်ပတ်ပေတေနေသော အင်္ကျီလေးကို ဝတ်လျက် သူ့အား
မဝင့်မရဲ ကြည့်ရှုပါသည်။

အစပထမတွင်တော့ သူပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါသည်။ မိမိနှင့် သက်တူ
ရွယ်တူ ဆော့ဖော်ဆော့ဖက် ရောက်လာသည့်အတွက် ပျော်ရွှင်
ခဲ့ပါသည်။

"သူနာမည်က ညီညီငယ်တဲ့ သားရဲညီလေးပဲ သား..
ဒါသားကိုကိုပဲ သူကတော့ ကိုကိုလေးတဲ့ မှတ်ထားနော်"

"ဟုတ်"

အိမ်တွင် ဖေဖေ၊ မေမေ နှင့် ဖေဖေညီမငယ် ဒေါ်လေးတို့နှင့်
သူနေသော မိသားစုထဲသို့ လက်သေးသေးလေ ကောင်ငယ်လေး
တစ်ယောက်ရောက်လာတော့ အိမ်တစ်ခုလုံး ဆူညံပွတ်လော
ရိုက်ကာပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်။ ဒေါ်လေးက အဆိုးဆုံးပင်ဖြစ်သည်။

ထိုကောင်လေးသည် မိန်းမချော ချောကာ ကြည့်လှပါသည်။
မျက်လုံးလေးများက ဝိုင်းကကျောနေပါသည်။ မိန်းခလေး
ချစ်သောဒေါ်လေးသည် သူ့အားမိန်းခလေးလို ပြင်ဆင်ပေးတိုင်း
ငြင်းလွှတ်သော သူ့ကို ပစ်ထားကာ ညီညီငယ်အပေါ် ပုံကျ
သွားတော့သည်။

ဒေါ်လေး၏လက်ရာများသည် ညီညီငယ်အပေါ်သို့ ရောက်နေပါ
တော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် တဖြေးဖြေး ညီညီငယ်အပေါ်
မနာလိုဝ်တိုစိတ်များ ကြီးထွားလာတော့သည်။ အဆိုးဆုံးက

မေမေသည် သူ့အားအရင်လို တစ်ယောက်တည်း ပေါင်ပေါ်တင်
မအိပ်ခိုင်းတော့ပဲ ညီညီငယ်နှင့် မေမေပေါင်ပေါ်မျှကာပေးရတော့
သူပိုလိုတောင် ကြည့်မရ ဖြစ်လာတော့သည်။

ထိုကြောင့်လည်းပဲ ညီညီငယ်အပေါ် ကြည့်မရသည့် စိတ်က
ကြီးဆိုးလာတော့သည်။ ညီညီငယ်နှင့် သူ အသက်တူတော့
ကျောင်းကို အတူတူတက်ခဲ့ရပါသည်။ ကျောင်းတွင် ညီညီငယ်
သည်လည်း သူနည်းအတိုင်း စာကိုလိုက်နိုင်သည်။ စာကြိုးစား
မှုသည် သူထက်ပင်ပိုပါသည်။ သူနှင့် ညီညီငယ် စာတွင်ပြိုင်ဖော်
ပြိုင်ဖက် အလိုလိုဖြစ်လို့လာတော့သည်။

ထိုအကြောင်းအရာ အစတွေက သူညီညီငယ်ကို မုန်းနေသော
အစများ ဖြစ်လို့လာပါတော့သည်။

ညီညီငယ်က အိမ်တွင်ဆော့သည့် ဒေါ်လေးအလိုကြိုက်ကာ
မိန်းကလေးလိုဂီဝန်များ အလှများပြင်ကာ ဒေါ်လေးအလိုကြိုက်
နေခဲ့သော အမူယာတွေကြောင့် နည်းနည်း နွဲ့ချင်လာသည်။
သူသည် ထိုအပြုမူများကို မကြိုက်ပါ။ ထိုအပြုမူများထက်

ညီငယ်ကို မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေက ပိုများနေမည်၊ ထိုကြောင့်လဲ
သူညီငယ်ကို အမြဲပြစ်တင်နေခဲ့ ပါသည်။

***

(အထက ပုသိမ်ကြီး မြို့နယ်)

"ကိုလေး ငါ့အတွက်ပါ မုန့်ဝယ်ခဲ့နော်"

"မင်းဟာမင်း သွားဝယ်ပါ့လာကွ"

"လူတွေအများကြီးနဲ့ ငါမတိုးချင်လို့ပါ"

"မတိုးချင်ရင် ငတ်ပေါ့ကွ"

မုန့်စားဆင်းချိန် ညီညီငယ် သူ့အားအကူညီတောင်းသည်ကို
သူမကျေနပ်ပဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ညီညီငယ်ကတော့ မုန့်ဈေး
တန်းတွင် လူတွေကိုမတိုးပဲ ရပ်ကြည့်နေပါသည်။

ညီညီငယ်သည် လွန်စွာမှ အသန့်ကြိုက်သူဘက်သို့ တစ်ဘက်
စွန်းရောက်နေသည်ဟု သူထင်မိသည်။ ဒါတွေကလည်း ဒေါ်လေး
လက်ချက်ပင်မဟုတ်လား။ သူ့ကျောင်းဝတ် အင်္ကျီများသည်

ကျောင်းကပြန်လာတိုင်း ချွေးသံတရဲရဲဖြင့် အမြဲညစ်ပတ်နေသလောက် ညီညီငယ်ကတော့ သန့်ပြန့်နေပြီး ပြန်လာခဲ့သည်က အမြဲပင် ဖြစ်သည်။ ဒါတွေကိုလည်း သူမကြိုက်ပါ။ သူတို့အရွယ်တွေက ဆော့မည် ခုန်မည် ဘောကန်မည်။ သို့သော် ညီညီငယ်ကတော့ ကျောင်းခန်းထဲက အပြင်မထွက်၊ ဘာအားကစားမှလည်း မလုပ် စာအုပ်နှင့် မျက်နှာသည် ဘယ်တော့မှမခွာပဲ ကျောင်းခန်းထဲတွင် အမြဲရှိခဲ့သူ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

"မင်းတို့ညီအကိုတွေကလည်း မတူလိုက်တာကွာ မင်းကျတော့ မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့တယ် ညီညီငယ်ကျတော့ အသေငြိမ်တယ် သံတလမ်းပြဿားတလမ်းပဲ"

သူငယ်ချင်းများကပင် မှတ်ချက်ပေးကာ ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။

"သူကအခြောက် ငါကယောက်ျား"

ဟု အနိုင်ပိုင်းကာ ပြောဆိုခဲ့သည့် စကားများက ညီညီငယ်ကို အခြောက်ဟု နောက်ပြောင် ခေါ်သည့် အထိဖြစ်ခဲ့တော့သည်။

"ဟေ့ကောင်အခြောက်လေး ဘာလုပ်နေတာလဲ"

ညီညီငယ်ကို အခြောက်ဟုလာခေါ်သောသူအား ကြည့်လိုက်တော့
ကိုကိုလေး၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မောင်မောင်လတ် ဖြစ်နေသည်။
မောင်မောင်လတ်ကို ညီညီငယ်ဘုကြည့် ကြည့်လိုက်ပြီး ဘာမှ
မပြောတော့ပဲ မုန့်ဈေးတန်းမှ ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ညီညီငယ်အား
အခြောက်ဟုခေါ်သည်ကို ညီညီငယ် မကျေနပ်ပါ။

"ကိုလေး.. မင်းသူငယ်ချင်း မောင်မောင်လတ်ကို ပြောအုံး
ငါ့ကိုအခြောက် အခြောက်နဲ့ လာခေါ်နေတာ ငါမကြိုက်ဘူး"

"မင်းမဟုတ်ရင် အနေသာကြီး နေလိုက်ပေါ့ကွ"

"မင်းကို အမေနဲ့တိုင်မယ်"

အိမ်ရောက်တော့ မေမေ၏ ဆူပူမှုကို သူခံခဲ့ရသည်။

"ညီလေးကို အနိုင်ကျင့်တာကို အကိုလုပ်သူက ကြည့်နေ
တယ်တော့ ကောင်းကြသေးရဲ့လား"

သူကတော့ ညီညီငယ်ကို ပိုလို့တောင် ကြည့်မရ ဖြစ်လာတော့
သည်။

ထိုကြောင့်လည်း အမှားများကို သူကိုယ်တိုင် မဟုတ်ခဲ့တောင်
ပါတ်သက်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျောင်းတွင် သူ့အတွက် အပေါင်းဖော်မရှိခဲ့ပါ။ သူ့အား
ပေါင်းသင်းမည့် သူငယ်ချင်းကလည်း ရှားပါသည်။ အဘယ့်
ကြောင့်ဆိုသော် ကိုကိုသည် သူ့အား အမြဲတမ်းနှောက်ယှက်
နေခဲ့သည်။ အိမ်တွင် ဒေါ်လေးနှင့်သာ အဖော်လုပ်ခဲ့ပါသည်။
ဒေါ်လေးပြင်ပေးသော မိန်းကလေး အဝတ်စားများကို သူနှစ်သက်
ခဲ့သည်။ အလှပပြင်တာကို သူဝါသနာပါခဲ့သည်။ ထိုသို့ နေရ
သည်ကိုပင်ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့သည့် သူကတော့ အိမ်တွင်ပြုလုပ်ပြီး
ကျောင်းတွင်တော့ မည်သူနှင့်မှ အပေါင်းသင်မလုပ်ပဲ တစ်ကိုယ်
တည်းနေခဲ့သည့်သူ့အတွက် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးတွင်
အားနည်းခဲ့တော့သည်။

ကျောင်းတွင် ကိုကို၏ ချောက်ချမှုကို မေမေအား ပြန်ပြောရန်
သူကြိုးစားခဲ့သော်လည်း မေမေက သူ့၏စကားကို နားမထောင်
ခဲ့ပါ။

"အကြီးပြောတာကို ပြန်ပြောချင်နေတယ်ပေါ့လေ ဘယ်လို
သန္ဓေက မွေးလာတာလည်း ကိုမသိဘူး"

ထိုစကားသည် သူ့၏နုနယ်သော စိတ်ကို ဒါဏ်ရာရခဲ့စေသဖြင့်
သူသည် မေမေအား ပြောမည့်စကားများ မထွက်လာခဲ့တော့၊
ဝမ်းနည်းစွာ ဒေါ်လေးရင်ခွင်ထဲမှာ လဲလှောင်းနေခဲ့ရသည့်ရက်တွေ
များနေခဲ့ပါသည်။

ထိုအကြောင်းရာများ မစခင်က ကျောင်းတွင် သူပြဿနာ
တက်ကာ ကျောင်းရုံးခန်းသို့ ရောက်သည့်နှစ်က စတင်ပြီး
ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပါသည်။ ပြဿနာ အစကတော့ သူ့နှုတ်တန်းနှစ်တွင်
ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကိုနှင့် သူ၏သူငယ်ချင်း မောင်မောင်လတ် တို့မှစတင်ခဲ့သော
ပြဿနာပင်ဖြစ်တော့သည်။

"မင်းညီလေးကို မင်းပြောတော့ ခြောက်နေတာဆို ငါတို့
အမြင်မှာတော့ မခြောက်ပါဘူးကွ"

"မင်းကငါပြောတာကို မယုံဘူးလား"

"မယုံဘူး"

"မယုံရင် မင်းစမ်းကြည့်ပေါ့"

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကာ ညီညီငယ်ကို စမ်းသပ်
ခဲ့ကြသည်။ ညီညီငယ်သည် ကိုကို ကိုချစ်ပါသည်။ ညီအကို
ဒီနှစ်ယောက်လေးပဲ ရှိသည့်အတွက် ပို၍လည်း တွယ်တာခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် ကိုကိုသူငယ်ချင်း မောင်မောင်လတ်ကို ခင်မင်ခဲ့
ပါသည်။ မောင်မောင်လတ်၏ အကြံစည်များကို မသိသည့်
ညီညီငယ် ထိုနေ့က အမည်းစက် စိတ်ဒါဏ်ရာ ဖြစ်စေခဲ့တော့
သည်။

"ညီငယ် မင်းမုန့်စားကျောင်းဆင်းရင် ကျောင်းနောက်ဘက်
ကို ခဏလာခဲ့ပါလား"

"ဘာလုပ်မလို့လဲ မောင်မောင်လတ် ဒီမှာပြောလည်း
ရတာပဲ"

"မရလို့ပေါ့ ခဏလေးပဲ"

တိုးတိုးတိတ်တိတ် လာမှာသော မောင်မောင်လတ်ကြောင့်
သူမုန့်စားကျောင်းဆင်းတော့ ကျောင်းနောက်ဘက်သို့ ထွက်လာ
ခဲ့သည်။ ကျောင်းနောက်ဘက်တွင် မောင်မောင်လတ် စောင့်နေ
ပါသည်။

သူ မောင်မောင်လတ်ဆီ ရောက်တော့ မောင်မောင်လတ်က
သူ့အားမပြောမဆိုဖြင့် ဖက်နမ်းခဲ့သည်။ သူရုန်းချိန်မရလိုက်၊
ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ထိုအချိန်က သူကိုယ်သူ လိင်တူ၊ လိင်ကွဲ
မည်သည့်ဘက်ကို စိတ်ကိုအားသန်သည်ကိုပင် ခွဲခြား မဝေဖန်
တတ်သေးပါ။ ထိုသို့ နမ်းနေသည်ကို အစအဆုံးမမြင်ပဲ တစ်ပိုင်း
တစသော မြင်ခဲ့သည့် အတန်းပိုင်ဆရာကြောင့် သူတို့ရုံးခန်း
ရောက်ခဲ့သည်။

"မင်းတို့တွေ လူတောင် မဖြစ်သေးဘူး ဒီစိတ်တွေက
ရှိနေပြီးလား ကျောင်းသိက္ခာလည်း ကျတယ် မင်းတို့
မိဘတွေကို ခေါ်ရမယ်"

"မောင်မောင်လတ် လုပ်တာဆရာ"

"မဟုတ်ဘူးဆရာ ညီညီငယ်က ကျနော်ကို ခဏ
စကားပြောစရာရှိတယ်လို့ ပြောလို့ရောက်ခဲ့တာ သူ့အကို
လည်းသိတယ်"

မောင်မောင်လတ် ကြောက်ကန်ကန် ငြင်းခဲ့သဖြင့် သူပင်
အံ့သြသွားသည်။ ကိုကို သိခဲ့သည်ဆို၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကိုသည်
မောင်မောင်လတ်ဘက်က အပြည့်အဝ ထောက်ခံခဲ့သဖြင့် သူ့အား
အထင်အမြင်လွဲ စော်ကားခံခဲ့ရပါသည်။ အဖေနှင့် အမေလည်း
ကျောင်းရုံးခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ထိုရက်မှစတင်၍ အမေသည်
သူဘာပြောပြော အယုံကြည်မရှိတော့၊ စကားများကိုလည်း
အလေးနက် နားထောင်မပေးတော့ချေ။ ထိုကျောင်းတွင်တော့ သူ
ခေါင်းမဖေါ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မောင်မောင်လတ်ကတော့
ကျောင်းပြောင်းသွားခဲ့သည်။ ကျောင်းပြောင်းရသည့် အကြောင်း
ရင်းက သူ့ကြောင့်ဟုပင် ပြောဆိုနေကြတော့သည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် သူသည် စကားနည်းလာသည်။ ကျောင်းတွင်
လည်း အပေါင်းသင်းမထားတော့ တစ်ယောက်တည်း နေတတ်

အောင် ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့အား လမ်းပြပေးခဲ့သည်။ သူ့အား ပေါင်းသင်းမည့် သူငယ်ချင်းပင် မရှိခဲ့တော့။

အိမ်တွင် သူ့အားချစ်ကြသည်ဟု သတ်မှတ်ထားသူများထဲတွင် ဒေါ်ကြီးမယ်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ကြီးမယ်အား သူ့ကျောင်းပိတ်ရက် အားလပ်ရက်များတွင် မီးဖိုချောင်တွင် ဝိုင်ကူ လုပ်ပေးရင် သူပျော်ရွှင်ခဲ့ပါသည်။

"အမေ သားငယ်ကြောင့် သားကျောင်းမှာဂုဏ်ငယ်တယ် သူ့ကိုညီလေးလိုလဲ မသတ်မှတ်နိုင်ဘူး ကောင်မလေးလိုမျိုး လုပ်နေတာ အရမ်းရှက်ဘို့ကောင်းတာပဲ အခြောက်"

ကိုကိုလေး ပြောပါများလာတော့ အမေသည်လည်း ယုံကြည် လာသည်။ ကိုကိုလေးသည် ဖြစ်စဉ်ထက် ပိုပိုသာသာလေးများဖြင့် တိုင်တန်းခဲ့သည်။

"ဟင် ငါမွေးထားတာ ယောက်ျားလေးနော် မိန်မလိုလို ယောက်ျားလိုလို ဂန်တူး မလုပ်နဲ့"

"သားအိမ်မှာပဲ ဒီလိုနေတာပါ ကျောင်းမှာ ဘယ်သူနဲ့မှ
အဲလိုမနေဘူးအမေ"

"တော်စမ်း ခုကတည်းက ပြန်ပြောချင်နေပြီ"

အမေသည် ကိုကိုလေး ပြောခဲ့သည့်စကားများကို ယုံကြည်ကာ
ညီညီငယ်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းခဲ့သည်။ ဒေါ်လေးကိုလဲ ဆူသည်။

"စန်းဌေး အငယ်ကောင်လေးက ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး
ခုတောင် အလယ်တန်း တက်နေရပြီ အရင်လိုမျိုး
မိန်းကလေးလို မလုပ်ပေးနဲ့တော့ နင်လဲကြပ်ကြပ်
သတိထား"

ထိုသို့သော အပြုများ၊ ညီငယ်နှင့်ပါတ်သက်ပြီးတော့ အတို့
အထောင်များကို ကိုကိုလေး နေ့တိုင်းနီးပါလုပ်ခဲ့တော့သည်။
ထို့ကြောင့် ကိုကိုလေးနှင့် ညီညီငယ်သည် အနီးဆုံးမှာရှိနေပြီး
ဝေးကွာစွာ တည်ရှိနေပါတော့ပါသည်။

"သားတို့ကို ဒီ ၉ တန်းနှစ်မှာပဲ အဖေတို့ အသိဖွင့်ထားတဲ့
ပညာရေးဘော်ဒါဆောင်မှာ သွားထားမယ် သားတို့
နှစ်ယောက်လုံး သွားရမယ်။ "

"ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ"

"သားမသွားချင်ဘူး ဖေဖေ"

"သားငယ် မင်းကဘာလို့မသွားချင်တာလဲ"

"ဖေဖေ တို့ မေမေတို့နဲ့ မခွဲချင်ဘူး"

"အို...."

အမေကတော့ မိန်းမသားပီပီ ညီညီငယ်အား ဂရုဏာသက်စွာ
ကြည့်နေသည်။ အဖေကတော့ ပြတ်သားစွာ ပြောခဲ့သည်။

"မင်းတို့ကို လူကြီးအရာသွင်းမလို့ မင်းတို့ မိဝေးဖဝေးမှာ
ဘယ်လိုနေသင့်တယ် ဘယ်လိုထိုင်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ သင်ခန်း
စာတွေပါပေးတဲ့ ပညာရေးဘော်ဒါဆောင်က မင်းတို့
အတွက် အကောင်းဆုံးပဲ၊ ခုလိုမျိုး ပျော့ညံ့နေတဲ့ အပြုမျိုး
တွေပျောက်အောင် လုပ်ရမှာပဲ၊ ဘာမှအတွန့်တက်မနေနဲ့"

သူကတော့ ဘာမှဝင်မပြောခဲ့ပါ။ သူ၏ သူငယ်ချင်းများလဲ
ထိုဘော်ဒါဆောင်သို့ သွားမည်ကို သူကြိုတင်သိထားသဖြင့်
သူကတော့ ဝမ်းသာသည်။ သို့သော် ညီညီငယ်ပါလာမည်ကိုတော့
သူသဘောမကျပါ။

"သူမတက်ချင်နေ သားတော့သွားတက်မှာပဲ"

"မရဘူး ညီအကိုနှစ်ယောက်လုံးသွားရမယ်"

အဖေ၏ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး
ဘော်ဒါဆောင်ကို ရောက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

***

(မြန်မာရွာ ပညာရေးရိပ်မွန်)

ပညာရိပ်မွန်သို့ ညီညီငယ်ရောက်လာတော့ ရင်ထဲမှာဝမ်းနည်းစွာ
ရှိနေပါသည်။

ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ဘော်ဒါဆောင်သို့ သူတို့ညီအကို
အတူတူ ရောက်ခဲ့ကြသော်လည်း အခန်းချင်းမတူပဲ ခွဲနေခဲ့ကြ
သည်။

ဒါကလဲ ကိုကိုဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ခဲ့သည်။ ကိုကိုသည် သူ့အား
မည်မျှမှန်းနေသည်ကို ထိုကျောင်းရောက်မှ သိခဲ့ပါတော့သည်။

ညီညီငယ် ကျောင်းတွင်စာတော်သည်။ ညီညီငယ် ပထမဦးဆုံး
သော ၉ တန်း လပတ်စာမေးပွဲတွင် အဆင့်တစ် ရသည့်နေ့မှစ၍
သူ့ဘဝအစ မိုးမှောင်ကျခဲ့တော့သည်။

ကျောင်းရပို့ကဒ်များကို အိမ်သို့ပို့ပေးခဲ့ကြသောကြောင့် အဖေနှင့်
အမေရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့အတွက် ပျော်ရွှင်ခြင်းများဖြင့်
ဂုဏ်ပြုပေးခဲ့သည်။ ကိုကိုကတော့ အဆင့် ၃ တွင် ရောက်ခဲ့
ပါသည်။ သူတို့ညီအကိုတွေအတွက် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များဖြင့်
ရောက်လာခဲ့သော မေမေနှင့် ဖေဖေ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ
သူလည်း ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါသည်။

"သားတို့နှစ်ယောက်က သိပ်တော်တာပဲ ဒီအတိုင်းပဲ
ကြိုးစားသွားကြ သားတို့ဖြစ်ချင်တာကို လုပ်ပေးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ"

"သားတို့ ၁၀ တန်းပြီးရင်ဘာတက်ကြမှလဲ သားကြီးက
စပြော"

"သားကတော့ အင်ဂျင်နီယာပဲလုပ်မယ်"

"သားငယ်ကရော"

"သားက ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်ချင်တယ် ဖေဖေတို့ မေမေတို့
ကျန်းမာရေးကို သားကိုယ်တိုင် ပြုစုချင်တယ်"

"အို..တော်လိုက်တဲ့ သားလေး"

မေမေ၏ ချီကျူးသံက သူ့ကိုအပြည့်အဝ ပျော်ရွှင်စေပါသည်။
ကိုကိုကတော့ သူ့ကိုမလိုမုန်းတီးစွာ ကြည့်နေခဲ့သည်ကို သူ မသိ
ခဲ့ပါ။

"ကိုကိုလေး ညီ ဟိုဘက်ခန်းက ညီညီငယ်ကို မင်းသိလား
နိုင်နိုင်"

"အင်း သိတယ်လေး လပတ်တုန်းက အဆင့်တစ်ခုသွားတဲ့
ကောင် မဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အဲ့ကောင်က အရင်ကျောင်းမှာနာမည်ဆိုးရှိခဲ့တယ်ကွ"

"ဘယ်လို ဟုတ်မှလည်းပြောပါကွာ အောင်ခိုင်ရာ"

"ဟုတ်တယ်ကွ သူ့အကိုတောင် သူနဲ့တစ်ခန်းထဲ မနေတာ
ကြည့် ငါတို့က တစ်ကျောင်းတည်း နေခဲ့တဲ့သူတွေ မသိပဲ
ရှိမလားကွ"

"ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ"

"ဒီလိုကွ" "..... "

"ဟာ အဲလိုကြီးလား"

"အေး"

ကိုကိုလေး ကြားပါသည်။ ညီညီငယ် မကောင်းကြောင်းတွေ
ပြောနေသော သူ့၏ သူငယ်ချင်း စကားများကို ကြားသော်လည်း
သူဘာမှဝင်မပြောခဲ့၊ သူနဲ့မဆိုင်သလို နေခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းတွင် သတင်းဖြန့်နေသော် သူ့၏ သူငယ်ချင်းများကို
ကိုကိုလေး မတားခဲ့ပါ။ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

"ဟဲ့ နင်ပြောတာသူလား"

"အေးလေ..သူပဲပေါ့၊ အရင်ကျောင်းတုန်းကလဲ သူ့ရဲ့အကို
သူငယ်ချင်းကို သွားနမ်းတယ်ဆိုပဲ"

"ဟယ် ရုပ်ကလေးနဲ့မလိုက် နှမောစရာ"

"နှမောမနေနဲ့ ခုသူနဲ့အတူတူနေတဲ့ သူက နင့်အကိုဆို"

"ဟယ်... ငါ့အကိုခန်းကလား ဒါဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး
ငါ့အကိုကိုယ်ပြောမှပဲ"

စကားသံများကို ညီငယ်ကြားနေရသည်။ ထိုစကားများသည်
ပို၍ပင် ကျယ်ပြန့် လာတော့သည်။ မည်သူ့ဆီမှ စခဲ့သည်ကို
ညီငယ်ရှာမနေတော့၊ ကိုယ်ကောင်းလျှင် ခေါင်းမရွေ့ဟု စကားပုံ
ရှိသည်မဟုတ်လား။ ညီညီငယ်နှင့်အတူ နေရသော အခန်းဖော်
ရဲနာမည်က နန္ဒကျော် ဖြစ်ပြီး သူ၏အမွှာညီမ တော်သူ နန္ဒခင်သည်
လည်း ထိုဘော်ဒါကျောင်းတွင်ပင် လာရောက် ပညာသင်နေသူ
ဖြစ်သည်။

"နန္ဒ ငါပြောတာမယုံမရှိနဲ့နော် သူ့အကိုတောင် သူ့ကို
ခေါ်ခေါ်ပြောပြော ရှိတာမဟုတ်ဘူး"

"ဟာကွာ ဘာလို့စောစောစီးစီးက မပြောတာလဲ အဲဒီလို
စောက်ခြောက်တွေဆို ငါကသိပ်မုန်းတာ.."

ဒီကောင်နဲ့တစ်ခန်းထဲနေရတာကိုက မသသီးလိုက်တာကွာ၊
ခုမှအခန်းပြောင်းပေးဖို့ ပြောတော့လည်း နှစ်ဝက်တောင်
ကျိုးတော့မယ်"

"မင်းကလည်း ဘာဖြစ်လည်း သူ့လာရင်လည်း မင်းက
ပေးလိုက်ပေါ့"

"ချီးတဲ့မှပဲ အောင်အောင် မင်းပဲပေးလိုက် ငါ့တော့
လာမပြောနဲ့ အဲလိုမျိုးကောင်တွေကို မုန်းတာ သတ်ပစ်
ချင်လောက်အောင်ကိုမုန်းတာ"

နားနေချိန်တွင် အောင်အောင်ပြောလိုက်သော စကားများကို
နန္ဒကြားတော့ အတော်ပင်ဒေါသ ထွက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းတွင်
ယောက်ျားလေး အင်းအားနည်းသည်။ သူတို့ ၉ တန်းတွင်

အယောက် ၄၅ ယောက်ရှိသည့် အနက်မှ ယောက်ျားလေးက ၁၈
ယောက်လောက်ပင် ရှိပါသည်။ ၁၀ တန်းအဖွဲ့နှင့်ပေါင်းမှ ၁၀၀
တွင် ယောက်ျားလေး ၄၀ ပင်မပြည့်ချင်။

နန္ဒုခမှ စဉ်းစားမိသည်။ ညီညီငယ်ဆိုသည့် သူ့အခန်းဖော်သည်
အဆောင်ရောက်လျှင် စားပွဲခန့်က မထတော့ အားလုံးအိပ်ချိန်
ရောက်မှ ရေချိုးသန့်ရှင်းလုပ်ပြီး အိပ်ယာဝင်သည်။ ဘယ်တော့မှ
ရေချိုးချိန်တွင် အများတန်တူ မချိုးခဲ့သည်ကို ခုမှ သတိထား
မိသည်။ ကျောင်းခန်းတွင်လည်း အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ နေတတ်
သည်။

ထိုကြောင့်ရွယ်တူ ကောင်မလေးများက ညီညီငယ်ကို တိတ်တခိုး
နှစ်သက်ကာ ကပ်တွဲကြသည်။ ညီညီငယ်ထံ စာမေး၍ ချည်းကပ်
ကြသည်။ ထိုအရာများကို နန္ဒုလည်း မနာလိုစိတ်ကတော့ ဖြစ်မိ
သည်။ သူ့လောက်မှ စာမတော်တာဟုသာ ဖြေသိမ့်ခဲ့သော်လည်း၊
ခုကြတော့ အခြောက်တစ်ယောက်နဲ့ပါတ်သက်ပြီး အခြောက်
လောက်တောင် အစွမ်းမရှိ ပါလားဟု နာကျဉ်းလာမိသည်။

"ဟေ့ကောင်ညီညီငယ်"

ညီညီငယ်သည် နန္ဒခေါ်သည်ကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ထိုင်ရာက
မော့ကြည့်လိုက်ပြီး မေ့ဆတ်ပြလိုက်သည်။

"မင်းကအခြောက်လား"

"ဘာကွ"

"မင်းကအခြောက်ဆို အခြားကျောင်းမှာလဲ မင်းအဲဒီလိုမျိုး
လုပ်ခဲ့တယ်ဆို"

"မင်းဘာတွေလာပြောနေတာလဲ"

"မင်းက အားလုံးသိအောင် ပြောစေချင်လို့လာ ဒါဆိုလည်း
ရတယ်လေ"

ညီညီငယ်မှာတော့ အံ့ဩကာ သူ့အားမော့ကြည့်နေသည်။

"ဟေး....အားလုံးနားထောင် ဒီကောင်က အခြောက်တဲ့
အရင်သူနေခဲ့တဲ့ကျောင်းက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့
ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ သတင်းကြားထားတယ်"

"ဟယ်....အို....ဟင်.." ဆိုသည့်ကောင်မလေးတွေဆီက အသံသာ ထွက်ခဲ့သော်လည်း ယောက်ျားလေးများကတော့ သူ့အား လှောင်ရယ်ကာ ကြည့်နေကြပါသည်။

ညီညီငယ်ကိုယ်များက တုန်ရီလာတော့သည်။ ရှက်သည့်ဒါဏ်ကို သူဘယ်လို ရင်ဆိုင်မည်နည်း။ နောက်ကွယ်တွင်ပြောသော စကားများကို ညီညီငယ် ရင်ဆိုင်နိုင်သော်လည်း ခုလိုဒဲ့ဒိုးကြီး ပြောလာသော စကားများကို ညီညီငယ် ရှက်မိပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် မထင်မှတ်သော နေရာမှ မထင်မှတ်စွာ ဝင်ရောက် လာသူကတော့ နှင်းဆီဆိုသည့် ကောင်မလေးပင်ဖြစ်တော့သည်။

"အဲဒီတော့ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လည်း နန္ဒ"

"ဟင်"

မထင်မှတ်စွာ ဝင်ပြောလိုက်သော နှင်းဆီကို နန္ဒကြောင်ကာ ကြည့်နေမိသည်။

အပိုင်း (၂)

"သူဟာသူ ဟိုတုန်းက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုသူနေတာက ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်နေတာမဟုတ်ပဲနဲ့ နင်ကဆရာကြီး ဝင်လုပ်နေရအောင် နင်ကရော ဘာကောင်မို့လို့လဲ"

နှင်းဆီသည် လွန်စွာလှပသော ကောင်မလေးဖြစ်ပြီး ညီညီငယ် လိုပင် စာတော်ခွဲသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သူမသည်လည်း အဆင့် ၂ ကို ညီညီငယ်ထက် ၂ မှတ်လျော့ပြီး အဆင့်တစ်ကို ပေးခဲ့ရသူဖြစ်ပါသည်။ သူမသည်ကျောင်းတွင် ရေပန်းစားကာ နန္ဒတို့ ကြိတ်ခိုက်ခဲ့သော ကောင်မလေးပင်ဖြစ်ပါသည်။

"နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ဝင်ပြောတာလဲ"

"ငါနဲ့တော့ မဆိုင်ဘူး ဒါပေမယ့် မတရားတာကို လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်နေမည့်သူထဲမှာ ငါမပါဘူး"

"သူနဲ့ငါက တစ်ခန်းထဲနေတာ အဲဒီလို အပြုမူမျိုး ရှိထားတဲ့သူနဲ့ နေရတာ ငါအောက်တယ်"

"အောက်ရင်သေလိုက်ပေါ့ သူနဲ့တစ်ခန်းထဲနေရလို့ နင်က
ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ်ဆိုပြီး နင်ကပြောရအောင်
နင်ကိုသူက ညညဘာလုပ်နေလို့လည်း"

"ဘာ.."

"ဟုတ်တယ်လေ နင်ပြောကြည့်စမ်း သူညည နင့်ကို
ဘာလုပ်နေလို့လဲ ကဲပြော"

"နင်ကရောဘာလို့ ငြိမ်ခံနေရတာလဲ ပြန်ထိုးလိုက်ပါလား
နင့်ကို အခြောက်လို့ပြောနေတာကို"

"ငါ.....ငါ...ရန်မဖြစ်ချင်လို့..."

"သေလိုက်...."

နှင်းဆီဒေါက်နီစွာအော်လိုက်သည့် အသံသည် လိုတာထက်
အနည်းကျယ်လောင်သွားသည်။

"အဟက်.."

"နင်ကဘာရယ်တာလဲ"

နှင်းဆီ နန္ဒကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးပြောလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လဲ ငါ့ဟာငါရယ်တာ နင်ကဘာဆိုလို့လည်း"

"အေး..နင်ကမှ အခြောက်စစ်စစ်ပဲ သိလား နင်ခုလိုမျိုး
လာပြောနေတာကိုးက မိန်မတွေ ရန်ဖြစ်သလို လုပ်နေတာ
လေ"

"ဘာ.. ငါမိန်းခလေးရယ် ဘာရယ်နားမလည်ဘူးနော်
ဆွဲထိုးမှာ ငါ့ကိုအခြောက်လို့ လာပြောတာ မုန်းတာမရှိဘူး"

"နင်လုပ်တိုင်း ခံနေမယ့်သူများမှတ်နေလား သတ္တိရှိရင်
လုပ်ကြည့်လေ"

"နင်..."

နန္ဒ ရှေ့သို့တစ်လှမ်းအတိုးပဲရှိသေးသည်။ နှင်းဆီက ဒေါက်ချွန်ကို
ဘယ်အချိန်ထဲက ကိုင်ထားသည်မသိ၊ လှမ်းရွယ်လိုက်သည်။
ညီညီငယ် မနေသာတော့ ရုတ်တရက်ထရပ်ပြီး ကြိုးအော်လိုက်
တော့သည်။

"တော်ကြတော့"

"နှင်အသာနေစမ်း" "မင်းနေသာသလိုနေ"

နှင်းဆီနှင့် နန္ဒ သံပြိုင်အော်ကာ ညီညီငယ်ကို အော်ပစ်လိုက်သည်။
အောင်အောင်သည်လည်း မနေသာတော့ပဲ နန္ဒကိုလာဆွဲသည်။
နောက်ဆုံးတော့ ကျောင်းသား၊ သူများ ဝင်ဆွဲကြသဖြင့် နှင်းဆီနှင့်
နန္ဒကတော့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါ။ သူတို့သုံးယောက်ကတော့ ရုံးခန်း
ရောက်ခဲ့ကြတော့သည်။

နောက်ဆုံးရလဒ်ကတော့ ညီညီငယ် ကျောင်းတွင် အခြောက်ဟု
ရေပန်းစားသွားတော့သည်။

နန္ဒ၊ နှင်းဆီနှင့် ညီညီငယ်တို့ကတော့ ကျောင်းတွင်ရှိ အမှုက်များ
လိုက်ကောက်ခြင်း ပစ်ဒါဏ်ကို ခံခဲ့ရတော့သည်။

ဆရာမကြီး ဒေါ်ဖြူဖြူဝင်း၏ ဆုံးမစကားတွင် ၁ နာရီလောက်
ခံခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ခွင့်လွှတ်မည်ဟုပြောကာ
နောက်တစ်ကြိမ် ဖြစ်ခဲ့လျှင် မိဘများခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်းလဲ
ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိပေးလိုက်တော့သည်။

သုံးယောက်သား အမှိုက်ကောက်ရသည့် ဒါဏ်ကိုခံရပြီးနောက်
သူနှင့် နှင်းဆီကတော့ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြင့်သွားခဲ့
တော့သည်။ နှင်းဆီနှင့်ပါက်သက်ပြီး ကျောင်းတွင် ရုပ်ဆိုးသော
ကောင်မလေး တွယ်တာနှင့်ပါ ခင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ သူမကတော့
ပညာအရာမှာ တော်ပါသည်။ ရုပ်ကတော့ဆိုးသည်။ သူမသည်
စိတ်ထားကတော့ လှပသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် အမြဲတမ်း ကျောင်းဝန်းကြီးထဲတွင်
ပေါက်နေသော မကျဉ်းပင် အောက်တွင်ထိုင်ကာ စကားပြော
စာကျက်ကြခြင်းဖြင့် ရင်းနှီးမှု ပိုများလာတော့သည်။

"ညီညီငယ်"

"အင်း.. ပြော"

"နင်တကယ်ပဲ ဟိုကျောင်းတိုးက တစ်ယောက်ကို နမ်းခဲ့
တာလား"

"ဟာ...နင်ကဘာလို့ လာမေးတာလဲ တွယ်တာ"

သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေသည်ကို နှင်းဆီကြည့်နေပါသည်။

"အော်.... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး သိချင်လို့ပါဟ"

"မဟုတ်ပါဘူး လုပ်ကြံခံရတာ"

"ဟဲ့ နင့်စကားကြီးကလဲ ဘာတုံး"

"ငါပြောရင် ဘယ်သူကမှ ယုံတာမဟုတ်တာ"

"အိုမဟုတ်တာ ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေလေ မယုံပဲ
ရှိပါ့မလား"

"နင်တို့မပြောနဲ့ ငါ့မိဘတွေတောင် မယုံတာ ဘယ်သူက
ယုံကြမှာလဲ"

နှင်းဆီ ညီညီငယ်ကို ဂရုသက်စွာကြည့်လိုက်ပြီး။

"ညီညီငယ် နင်စာတွေဖတ်လား"

"ဖတ်တာပေါ့ ငါစာတွေပဲဖတ်တာ ကျက်တာ ငါ့ဘဝမှာ
နင်တို့နဲ့ မတွေ့ခင်ကတော့ စာတွေက ငါ့သူငယ်ချင်း၊
အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ ငါချစ်ခဲ့တာလဲ စာတွေပဲ"

"ငါပြောတာ အပြင်စာတွေပြောတာ ပညာပေးစာတွေ၊
ဆေးစာတွေ၊ ဗဟုသုတ စာတွေ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင်
ဝတ္ထုတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေ"

"အော်..."

"ဖတ်ဖြစ်လား"

"ဟင့်အင်း ကျောင်းစာတွေပဲဖတ်တယ်"

"နင်တို့ ငါတို့ဆိုတာလေ မိကောင်ပေါက်အရွယ်တွေတဲ့"

နှင်းဆီက ဆရာမကြီး ဂိုက်ဖမ်းကာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို
ရှင်းပြနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း မျက်လုံးလေး
ကလယ် ကလယ်ဖြင့် နားထောင်နေကြပါသည်။

"မီးကောင်က ဘယ်လိုပေါက်တာလဲ"

တွယ်တာ၏ မေးခွန်းကြောင့် နှင်းဆီပင်ကြောင်က သွားသည်။

"မိကောက်ပေါက်ဆိုတာက ပေါက်ချင်လို့ပေါက်တာတဲ့"

"သေနာ ညီငယ် နင်ပဲပေါက် စကားအကောင်းကို
မပြောရဘူး"

"အဟီး ပြောပါပြောပါ ဆော်ဒီး"

နှင်းဆီ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

"ဒီလိုအချိန်ဆို စိတ်ကစားတတ်ကြတယ်၊ ထူးဆန်းတာတွေ
လုပ်ချင်လာကြတယ်၊ သစ်ရွက်ကြွေတာကစ ရယ်ချင်
တတ်ကြတယ်၊ ဘာမဟုတ်တာလေးကိုက မြင်မြင်သမျှကို
စူးစမ်းချင်လာကြတယ်၊ လူပျိုဖော် အပျိုဖော်ဝင်တဲ့အချိန်
ပေါ့ဟယ်"

"အော်...."

"ဒီလိုအချိန်ကြရင် မိဘတွေက စိုးရိမ်လာကြတယ်၊
လမ်းမှားရောက်မှာကိုလည်း ကြောက်ကြတယ်၊ ကလေး
တွေလို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ ငါတို့တွေကိုပေါ့ သိပ်ပြီး နေရာ
မပေးချင်ကြဘူး၊ အကဲတက်သွားမှာစိုးလို့လည်းပါတယ်"

ညီညီငယ်နှင့် တွယ်တာကတော့ နှင်းဆီကို အားကျသလို
ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့မသိသော အရာများကို နှင်းဆီ သိနေ
သည် မဟုတ်လား။

"အဲဒါကြောင့် နင့်မိဘတွေက နင့်ကိုစိုးရိမ်လို့ ဂရုစိုက်ရင်း
ဒီလိုဖြစ်သွားတာ နေမှာပါ"

"နင်သိပ်တော်တယ်"

"အေးဟုတ်တယ် နင်ကစာတင်မကဘူး ဗဟုသုတ
တွေလည်းရှိတယ်"

"အဟင်း... အဲ့ဒါငါ့ဖေဖေ ရဲ့ကျေးဇူးတွေလေ... ငါ့ဖေဖေက
ငါအလယ်တန်းမှာ ငါ့ကိုဗဟုသုတ စာတွေဖတ်ဖို့
တိုက်တွန်းတယ်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုရင် ငါက ငါ့ဖေဖေ နဲ့
အတူ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ တစ်နေကုန်ထိုင်နေတော့ပဲ"

ညီညီငယ်က အားကျသလိုကြည့်သည်။ တွယ်တာကတော့
ဝမ်းနည်းစွာ ကြည့်သည်။

"နင်ကံကောင်းလိုက်တာဟယ် ငါ့မှာတော့ အဖေဆိုတာ
ဘယ်သူမှန်း မသိခဲ့ရဘူး"

"အို...တွယ်တာကလည်း"

နှင်းဆီက တွယ်တာကိုဖက်ပြီး နှစ်သိမ့်ရှာသည်။ ညီညီငယ်က
တော့ ရင်ထဲကနေပြီး ပြောလိုက်သည်။ (နင်တို့နှစ်ယောက်လုံးက
ငါ့ထက်ပိုကံကောင်းကြပါတယ်)

နှင်းဆီသည် ညီညီငယ် ကျောင်း၏ ဧည့်တွေခန်းမှ ပြန်လာသည်ကို
ကြည့်နေပါသည်။ ညီညီငယ် မျက်နှာမကောင်းစွာ ပြန်လာသည်ကို
ကြည့်ရင်းမှ သိနေသည်။

"နင်ဘာဖြစ်လာတာလဲ ညီငယ်"

နှင်းဆီ အနားသို့ ညီညီငယ်ရောက်လာသည်ကိုပင် သတိမထားမိ၊
နှင်းဆီအသံကြားမှ အသိဝင်လာသည်။

"ဖေဖေ တို့ မေမေတို့ လာလို့သွားတွေ့တာ"

"ဟဲ့အဲဒါ ပျော်ရမှာပေါ့"

မေးသူရှိမှ ပိုဝမ်းနည်းလာသည်။ ငိုချင်နေသည့် ကလေးအား
လက်တို့သလို ဖြစ်နေ တော့သည်။

"ဟိုရက်က ရုံးခန်းရောက်သွားတာကို သိလို့ဆူသွားတာ"

မျက်ရည်ဝိုင်းများဖြင့် ပြန်ဖြေသော ညီညီငယ်ကို ကြည့်ကာ
နှင်းဆီစိတ်ပျက်စွာ ကျွတ်သက် လိုက်မိသည်။

"အဲဒါ နင်ရှင်းပြရမှာပေါ့"

"ငါပြောတာကို လက်မခံကြဘူးဟာ သူတို့က ငါ့ကိုပဲ
ဆူသွားတယ်"

"နေပါအုံး နင့်မိဘတွေက ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ
ဆရာမကပြောလိုက်လို့လား"

"မသိတော့ပါဘူးဟာ"

သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်စကားပြောနေချိန်တွင် ကိုကိုလေး
ရောက်လာပါသည်။

"မင်းက နှင်းဆီနဲ့ သိနေတာလား"

"ဟုတ် ကျနော်သူငယ်ချင်းပါ"

နှင်းဆီကို ကိုကိုလေး တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်ပြီး။

"ကျနော်နာမည် ကိုကိုလေးပါ"

"ကျမသိပါတယ်"

နှင်းဆီသည် နှုတ်မှ ကျမဟုပြောသော စကားသည် ပထမဦးဆုံး
ကြားရသည့် မိမိကိုယ်ကို သုံးနှုန်းက တစ်စိမ်းယောက်ျား
ရွယ်တူကို ပြောလိုက်သည့် စကားဖြစ်ပါသည်။

ကိုကိုလေး ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ပဲ အီလည်လည် ဖြစ်သွား
တော့သည်။

"ဒါဆိုငါသွားတော့မယ် ညီညီငယ်၊ နှင်းဆီ ကျနော်သွား
အိုးမယ်"

"ကောင်းပါပြီ"

ကိုကိုလေး ထွက်သွားတော့ပြီး အနည်းငယ် အလှမ်းဝေးတော့မှ။

"နင့်အကိုဆိုတာ သူလား"

"အင်းလေ နင်မသိဘူးလား"

"မသိပါဘူး နင့်အကိုဆိုတာ သူဖြစ်နေတာကိုး"

"နင်က ငါ့အကိုနဲ့ ခင်လို့လား"

"ဟယ်...မသိပါဘူး"

"နင်ပြောတော့ ငါ့အကိုနဲ့ ခုဏကပြောတာ သိတယ်ဆို"

"နင်အကိုဆိုတာကို ခုမှသိတာ အဲဒီလူနဲ့သိတာဟာ
မပြောချင်ဘူး"

"ဟင်...ဘာကြီးလဲဟ.. နင်က ဘယ်လိုသိတာတုံး"

"ခပ်ပါးပါးလေးပါဟယ် သိပ်မသိချင်နဲ့"

"နင်က သူ့ကျတော့ ကျမလို့နာမ်စားသုံးပြီးပြောတယ်နော်"

"အေး မရင်းနှီးချင်လို့ တမင်သုံးလိုက်တာ"

"အော်...ဒီလိုလား"

ညီညီငယ်ကတော့ နှင်းဆီ၏ ခပ်ပါးပါးကို သိပ်မတွေးတော့
သူလည်းခပ်ပါးပါး ခေါင်းရှုပ်သွားပါတော့သည်။

နန္ဒ ခုတလော ငြိမ်နေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် နန္ဒစိတ်တွင်
မိမိအား စိတ်ဆိုးကာပြောသွားသော နှင်းဆီဆိုသည့် ကောင်မလေး
ကို စွဲလမ်းနေမိသည်။

မျက်စိမှိတ်တိုင်း နှင်းဆီ၏ ဒေါသဖူးဖူး နုတ်ခမ်းလေးကို
သတိရနေမိသည်။ သူ နှင်းဆီကို ချစ်နေမိပြီးလား ..

"ဟေ့ကောင်နန္ဒ ဘာဖြစ်နေတာလဲ မင်းမျက်လုံးက အဲဒီ
အခြောက်ကောင်ဆီပဲ ရောက်ရောက်နေတယ်"

အောင်အောင်ပြောလည်း ပြောချင်စရာ၊ နှင်းဆီနှင့် ညီညီငယ်က
ခုန်တွဲကာထိုင်ရသည်။ သူတို့ကျောင်းက စိတ်ကြိုက် ထိုင်ချင်သည့်
နေရာကို ထိုင်နိုင်သည့်အတွက် ထိုအခွင့်အရေးသည် ညီညီငယ်
ရနေပါသည်။

"ထိုး...ဘယ်ကလာ နှင်းဆီကို ရှိုးနေတာကွ"

"ဟဟဟဟ ငါသိပါတယ် တမင်ပြောလိုက်တာ ဘယ်လိုလဲ
မင်း သူ့ကို ကြိုက်နေပြီးလား"

"အေး.."

"ဒါဆိုလိုက်ကွာ"

"ဟိုအခြောက်က ကိုးလို့ကန့်လပ်နဲ့ကွာ နေရာတကာ
ပါနေတယ်"

"ဟ ဘာဖြစ်လည်း ရှင်းပေါ့ကွ"

"ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိပါဘူးကွာ"

"မင်းကလည်း ညံ့ပါ"

"မသိတော့ဘူးကွာ"

နန္ဒစိတ်ပျက်စွာ ညင်းတွားမိတော့သည်။

"နှင်းဆီ နှင်းဆီ"

နှင်းဆီ ကျောင်းညှော်ခန်းတွင် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ နှင့်တွေ့ပြီး ပြန်လာတာဖြစ်ပါသည်။ နောက်မှ တစ်ဖက်ဖက်နှင့် ပြေးလိုက် သည့် နန္ဒခေါင်သံကိုလည်းကြားပါသည်။ နန္ဒကိုလည်း သူ့မိဘများ နှင့် ညှော်ခန်းမှာတွေ့ခဲ့ပါသည်။

"ဘာတုံး ဘာဖြစ်လို့နောက်ကလိုက်နေတာလဲ"

"ဟာနှင်းဆီကလည်း စိတ်ဆိုးနေတုံးလား"

"အလိုတော် ငါကဘာကိုစိတ်ဆိုးနေရမှာလဲ"

"ဟိုတစ်ခါ ညီညီငယ်နဲ့ပါကသက်ပြီး ဖြစ်ထားတာကို ပြောတာပါ"

"အို...ဘာမှမဆိုင်တာ စိတ်ဆိုးစရာဘာမှမရှိဘူး"

"တကယ်... ဝမ်းသာလိုက်တာဟာ နင်က စိတ်ဆိုးနေတာ မှတ်ပြီး ငါကမခေါ်ရဲလို့"

နှင်းဆီမျက်စောင်းခဲက နန္ဒကိုကြည့်လိုက်သည်။

"ကဲဘာတုံး ဘာပြောမလို့လဲ"

"နင်ကိုလေ နင်ကို..ငါ..ငါ..ဟိုဟာ..."

"တော် ဆက်မပြောနဲ့ နင်ပြောမှာကို ငါသိတယ်၊ အေး
တခါတည်း ပြောလိုက်မယ် နင်ကိုတော့ ငါခင်ပါတယ်
ရှေ့ဆက်ဘို့တော့ မကြိုးစားနဲ့"

"ဟာ..ဘာဖြစ်လို့လည်းဟာ...ငါကတစ်ကယ် ချစ်လို့ပါ"

"နင်ကလေ ပြောလေဆိုးလေပဲ နင်က ငါ့ကိုကြိုက်နေတယ်
ထင်လို့ပါ၊ တကယ်တော့ နင်စိတ်ကစားတာ သိလား၊ နင်
ညီညီငယ်လိုသာ ကြိုးစားစမ်းပါ၊ ကြည့် ညီညီငယ်ဆို
ဘယ်လောက် တည်တန့်လည်း၊ သူ့အိန္ဒြေနဲ့ သူနေတယ်၊
ဘယ်လောက် လေးစားဘို့ကောင်းလည်း၊ ဒါမျိုးတွေကို
လေ့လာသင်ယူစမ်းပါ၊ မဟုတ်တာကို စိတ်ထဲမထားနဲ့
နင်လည်း ငယ်သေးတယ် ငါလည်းငယ်သေးတယ်
မဖြစ်နိုင်တာကို မတွေးနဲ့"

နန္ဒ ကျွဲမိုတို သွားသည်။ သူ့အမုန်းဆုံးလူနှင့် ခိုင်းနှိုင်းကာ ပြောနေသည်ကို မကျေနပ်၊ သူ့အား မုန်းသည်ဟု ပြောသွားလျှင် သူခံသားသေးသည်။ ခုတော့....

"နောက်တစ်ခု ညီညီငယ်ကို နင်တို့က အခြောက် အခြောက် နဲ့ပြောနေတာ၊ ကျောင်းထဲမှာ ကြည့်စမ်း ညီညီငယ် ခြောက်နေတာကို နင်မြင်ဖူး တွေ့ဖူးလို့လာ၊ မဟုတ်တမ်း တရား ပြောတဲ့စကားတွေကို နင်ယုံတာကိုက နင်အတွက် အမှားပဲ၊ ကဲငါသွားတော့မယ် ...

အော် နှဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး စဉ်းစားကြည့်လိုက် နင်နဲ့ ညီညီငယ် ဘယ်သူသာ လဲလို့"

နှင်းဆီကတော့ နန္ဒအပေါ်တွင် ညီညီငယ်အား စော်ကားခဲ့သည်ကို မကျေနပ်သေး၍ စိတ်ထဲရှိသည်များကို သာသာလေး နှက်ခဲ့ ပါသည်။ နှင်းဆီ၏ အနိုင်ယူလိုသည့် စိတ်ကလေးဖြင့် ပြောဆို ခဲ့သော စကားများသည် ညီညီငယ်အပေါ် အမှားကြီးတစ်ခု သက်ရောက်ဖို့ တွန်းအားပေးခဲ့သည့် စကားသာ ဖြစ်ခဲ့သည်ကို နှင်းဆီ ကြိုသိမယ်ဆိုခဲ့လျှင် ထိုစကားကို ပြောခဲ့မည်မဟုတ်ချေ။

အပိုင်း (၃)

မြန်မာရွာ ပညာသင်ကျောင်းလေးသည် တော်တော်ကျယ်ဝန်းပါသည်။ အရိပ်ကောင်းသော အပင်ကြီးများကလည်း ပေါများလှသဖြင့် ကျောင်းကြီးမှာ ဩယျာဉ်ကြီးနှင့်တူနေသည်။ ကျောင်းဝင်ဂိတ်တွင် ဘောလုံးကွင်း ၊ အားကစားခန်းမ ၊ ဆရာကြီးရုံးခန်း နှင့် ဧည့်ဆောင်ကို စတင်ထားပြီးနောက် အဆောက်အဦးတစ်ခု စာသင်ခန်းများ ရှိပါသည်။

စာသင်ခန်းကြီးနောက်ဘက်မှာမှ တောင်ကုန်း ဂမုလေးများ ပေါ်တွင် ကျောင်း၏ အဆောင်များကို ဆောက်လုပ်ထားသည်။ အိပ်ဆောင် အသီးသီးတွင် ထမင်းစားခန်းများ ထားရှိကာ ဆောက်လုပ်ထားသည်။

အဆောင်နှင့် စာသင်ခန်းသို့သွားသော လမ်းလေးအား ပလက်ဖောင်းသဖွယ် ဆောက်လုပ်ထားပြီး၊ ဘေးဘက်တွင်တော့ အရိပ်ကောင်းသော အပင်ကြီးများအောက်တွင် ခုံတန်းလေးများ ထားကာ ကျောင်းသား၊ သူများအတွက် စာကြည့်လျှင်ဖြစ်စေ၊

စကားပြောလျှင်ဖြစ်စေ ထားရှိပါသည်။ မြက်ခင်းပြင်များကို
တမင်ပြုလုပ်ထားကာ စိမ်းလန်းလို့ နေပါသည်။

ညီညီငယ်ကတော့ သူတို့အမြဲထိုင်နေကြ ကျောင်းဝန်းထောင့်တွင်
ပေါက်နေသော မကျဉ်းပင်အောက်တွင် ထိုင်နေရင်း လေညှင်း
ခံကာ အဝေးသို့ ငေးနေမိသည်။

ထိုအပင်အောက်ရောက်တိုင်း ခုန်တန်းလျာတွင် ဘယ်တော့မှ
မထိုင် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာသာ ထိုင်ကြသည်။

ဘုန်း.....

ညီညီငယ်နောက်မှနေပြီး ရိုက်လိုက်သော နှင်းဆီကြောင့်
နည်းနည်း လန့်သွားသည်။

"ဘာတွေ စိတ်ကူးယဉ်နေတာလဲ ငါလာတာတောင်
မသိရအောင်"

"အဟက်...."

နှင်းဆီသည် ထိုသို့ပင် မထင်မှတ်သည့်အပြုမူများကို လုပ်တတ်
သည်။ ညီညီငယ်မှာ အံ့သြရပါသည်။ သို့ပေမယ့် နှင်းဆီ မှတ်ချက်

ပေးထားသည့် အကြောင်းများကလည်း သူငယ်ချင်းဆိုခဲ့လျှင် ပွင့်လင်းရမည်၊ တိုင်ပင်ရမည်၊ စိတ်ကောက်သင့်လျှင် ကောက်ရမည်။ ထိုမှသာလျှင် သူငယ်ချင်းဆိုသည့် အရသာကို အပြည့်ဝခံစားရမည်။ နှင်းဆီ ပြောခဲ့သည့် အကြောင်းများက များပြားလှပါသည်။

"နင်တစ်ယောက်တည်းလား တွယ်တာရော"

"အင်း..စာအုပ်ကျန်ခဲ့လို့ အဆောင်ပြန်ယူနေတယ်"

"အော်.."

ညီညီငယ် ခင်မင်ရသော သူငယ်ချင်းမလေးကိုကြည့်နေရင်းက အမှတ်မထင် ငေးနေမိသလို ဖြစ်နေသည်။

နှင်းဆီသည် တစ်ကယ်ချောမော လှပါသည်။ မျက်နှာ အနေထားသည် ကြည့်ကောင်းသည်။ ဘဲပုံပေါ်နေသော သူမ၏ အလှသည် နှာတန်စင်းကလေးဖြင့် ကြည့်လှပါသည်။ နှင်းဆီရောင်ထနေသော သူမ၏ နုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက နှင်းဆီဆိုသည့် အမည်နှင့် လိုက်ဖက်ပါသည်။

နှင်းဆီ ညီညီငယ်ကြည့်နေတာကို သတိထားမိသွားသည်။
နှင်းဆီ၏ မျက်နှာတွင် ပန်းရောင်များ အနည်းငယ် ဖြတ်သန်း
သွားသည်။ တစ်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ကာ ခြံထောင့်က ပန်းရုံကို
ကြည့်လိုက်ရင်းက ညီညီငယ်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

"ညီညီငယ်"

"ဟင်.."

"နှင်အဲလို စိုက်မကြည့်နဲ့"

"ဟမ်..ဘာဖြစ်လို့လည်း"

"နှင်မျက်လုံးတွေကလှတယ်ဟ"

ညီညီငယ် နားရှုပ်သွားသည်။ နှင်းဆီ ဘာကိုပြောနေသည်
လည်းပေါ့။

"နှင်မျက်လုံးတွေက နက်ရှိုင်းတယ်ဟ ပြီးတော့ လှတယ်"

"အဟ... ငါက နင်ကိုကြည့်တာက ငါ့သူငယ်ချင်းလေး
ချောကလည်းချော စိတ်ထားကလည်းလှ ငါနဲ့ခင်ဖြစ်
သွားတာ ငါကံကောင်းတယ်လို့ တွေးနေတာ"

"ဟဲ့ဘာတွေ ကံကောင်းနေတာလဲ"

ထိုအချိန် တွယ်တာရောက်လာပါသည်။

"ကဲပြောစမ်းဘာတွေ ကံကောင်းနေကြတာလည်း"

"နှင်းဆီက ချောတယ် စိတ်ထားကောင်းတယ် ငါတို့နဲ့
ခင်ခွင့်ရတာ ကံကောင်းတယ်လို့ပြောတာ"

"အော်.... ဒါများ ညီငယ်ရယ် နင်ကခုမှသိလား၊
တစ်ကျောင်းလုံး ဒီလောက်နာမည်ကြီးနေတာကို၊ ကျောင်း
တွေ စဖွင့်တုံး ဟိုဘက်ခန်းက နိုင်နိုင်တို့အုပ်စုက ကိုကိုလေး
ဆိုတဲ့သူက အရင်ဆုံး နှင်းဆီကို နှင်းဆီပန်းပေးခဲ့ဖူးတယ်"

နှင်းဆီ လှမ်းတားလိုက်ဘို့ ပြင်လိုက်ပေမယ့် လွှတ်ပေးထားလိုက်
တော့သည်။ ဒါတွေကို ညီညီငယ်လည်း သိစေချင်သည်လေ၊
ထိုကြောင့် ဘာမှမပြောပဲ ငြိမ်နေလိုက်တော့သည်။

"ဘယ်သူ... ကိုကိုလေး ဟုတ်လား"

"အင်း ဟုတ်တယ်ဟယ် ဟိုဘက်ခန်းက လပတ်တုံးက ၃
နေရာမှာချိတ်တဲ့ ခပ်ချောချော၊ အယ်.. ဘယ်လိုပြော
မလည်း ခပ်သန့်သန့်ဟယ် နေတာထိုင်တာ တည်ကြည်
တယ်ဟယ်..."

"အမလေး တွယ်တာရယ် ရှင်းပြမနေနဲ့ အဲဒါ သူ့အကို
ဆိုတာပဲ"

"ဟယ်တော့ တကယ်.. ဟင်ရုပ်ချင်လည်း မဆင်ဘူးနော်၊
အသက်ကလည်း နင်နဲ့ရွယ်တူပုံပဲ"

"အင်း.. ငါကမွေးစားသားလေ "

"အော်.... ဒါကြောင့် စိမ်းနေတာကို၊ ဆော်ဒီးဟယ်
ဘာတွေပြောလို့ ဘယ်တွေ ရောက်ကုန်မှန်လည်း မသိ
တော့ဘူး၊ ဟဲ့နင့်အကိုက နင့်ကိုအကူညီ မတောင်းဘူးလား
နှင်းဆီနဲ့ပက်သက်ပြီး"

ညီညီငယ် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ စိတ်ထဲကတော့ (ငါ့အကိုကလေ
သူ့အတွက် သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်နေတာတောင် ငါ့ဆီက ဘာမှ
အကူညီတောင်းမယ့် လူစား မဟုတ်ဘူးဟာ)

ညီညီငယ် မျက်နှာပျက်သွားတော့ နှင်းဆီ စကားဝိုင်းကို ပြန်ထိမ်း
ရတော့သည်။

"ဟဲ့ညီညီငယ်"

"အင်း"

"နင် ခုဏ်ကြည့်သလိုမျိုး ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ သွား
မကြည့်နဲ့သိလား"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အကြည့်ခံရတဲ့ကောင်မလေးတွေ ကြွေလောက်တယ်ဟ
သိလား"

"ဟင်.."

တွယ်တာ အတင်းကုန်းကွကာ ညီညီငယ်မျက်လုံးများကို
လိုက်ကြည့်သည်။ ညီညီငယ်မှာ ရှက်၍ ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်
ပါတော့သည်။

"ဟုတ်တယ် နင့်မျက်လုံးတွေကလေ တော်တော်လှတာပဲ
တစ်ကယ်ပြောတာ ဟုတ်တယ်နော် တွယ်တာ"

"အင်းဟုတ်တယ် ညီငယ်က ငါသူငယ်ချင်းမို့လာ မသိဘူး
ဒီတစ်ကျောင်းလုံးမှာလေ သူ့လောက်ချောတာ တစ်
ယောက်မှ မရှိဘူး"

"ဟာ နင်တို့နှစ်ယောက်နော်"

"ဟယ် ကြည့်စမ်း ရှက်တတ်ပုံကလည်း ချစ်စရာလေး"

နှင်းဆီ တွယ်တာကို မျက်စိမှိတ်ပြကာ ညီညီငယ်ရှက်နေသည်ကို
နှစ်ယောက်သား အသံတိတ် တိုင်ပင်လိုက်တော့သည်။

"ဟယ် ဟုတ်ပါ့တော် ငါရင်တွေတောင်ခုန်လာပြီး ကြာရင်
အသက်ရှူကျပ်လို့ သေတော့မယ်"

တွယ်တာက အမှုယာကောင်းကောင်း ပိုပိုသာသာလေ လုပ်ကာ
ရင်ဘက်ကိုဖိလျက် ပြောတော့သည်။ ထိုအခါမျိုးဆိုရင်တော့
တွယ်တာတို့ ကလျင်ပြီးသာ ဘယ်လိုပြောဆို စရမည်ကို။

"ဟာ..."

"ညီညီငယ်"

"....."

"ညီငယ်"

"....."

"ညီညီငယ်"

"....."

"ညီငယ်"

နှင်းဆီ နှင့် တွယ်တာ ဘေးတွင်ထိုင်လိုက်ပြီး ညီညီငယ်ကို
တစ်ဖက်ဆီတွန်းကာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းခေါ်နေတော့သည်။
ညီညီငယ် မှာတော့ ရှက်လို့ ခေါင်းကြီးငုံ့လျက်။

"ညီငယ်..."

"ဘာတုန်းဟာ"

"ခေါင်းကြီးငုံ့မနေနဲ့"

"အေးလေ"

ပြောကာမှ ပိုလိုငုံ့သွားတော့သည်။

"ဟဲ့ ခေါင်းနဲ့ မြေကြီးနဲ့ဆောင့်တော့မယ် အဲဒါပြောမလို့
တစ်ကယ်ပဲတော်"

"ဟာ...."

ညီညီငယ် ရှက်ရယ် ရယ်လိုက်ကာ မော့လိုက်ပါတော့သည်။
သူငယ်ချင်းမလေး နှစ်ယောက်က ညီညီငယ်ကို အလယ်တွင်
ထားကာ တိုးလိုက်ယိမ်းလိုက်နှင့် ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်စွာ ရယ်မော
နေကြပါတော့သည်။

"နင်ဟာလေ တစ်ကယ်ပဲ"

"ဟားဟား ဟားဟား....."

သုံယောက်သား ရယ်မောကာပျော်ရွှင်နေတော့သည်။ ညီညီငယ်
မှာ ခုလိုမျိုးလွတ်လပ်စွာ မရယ်မောခဲ့ရသည့် အချိန်တွေများလှပြီး
၊ ခုတော့ အရင်လိုမဟုတ်တော့၊ ရယ်တတ်လာပြီး၊ ပျော်တတ်
လာပြီ ဒါတွေက သူငယ်ချင်း နှင်းဆီ၏ ဖေးမကူညီကြောင့်ပဲ
မဟုတ်လား။

သူတို့ဘဝလေးတွေက ဖြူစင်စွာခင်တွယ်နေခဲ့ပြီ၊ လွတ်လပ်စွာ
ပျံသန်နေပြီ၊ လေညှင်းတစ်ခုလို သန့်ရှင်းစွာ ဝေ့ဝဲနေကြကာ၊
ရှေ့ဆက်မည့်ခရီး ဘဝအတွက် ပြင်ဆင်နေတော့သည်။

သူတို့သုံးယောက် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာရယ်မော နေချိန်မှာတော့
သူတို့အား တစ်စုံတရာက ကြည့်နေသည်ကိုတော့ မသိပါ။
ထိုသူ၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် နာကျင်မှုတွေ ရောမွေ့လျက်
ကြည့်နေသည်။ ထိုသူက ညီညီငယ်၏ အကို ကိုကိုလေး၊

"ဟေ့ကောင် ညီညီငယ် "

ညီညီငယ် အဆောင်ကိုပြန်လာတိုင်း အမြဲတမ်း မိမိစာကြည့်
စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ စာသာလုပ်နေပါသည်။ နန္ဒနှင့် တစ်ခန်းထဲ

လုပ်ရသော်လည်း အခန်းထဲတွင်ဘယ်တော့မှ စကားမပြောပါ။
ထိုအရာသည် ညီညီငယ် တမင်လုပ်နေသည်မဟုတ်ပါ။ ညီညီငယ်
ကို ဒီလိုနေရန် အရင်ပတ်ဝန်းကျင်က သင်ပေးထားခဲ့သည်
မဟုတ်လား။

ညီညီငယ်အား ဒီနေ့တော့ ထူးဆန်းစွာ စကားလာပြောသော
နန္ဒီကြောင့် အံ့သြသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။
နုတ်ကတော့ ပြန်လည်မထူးမိ။

"မင်းနဲ့နှင်းဆီက ဘာတွေလဲ..."

"ဘာကိုမေးချင်တာလည်း"

"မင်းနဲ့နှင်းဆီ ဒီနေ့ဖက်ပြီးရယ်နေကြတယ်ဆို"

"ဘယ်လို"

ညီညီငယ် နည်းနည်းတော့ ကြောင်သွားသည်။ သူဒီနေ့
သူငယ်ချင်းမလေး နှစ်ယောက်ကြား ထိုင်ရင်း ပျော်ရွှင်စွာ
ရယ်ခဲ့ကြပါသည်။ သူနှင့် နှင်းဆီ နှစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါ။
တွယ်တာလည်းပါသည်။ ခုတော့ တွယ်တာကပျောက်နေသည့်

သတင်းကို လာမေးသည့် နန္ဒကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်နေရင်က
တဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်တော့သည်။

"ဟေ့ကောင် ငါမေးနေတယ်လေ"

"နန္ဒ မင်းအေးဆေးနေ ငါ့ကို လာမနှောင့်ယှက်နဲ့ ငါ
စာကျက်နေတယ်"

"ငါမေးတာသာ ဖြစ်စမ်းပါ ဟုတ်တယ်မဟုတ်ဘူးပေါ့"

"မင်း ဒီလောက်သိချင်နေရင် နှင်းဆီကိုသွားမေးပါလား၊
ငါ့ကိုလာမေးမနေနဲ့"

"တောက်"

ညီညီငယ် ပြောပြောဆိုဆို ရေလဲပုဆိုးနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို
ယူကာ ထထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ နန္ဒ၏ အလိုမကျသော တောက်
ခေါက်သံက နောက်တွင်ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ညီညီငယ်အနေဖြင့် ထိုအကြောင်းရာများကို စိတ်ပျက်စွာ
ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ရေချိုးခန်းသို့
ဝင်လိုက်ပါတော့သည်။ ရေချိုးခန်းကြီးသည် ဟောခန်းကြီးသဖွယ်

ပြုလုပ်ထားကာ ရေနံကြီး နှစ်ခုဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။
ရေနံထဲမှ ရေများကို ဖလားဖြင့်ခပ်ကာ ရေကို ခေါင်းကနေ
လောင်ချိုးလိုက်တော့သည်။ ညီညီငယ် အမြဲတမ်း ရေချိုးလျှင်
ညပိုင်း ၉ နာရီ နှင့် မနက်စောစော ထကာချိုးပါသည်။ ဒါကလည်း
သင်ကွဲတို့ရဲ့ထုံးစံမဟုတ်လား။

ချောက်.....

"ဟင်..."

မီးသည်ပျက်သွားကာ ဟောခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်ကျသွားသည်။
ညီညီငယ် အရင်က ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါ။ ဘာဖြစ်တာလဲဟု
တွေးရင်ရေချိုးတာကို ရပ်လိုက် ပါတော့သည်။

ရေပိုက်မှ ရေစက်များကျနေသော တစ်ဖျောက်ဖျောက် အသံမှ
လွဲ၍ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ညီညီငယ်၏
အားနည်းချက်ဟု ပြောရမည် အမှောင်ဆို အလွန်ကြောက်
တတ်သော ညီညီငယ် ဒူးများပင် မခိုင်တော့၊ တုန်လာပါ
တော့သည်။

အချိန်သည် နာရီဝက်နီးပါး ဘာမှမထူးခြားလာတော့ နေရာမှ
ရွေ့ရန်ပြင်လိုက်ချိန်မှာတော့ ညီညီငယ်၏ လက်ကို တစ်စုံတစ်ရာ
လာကိုင်တာကို သိလိုက်ချိန်မှာတော့...

"အား....."

ညီညီငယ်သည် ငယ်သံပါအောင်အော်ရင်က လန့်ဖြတ်ကာ ထိုင်ချ
လိုက်ပါတော့သည်။ မျက်နှာကိုလည်း လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ
ဘယ်မှ မကြည့်ရဲတော့ချေ။

ကိုင်ထားသည့်လက်မှ လွှတ်လိုက်သည်ကို သိလိုက်ပြီး၊ အဝေးသို့
ထွက်သွားသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ပါတော့သည်။ ထိုနောက်မှ
တော့ မီးပြန်လာပါတော့သည်။ မီးလာတော့ အခန်းထဲ ဝေ့ဝဲ
ကြည့်လိုက်တော့ မည်သူမှရှိမနေချေ။ ညီညီငယ် မိမိအခန်း
ရှိရာသို့ ရေစိုအဝတ်များပင် မလဲနိုင်တော့ပဲ ပြေးဝင်ခဲ့ပါ
တော့သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ နန္ဒကိုကြည့်လိုက်တော့၊ နန္ဒက စာကြည့်
နေရာမှ သူ့အလောတကြီး ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့်
မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ကြည့်နေသည်။

"ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

"ဘာမှမဖြစ်ဘူး"

ညီညီငယ် အဝတ်များကို အမြန်လဲလိုက်ပြီး နန္ဒကို
သိပ်မသင်္ကာစွာဖြင့် လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

"မင်းခုဏတုံးက ငါရေချိုးနေတုံး မင်းလာသေးလာ"

"ကြံကြီးစည်းရာ မင်းဆီ ငါကဘာလာလုပ်ရမှာလည်း
မင်းရှိနေရင်တောင် မသွားဘူး"

ညီညီငယ် နန္ဒကိုကြည့်နေရင်က မသေခြာသော စွပ်ဆွဲချက်ကို
အလိုမကျပဲ ဖြေသိမ့် လိုက်ရသည်။

"နေစမ်းပါအုံး မင်းဆီ ငါကလာရအောင် မင်းကို ငါကများ
စိတ်ဝင်စားနေတယ်များ မှတ်လို့လာ ဝေးသေး"

"မဟုတ်ပါဘူး မေးကြည့်ရုံသက်သက်ပါ ထားပါတော့
မင်းမလာဘူးဆိုလဲ"

နန္ဒကို သူ့ဘာမှ မပြောတော့ပဲ စာကြည့်စားပွဲတွင်ထိုင်လိုက်ကာ
စာကြည့်နေပါတော့သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ နန္ဒကိုတော့ မသင်္ကာ
မဖြစ်တော့၊ သူပြန်လာသည့်အချိန်သည် နန္ဒမှာ စကျက်ကောင်း
နေသည့် အချိန်ဖြစ်ပါသည်။ အမူယာပျက်ရှင်းနေသည့် အနေ
ထားလည်း မတွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် ရေချိုးခန်းတွင် လက်လာကိုင်သော သူသည်
မည်သူနည်း.....

အပိုင်း (၄)

စိတ်ကတော့ မကျေနပ်စွာ တင်းနေမိသည်။ ထိုသို့မဖြစ်သင့်ဟု ညီညီငယ် ထင်မိသည်။ အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်စွာ နှလုံးသွေး ရပ်သွားကာ သေသွားခဲ့လျှင် ဒါက နောက်ရမည့်အပိုင်း မဟုတ်တော့၊ သူ့အား ခင်မင်လို့၊ စချင်လို့၊ နောက်ပြောင်တဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုသို့တိတ်တစိတ်ထွက်သွား စရာအကြောင်းမရှိ၊ အနည်းဆုံးတော့ နောက်တာပါဟုတော့ ပြောခဲ့သင့်သည်။ ဤသို့ဆိုခဲ့လျှင် သူ့အား တမင်လုပ်ယူကာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု သဘောထားခဲ့ပြီး လုပ်သွားခဲ့သူသည် သာမန်မဟုတ်တော့။

နောက်တနေ့တွင်တော့ ညီညီငယ် အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက် သည်။ မည်သည့်အချိန်ပဲဖြစ်ပါစေ၊ ကျောင်းဝန်ထဲမှာ ဖုန်းပြောချင် လျှင် ကျောင်း၏ ရုံးခန်းထဲလာပြီးမှ ဖုန်းခေါ်ဆိုခွင့်သာ ရှိပါသည်။ အပြင်မှလာသည့် ဖုန်းခေါ်များဖြစ်ခဲ့လျှင် ကျောင်းဝန်းအတွင်း တက်ဆင်ထားသော စပီကာအတွင်းမှ သက်ဆိုင်သူ နာမည်ကို ခေါ်ဆို၍ ကျောင်းရုံးခန်းသို့သွားကာ ဖုန်းပြောဆိုရသည့် ကျောင်း၏ စည်းကမ်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

"မေမေ"

"သားငယ် အားလုံးအဆင်ပြေလား စာတွေလိုက်နိုင်
တယ်နော်၊ အေးကြိုးစားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့မေမေ"

"ကိုကိုနဲ့လည်း တည့်အောင်ပေါင်းနော် ညီအကိုလေး
နှစ်ယောက်ရှိတာ ဟုတ်ပြီးလား ကိုကိုစကားလည်း
နားထောင်အုံး"

"မေမေ"

"အင်း"

"သားပြန်လာချင်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့စိတ်တွေကို ပျော့ညံ့နေရတာလဲ၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပျော့ညံ့နေလို့မရဘူး"

"သူတို့ သားကို မကျေနပ်ကြဘူး"

"မင်းသာ မှန်မှန်ကန်ကန်နေခဲ့ရင် လောကကြီးကလည်း
မှန်မှန်ကန်ကန် မင်းဘက်ကရှိနေမှာပဲ"

မေမေအသံများ အနည်းငယ် မာလာသည်။ သူဝမ်းနည်းသွား
တော့သည်။ သူနှင့်စကားပြောတိုင်း (သားပြောလေ မေမေ
နားထောင်နေမယ်လို့ ဘာလို့မပြောတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြောခွင့်
မပေးတာလဲ)

"ကဲကဲ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ပြန်ဘို့မလုပ်နဲ့၊
သားတို့ကို ကောင်းစေချင်လို့ ပို့ထားတာ၊ ကြိုးစားရမယ်၊
မွေးရကျိုးနပ်အောင် လူတော်လေးတွေဖြစ်အောင်လုပ်ကြ၊
ဒါပဲ မေမေလည်း လုပ်စရာတွေရှိနေလို့၊ လကုန်မှပဲ
ကျောင်းကိုလာခေါ်တော့မယ်၊ ကျမ္မားရေးလည်းဂရုစိုက်၊
ဟုတ်ပြီးလာ၊ ဒါပဲနော် စိတ်ဓါတ်ကျမနေနဲ့"

စိတ်ဓါတ်ကျစွာ ကျောင်းရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။
ကျောင်းရုံးခန်းထဲမှ သူထွက်လာတော့ ကျောင်းစာသင်ခန်းထဲသို့
သွားချင်စိတ်မရှိတော့ပဲ မကျဉ်းပင်အောက်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့
သည်။

"ဟေ့ကောင် နန္ဒ ညကဘာတွေသတင်းထူးသေးလဲ "

အောင်ခိုင်နှင့် နိုင်နိုင်ရောက်လာကာ မေးကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။
သူတို့သည် အခန်းခြင်း မတူသော်လည်း ဘောလုံးကန်ဖော်
သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။

နန္ဒ သူတို့အမေးကို မျက်မှောင်ကုတ်ကာ သေခြားစဉ်းစားသည်၊
ဘာမှအဖြေမထွက်လာ၊ ထိုကြောင့်ခေါင်းခါးကာ ဖြေပေးလိုက်
သည်။

"ဟင့်အင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ရှေ့မှ ထိုင်နေသော အောင်အောင်လှည့်ကြည့်ကာ စကားဝိုင်းထဲ
ဝင်ပါလာသည်။

"ဘာ မဟုတ်တာလုပ်ထားလို့လဲ မင်းတို့ ဒီလိုမေးလာရင်
တော့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ထားပြီးဆိုတာ သိနေတယ်"

"အဟဲ "

စပ်ဖြီးဖြီးနှင့် ကြည့်နေကြသော အောင်ခိုင်နှင့် နိုင်နိုင်ကို
နားမလည်ကာ ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် အောင်ခိုင်က
လေသံတိုးလေဖြင့်

"ညက ညီညီငယ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ခြောက်လိုက်လို့
ပြောနေကြတာ"

" ဝူ...မိုက်လှကြီးလာ ခုမှလာပြောရလာဟ "

အောင်အောင် ဝမ်းသာအားရပြောဆိုသည်။ နန္ဒ ပြန်စဉ်းစား
လိုက်တော့ ညကအခန်းထဲကို မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့ပဲ
ပြန်ပြေးလာသော ညီညီငယ်မျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။

"ကြည့်လည်း လုပ်ကြအုံး လန့်ပြီးသေသွားအုံးမယ်"

"သန်သန်မာမာ ကြီးပါကွာ မသေနိုင်ပါဘူး မသကာ
ဆေးရုံးလောက်ပါပဲ"

"ဟုတ်တော့မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ"

"ဘာလည်း မင်းကနာလို့လာ အဲဒီကောင်ဘက်က"

"သွားစမ်းပါ... အနေသာကြီး သူဟာသူဘာဖြစ်ဖြစ်
မင်းတို့အတွက်ပြောတာ သေသွားရင်အမှုပက်နေမယ်"

"ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့"

"ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့ ဟုတ်လား ခုတောင် ငါတို့သိသွား
ပြီလေ"

"မင်းက အဲဒီကောင်ဘက်က နာနေတာလား"

"မင်းပြောတော့ ဒီအခြောက်ကိုမုန်းတယ်ဆို"

"အေးလေ ခုကြတော့ သူ့ဘက်ကနာနေတယ်၊ မင်းသွား
မပြောရင် သူဘယ်လိုမှမသိနိုင်ဘူး"

သူငယ်ချင်းများ၏တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မှတ်ချက်ပေးနေသည့်
စကားများကို နန္ဒစိတ်ပျက်မိသည်။

"အေး...မင်းတို့ပြောသလို ငါသူ့ကိုမုန်းနေတာ ကြည့်မရတာ
မှန်တယ်၊ မုန်းနေလို့ ကြည့်မရလို့ လိုက်ပြီးပြဿနာ
ရှာနေပြီး တမင်ညစ်ပတ်နေရင် မတရားတာလုပ်နေရင်
မတရားဘူးလေ၊ ငါကတော့ အမှန်ဘက်ကရပ်တည်ရမှာပဲ၊

သူ့အမှားတွေလုပ်နေရင်၊ မတရားတာတွေလုပ်နေရင် ငါ
လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်နေလိုက်မယ်၊ သွားလည်းမတားဘူး
လွှတ်ပေးထားလိုက်မှာပဲ၊ မင်းတို့ကြတော့ ငါ့သူငယ်ချင်း
တွေလေ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို ကောင်းစေချင်တယ်၊
ဒါကြောင့်ငါသူငယ်ချင်းတွေ အမှားနေလုပ်နေရင်
ငါပြောရမှာပဲ"

နန္ဒ၏ စကားများကြောင့် သူတို့ငြိမ်ကျသွားသည်။

"မင်းတို့ ဘောလုံးပွဲကြည့်နေတယ်ဆိုပါဆို၊ မင်းတို့က
ကစားတဲ့ အသင်းပေါ်မှာပဲ ကြည့်နေမယ်၊ နှစ်ဘက်မှာ
ရပ်တည်နေတဲ့ ဒိုင်ကိုတော့တို့မမြင်ကြဘူး၊ မင်းတို့
အသင်းက တစ်ခုခုခွဲတ်လျှော်လို့ ပြစ်ဒါဏ်ပေး ဖြစ်ခဲ့ရင်
ဒိုင်ညစ်တယ်လို့ မင်းတို့ မြင်ချင်မြင်လိမ့်မယ်၊ တစ်ခြား
အသင်းဘက်ကို ပြစ်ဒါဏ်ပေးခဲ့ရင် ဒိုင်တော်တယ်လို့
မင်းတို့မြင်လိမ့်မယ်၊ ဒိုင်လိုက်ကြည့်နေရတဲ့ အပိုင်းတွေ
ကိုတော့ မင်းတို့မမြင်ပဲ ဖြစ်နေမယ်၊ ဒိုင်လိုပဲ မင်းတို့

မျှတတတတွေးကြစမ်းပါကွာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို ငါက
ကောင်းစေချင်တယ်"

နန္ဒစကားများကို နားထောင်နေသော သူငယ်ချင်းများကတော့
နန္ဒကို ကြည့်နေကြသည်။

"မင်းစကားကိုကြားတော့ ဝမ်းသာမိတာတော့ အမှန်ပဲ
ဒါပေမယ့် မင်းအတွက် ငါတို့က လုပ်ပေးချင်တာပါ"

"အင်းပါ ငါနားလည်ပါတယ် ငါပြောချင်တာက တရား
မျှတစွာ လုပ်စေချင်တယ်"

ထိုအချိန် ဆရာမအတန်းထဲဝင်လာသဖြင့် အောင်ခိုင်နှင့် နိုင်နိုင်
သူတို့အခန်းဘက်သို့ ပြန်ကူးသွားတော့သည်။ စာသင်နေသည့်
တလျှောက်လုံး နန္ဒ နှင်းဆီရှိရာသို့ မျက်လုံးက ရောက်ရောက်
သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲ ဒီနေ့ကြည့်ရသော နှင်းဆီတွင်
တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားရသည်။ ဘာတွေလိုနေသည်ကို သေခြာ
မကွဲပြားတတ်၊ အဖြေမထုတ်တတ်ခဲ့တော့။

လေညှင်းလေးတွေက ညီညီငယ်ကို ကလူးကာ ကျော်ဖြတ်
သွားပေမယ့် ညီညီငယ်ကိုတော့ အေးမြခွင့်မပေးသာ၊ ရင်ခွင်
တစ်ခုလုံး ပူလောင်ကာ ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ သူ လူတွေနှင့်
ဝေးရာသို့ ပြေးထွက်သွားချင်တော့သည်။ အမုန်းတွေ မာနတွေ
ပကာသနတွေ မရှိတဲ့ ဟိုးဘက်အခြမ်းမှာ ဘာတွေရှိနေမည်နည်း။
သူ လေးတွဲစွာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်မိသည်။

"မင်း ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ဟင်.... ကိုလေး"

ကိုလေး ဘယ်အချိန်က ရောက်နေသည်မသိ၊ ကိုကိုလေး
ရောက်လာသည်ကို ညီညီငယ်မသိပဲ စိတ်နဲ့ ကိုယ်ကင်းကွာ
နေမိခဲ့သည်။

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဒီလိုပါပဲ"

"မေမေ ဖုန်းခေါ်လို့ ခုပဲပြောပြီး ပြန်လာတာ၊ မေမေတို့
စိုးရိမ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့လား မင်းကိုဘယ်သူတွေက
မကျေနပ်ဘူးလို့ ပြောနေလို့လည်း"

ကျနော်ပြောတော့ရော ကိုလေးကယုံမှာ ဟုတ်လို့လားလို့
မေးလိုက်ချင်ပါသည်။

"ကျနော်အိမ်ကိုလွှမ်းလို့"

"အဲဒါတွေ ငါမကြိုက်တာ မင်းကိုမင်း မိန်ခလေးများ
မှတ်နေလာ ပျော့ညံ့လိုက်တာလည်း နှစ်ယောက်မရှိဘူး"

"မိန်ခလေး ဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားလေး ဖြစ်ဖြစ် ခံစားချက်
ခြင်းကတော့ အတူတာပါပဲ ကိုလေးရယ်"

"ဒီကျောင်းမှာ လာနေတဲ့သူတွေထဲမှာ မိန်ခလေးတွေလည်း
ပါတာပဲ မင်းလောက်တော့ ပျော့ညံ့မနေဘူး"

"ဟုတ် ကျနော်ကြိုးစားမှာပါ"

"မင်း ငါ့အခန်းထဲ ပြန်ပြောင်းနေမလား၊ မေမေက
ညီအကိုနှစ်ယောက် အတူတူနေရင် ကောင်းမယ်လို့
ပြောလိုက်လို့"

"ဟင့်အင်း ကျနော်အခန်းမပြောင်းချင်တော့ဘူး"

"အင်းလေ မင်းသဘောပဲ၊ ဒါနဲ့မင်းဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ၊
ကျောင်းစာတွေ လွတ်ကုန်မယ်၊ မေမေတို့မျှော်လင့်
ထားတွေတော့ မရှိက်ချိုးပစ်နဲ့"

"ဟုတ် ခဏနေရင် ကျောင်းခန်းထဲသွားတော့မယ်"

"အင်းပြီးရောလေ သိပ်ပြီးလည်းကြာမနေနဲ့"

"ဟုတ်"

ကိုကိုလေး ထွက်သွားသည်ကို ခဏကြည့်နေပြီးတော့မှ
ကျောင်းခန်းဘက်သို့ ပြန်လာလိုက်တော့သည်။ ဆရာမ
အတန်းထဲတွင် စာသင်နေသည်ကို ခွင့်တောင်းပြီး နှင်းဆီဘေးမှ
မိမိလွယ်အိတ်တင်ထားသည့် ခုန်ကို ဝင်ထိုင်လိုက်တော့သည်။

နန္ဒနှင်းဆီကို ကြည့်နေရင်က ညီညီငယ်ဝင်ထိုင်တာကို မြင်လိုက်
သည်။ နှင်းဆီ ညီညီငယ်အနားကပ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်
ပြီး ပြုံးပြကာ စာအုပ်ထိုးပေးလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်သည်။
နန္ဒစိတ်ထဲတွင် နှင်းဆီကိုကြည့်နေသည့်အနေထား ခုမှ ပြည့်စုံ

သွားသည်ဟု စိတ်ထဲထင်မှတ်မိသည်။ နှင်းဆီအပြုံးကို
မြင်လိုက်၍ ဖြစ်မည်။

ကျောင်းသင်ခန်းစာများပြီး နောက်အတန်း လွှတ်သည်နှင့်
ညီညီငယ်တို့ အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ထိုအချိန်ဆို
အားလုံးသော အတန်းထဲမှ ကျောင်းသား၊ သူများ မိမိတို့
အဆောင်ကို ပြန်ချင်သူကပြန်၊ ဘောလုံးကန်ချင်သူနှင့် အခြား
သော အားကစားများ လုပ်လိုသူများကတော့ အဆောင်သို့ပြန်ကာ
အားကစားဝတ်စုံများလဲပြီး အားကစားရုံးသို့သွားရန် ပြင်ဆင်
နေကြပါတော့သည်။

ညီညီငယ်တို့ကတော့ ထုံစံအတိုင်း မကျဉ်းပင်အောက်သို့သွားရန်
ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

"ငါ ဒီနေ့အဆောင်ကို ပြန်တော့မယ်ဟာ မလိုက်တော့ဘူး"

"ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ"

"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ငါနားချင်စိတ်ရှိနေလို့"

"မဟုတ်သေးပါဘူးဟယ်"

နှင်းဆီနှင့် တွယ်တာကတော့ ညီညီငယ်ကို နားမလည်သလို
ကြည့်ရင်း ပြောဆိုနေကြပါတော့သည်။ နှင်းဆီတစ်ချက်
စဉ်းစားလိုက်ပြီး၊

"အိမ်နဲ့ ဖုန်းသွားပြောတုံးကအဆင်မပြေလို့လား"

"အင်း"

"ဒါဆိုလည်း ဘာဖြစ်လဲဟယ် နင်စိတ်ညစ်တာတွေကို
ငါတို့ကိုပြောပြပေါ့၊ နင်တစ်ယောက်တည်း ခံစားနေရင်
မကောင်းဘူးလေ စိတ်ပေါ့သွားတာပေါ့"

"ထားလိုက်ပါဟာ"

နှင်းဆီ အလိုမကျသလိုကြည့်လိုက်ပြီး၊

"ပြော..နင်မပြောရင် မသွားရဘူး"

"အဲလိုမလုပ်နဲ့လေ ငါကြောင့် နင်တို့ကို စိတ်မညစ်
စေချင်ဘူး"

"အဲဒါပြောတာပေါ့ နင်က ငါတို့ခင်သလိုမခင်ဘူး"

တွယ်တာ၏ မှတ်ချက်က နှင်းဆီကို ပံ့ပိုးပေးသလို ဖြစ်နေတော့
သည်။

"ဒီမယ် ညီငယ် နင်ငါတို့ကို တစ်ကယ်ခင်ရင် နင်ပြောရမယ်၊
သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင်ပဲ ငါတို့
ကတော့ နင်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုကို ခင်တာ၊
နင်စိတ်ထဲမှာ ငါတို့က နင့်သူငယ်ချင်းမဟုတ်ဘူး
ဆိုရင်တော့ နင်ဘာမှပြောစရာမလိုတော့ဘူး၊ နင့်အဆောင်
ကို နင်သွားနိုင်တယ်၊ အေးနင်တစ်ယောက်တည်း နားချင်လို့
သွားတယ်ဆိုခဲ့ရင်၊ ငါတို့အပေါ် သူငယ်ချင်းစိတ်ရှိတယ်
ဆိုခဲ့ရင် နင်ပြောပြီးသွား၊ ငါခွင့်ပြုတယ်၊ ဒီလိုမှ
မဟုတ်ရင်တော့ ငါတို့ကို အပေါ်ယံလောက်တော့
လာမခင်နဲ့"

နှင်းဆီ၏ပြတ်သားသော စကားများကြောင့် ညီညီငယ်မှာ အနေရ
ခက်သွားတော့သည်။ သူငယ်ချင်းမလေးများသည် ညီညီငယ်ကို
မျက်စောင်းကြီးထိုးလျက် ကြည့်နေကြတော့သည်။ ညီညီငယ်

ဘာတတ်နိုင်တော့မည်နည်းလဲ၊ ညကအဖြစ်ပျက်ကို ပြန်ပြောင်း
ကာ အတိုချုပ်ပြောလိုက်တော့သည်။

"ငါအိမ်ကိုဖုန်းခေါ်တယ် အိမ်က ငါ့ကိုဘာမှအပြောမခံဘူး
ဘာမှ ရှင်းပြခွင့်မပေးဘူး၊ အဲဒါကို ငါဝမ်းနည်းတာ"

"တောက်.... တော်တော်ယုတ်မာကြပါလား၊ နင်ကလည်း
အဆောင်မှူးကို ဖြစ်ဖြစ်ခြင်းသွားတိုင်ရမှာ"

"အိမ်ကတောင်မယုံတာ တစ်ခြားလူတွေကကော ယုံမှာ
တဲ့လာဟာ၊ ငါဆို ဘယ်သူကမှ အယုံကြည်မရှိဘူးလေ"

"လွန်ကိုလွန် လွန်းတယ်ဟယ်၊ စတာ နောက်တာ
ဆိုရင်လည်း နည်းနည်းတော့ ပြောသွားသင့်တာပေါ့"

တွယ်တာ၏ မှတ်ချက်ကို နှင်းဆီခေါင်းညိတ်ရင် ထောက်ခံသည်။
ထိုအချိန် အဆောင်ဘက်လမ်းမှ နန္ဒတို့အုပ်စု ဘောလုံးကန်
အဝတ်စားများဖြင့် ဆင်းလာသည့်လမ်းကို မြင်လိုက်သည်။

"အေး...နင်သွားနားတော့ ငါခွင့်ပြုတယ် ဒီတစ်ရက်ပဲနော်
သွားတော့"

"ငါ့ကိုစိတ်မဆိုးပါဘူးနော်"

"အင်းမဆိုးပါဘူး နင်သွားတော့"

ညီညီငယ် တွယ်တာနှင့်နှင်းဆီ ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အဆောင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

နှင်းဆီ ညီညီငယ် ထွက်သွားရာကို ကြည့်ပြီးမှ တွယ်တာကို လက်ဆွဲကာ နန္ဒတို့ဆင်းလာသည့် လမ်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

နန္ဒ၊ အောင်အောင်၊ အောင်ခိုင် နှင့် နိုင်နိုင်တို့ ဘောလုံးကိုတော့ကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စနောက်ပြီး သွားနေကြသည်။ သူတို့နောက်မှ နှင်းဆီလိုက်လာသည်ကို တော့မသိပါ။ နန္ဒ ဘောလုံးကို ခေါင်းဖြင့်တော့လိုက်တာ မမှီပဲ နောက်သို့ ကျော်သွားသည်။ ဘောလုံးက နှင်းဆီတို့ရှေ့သို့ရောက်သွားသည်။

"ဟင် နှင်းဆီ"

နှင်းဆီ ဘောလုံးကိုကောက်ကိုင်ပြီး နန္ဒ၏ရင်ဝကို ပစ်ပေါက်
လိုက်သည်။ နှင်းဆီဆန္ဒ မပြည့်ပါ နန္ဒကဘောလုံးကို အလွယ်တကူ
ဖမ်းလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

"နှင်အကြံတော်တော်ပက်စက်တာပဲ"

"ဘယ်လို"

"နှင်လုပ်ထားတာကို လူတိုင်းမသိဘူးလို့မှတ်နေလာ"

"ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ နှင်းဆီ"

နှင်းဆီ၏ မျက်ဝန်းထဲအကြည့်များက ဝါးစားတော့မည့် အကြည့်
မျိုး၊ တွယ်တာက နှင်းဆီလက်ကိုဆွဲသည်။ နှင်းဆီက
ပုတ်ချလိုက်သည်။

"နှင်ညက ညီညီငယ်ကိုဘာလုပ်လိုက်လဲ"

"ဘာ...ငါကဘာလုပ်ရမှာလဲ"

နှင်းဆီ၏ စကားကြောင့် နန္ဒသူငယ်ချင်းသုံးယောက်က နန္ဒကို
ကြည့်ကြသည်။

"အေး တစ်ခြားလူတွေကို လိမ်လို့တော့ရမယ် ငါ့တော့
မရဘူး သိလား"

"နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ ငါတစ်ခုမှနားမလည်ဘူး"

"အော် နင်ကခုချိန်ထိ ဝင်မခံသေးပဲကို၊ နင်ဝင်မခံရင်တော့
ငါလဲ ပြောရမှာပဲ"

"ဟာကွာ ဘာတွေလဲ"

"နင်ညက ညီညီငယ်ကို ခြောက်လိုက်တာလေ အဲဒါကို
နင်က ခုမှမသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်တာ နင်ရုပ်ရှင်
သရုပ်ဆောင် လုပ်ပါလား သိပ်အိုက်တင်ကောင်းတာပဲ"

နှင်းဆီ၏ မဲ့ကာ ရွဲကာပြောလိုက်သော စကားကြောင့် နန္ဒတို့
အားလုံးသဘောပေါက်သွားတော့သည်။

"အော်...အဲဒါက...."

အောင်ခိုင် ဝင်ရှင်းမည်လုပ်နေသည်ကို နန္ဒကလက်ဖြစ်ကာ
ပြီးတားလိုက်သည်။ အောင်ခိုင် ပြောမည့်စကားများ
ပျောက်သွားတော့သည်။

"နေစမ်းပါအုံး အဲ့ဒီအခြောက်က နင်ကိုလာတိုင်းတာလာ"

"တော်စမ်း ညီညီငယ်က ခြောက်နေတာမဟုတ်ဘူး
ခြောက်တာကနင် သူများကို မနာလိုလို့ လိုက်ပြီး
ချောက်တွန်းချင်နေတာက နင်"

"အော်...ဒါဆိုငါကမေးပါအုံးမယ် နင်ကအဲ့ဒီကောင်ဘက်က
နာနေရအောင် နင်နဲ့ အဲ့ကောင်က ဘာတွေလဲ"

"သေခြားမှတ်ထား ငါတို့ကသူငယ်ချင်းတွေ"

"သူငယ်ချင်းတွေ ဟုတ်လား.... ဟားဟားဟား..... ဟုတ်မှ
လည်းပြော၊ နင်တို့ကသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေရင်လည်း
အဲလောက် နာစရာမလိုပါဘူး"

"နာမှာပဲ မတရားတာတော့ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး"

"နင်ကောင်ကို သေချာပေါင်း အေးလေ ဟုတ်ပါတယ်
အခြောက်က ဒီလိုပဲ ပေါင်းသင်းတတ်တာကို"

"တော်စမ်း လူပုံခြင်းနှိုင်းမလာ၊ ညီညီငယ်ကသန့်လို့
နင်လိုတော့ စုတ်ပွဲနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ညီညီငယ်

က နင်လိုမျိုး ဂျပိုးမဟုတ်ဘူး သီးသန့်နေတတ်သလိုနေတာ
နင်ကသာ နေရာတကာ ဝင်စွတ်ဖက်ခြင်နေတာ ခြောက်တာ
ကနင်"

"ညီညီငယ်ဘာဖြစ်လို့လဲ"

နှင်းဆီ ဒေါကြီးမာန်ကြီးနှင့် ပြောနေလိုက်မိသည့်အချိန်တွင်
နောက်မှထွက်လာသော အသံကြောင့် သူတို့အားလုံး လှည့်ကြည့်
လိုက်တော့ ညီညီငယ်၏ အကို ကိုကိုလေးကို တွေ့လိုက်ရ
တော့သည်။

ကိုကိုလေးသည် ဘောကန်ရန်အတွက် ဘောလုံးကွင်းသို့
ထွက်လာရင်မှ နှင်းဆီနှင့် နန္ဒတို့အုပ်စု ရပ်စကားပြောနေတာ
ကိုတွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုကိုလေး ရောက်လာသည်ကို သူတို့အုပ်စုမသိလိုက်ပါ။

"ဒီမယ် ရှင်က ညီညီငယ်ရဲ့အကိုမဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ရှင်ညီကို တစ်ခြားလူတွေ စော်ကားနေတာကို ရှင်က
ဒီအတိုင်းကြည့်နေနိုင်တာ အံ့တယ်"

"ဗျာ"

"ရှင်ကောသိရဲ့လာ ရှင်ညီကို သူတို့က အခြောက်လို့
စော်ကားနေတာလေ"

ကိုကိုလေး နန္ဒကိုကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူတို့အုပ်စု
လေးသည် အခြေတင်စကားများကြရင်မှ အကြောင်းတစ်ခုကို
ရောက်သွားတော့သည်။

နှင်းဆီ၏ အကဲပါမှုကို နန္ဒကြည့်မရတော့၊ ထို့ကြောင့် ရည်ရွယ်
မထားသော အကြောင်းရာများဖြစ်ပျက်သွားတော့သည်။

"ဒီမယ် နင့်ညီညီငယ်က အခြောက် ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာကို
လောင်းမလား"

"အဟက်..ငါကလောင်းပြီးသားပဲ အေးနင်ရှုံးလို့ကတော့
နင်ပေးဆပ်ရမယ့် အရာက အကြီးကြီးပဲ"

နှင်းဆီကတော့ အပိုင်တွက်ပြီးသားဟု သတ်မှတ်ကာ လက်ခံ
လိုက်သည်။

"ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ညီက လောင်းကြေးထဲပါသွားရတာလဲ"

"ဒီမယ် လောင်းကြတဲ့ပွဲမှာ သန့်သန့်လေး လုပ်ရမယ်၊ ဒိုင်ကို
သူ့အကိုဖြစ်တဲ့ ကိုကိုလေးပဲ လုပ်ရမယ်"

"ဟာ....ဘာတွေလဲ"

နှင်းဆီ၏ စကားများကြောင့် ကိုကိုလေး စိတ်ပျက်စွာ ညီးတွား
မိသည်။

"အေး သဘောတူညီချက်အရ ဒီမှာရပ်နေတဲ့သူတွေက
သက်သေ၊ မည်စပ်တ်ရဘူး၊ ဒီအကြောင်းကို ညီညီငယ်ဆီ
လုံးဝမပြောရဘူး၊ မသက်ဆိုင်တာတွေ မလုပ်ရဘူး၊
ရည်းစားစကားကို ညီညီအား ဒီထဲကလူတွေက ဘယ်သူ
ကမှ စမပြောရဘူး၊ ပေါက်ကြားတယ်လို့ သတင်းကြားရင်၊
ပေါက်ကြားတဲ့ သူဘက်ကအရှုံး၊ ရှုံးတဲ့သူက နိုင်တဲ့သူရဲ့
လိုအင်ဆန္ဒကို တသက်လုံးပေးဆပ်ရမယ်"

"ရတယ် နန္ဒတို့က စိမ်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်ထိလိုက်မယ်
သဘောတူတယ်"

"ဟာကွာ ငါ့ညီကို နစ်နာအောင်တော့မလုပ်ကြနဲ့"

"မလုပ်ဘူး ကိုကိုလေးရာ ငါကတော့ မင်းကိုတော့
အားနာတယ် ဒါပေမယ့် ဒီကောင် အခြောက် ဟုတ် မဟုတ်
ငါအတွက် သက်သေပြရုံလေးပဲ၊ ဒါနဲ့အချိန်အတိုင်းတာက"

"ဒီကျောင်းမှာ ရှိနေသည့်အချိန်ထိ"

နှင်းဆီစကားများက ပြတ်သားစွာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။
ထိုရက်က ထိုအုပ်စုလေးထဲတွင် မသက်ဆိုင်သော သူအား
ဦးတည်ပြီး လောင်းကြေးအဖြင့် ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သည်။ ထိုအရာ
သည် သူတို့အုပ်စုလေးအား ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ၊ ကြေကွဲခြင်းတွေ၊
အမုန်းအာဃာသတွေ၊ မနာလိုမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုရက်က ကျောင်းကြီးထဲတွင်တွင် သူတို့ပညာသင်ယူခဲ့သည့် ၉
တန်းနှစ်ဝက်သို့ ရောက်နေသည့် အချိန်ပင်ဖြစ် ပါတော့သည်။

ညီညီငယ် အခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ စားကြည့်စားပွဲမှာ စာထိုင်
ဖတ်ခြင်စိတ်လည်း မရှိတော့၊ ထိုကြောင့် အိပ်ယာထဲတွင်
လဲလျောင်းနေရင်းက၊ ညကသူ့အား ခြောက်သွားသောသူ မည်သူ
ဖြစ်မည်နည်းဟု စိတ်ထဲတွေးတောနေမိရင်း အိပ်ပျော်သွား
တော့သည်။

နန္ဒဘောကန်ပြီး ပြန်လာတော့ အခန်းထဲ ညီညီငယ် အိပ်နေသည်
ကိုတွေ့လိုက်ရပြီး၊ ညနေက ဖြစ်ပျက်သွားသော အကြောင်းများက
ခေါင်းထဲဝင်လာတော့သည်။ စိတ်ထဲမှ ညီညီငယ်အား ပြေးထိုး
ချင်စိတ်ပေါ်သွားတော့သည်။ သို့ပေမယ့် သူလုပ်လို့မဖြစ်ပါ။
သူတို့လောင်းကြေးထဲတွင် ညီညီငယ်အား မနှောင့်ယှက်ရန်လည်း
ပါထားသည် မဟုတ်လာ။ ထိုကြောင့် ရေချိုးရန် ပြန်ထွက်ခဲ့
တော့သည်။ အခန်းထဲ ကြာကြာမနေချင်၍လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ညီညီငယ်သည် အိပ်နေရင်းမှ အခန်းထဲ တစ်ချွတ်ချွတ်နှင့်
လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခု လုပ်နေသည်ဟု စိတ်ထင်၍ မျက်လုံးမသိမသာ
ခိုးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ နန္ဒ ရေချိုးပြီး ပြန်လာပုံရသည်။
ရေဆိုပုဆိုးနှင့် ဖြစ်နေပါသည်။ နန္ဒလည်း ညီညီငယ်ရှိနေသဖြင့်

ရေချိုးခန်းသွားတုံးက အပိုပုဆိုးတစ်ထည် မေ့ပြီးမယူသွားခဲ့သဖြင့်
ရေဆိုးပုဆိုးဖြင့် ပြန်ဝင်လာခဲ့ရပါသည်။

"ဒင်းကြောင့် ရေဆိုးပုဆိုးလဲ ဖို့တောင်မေ့ပြီးမယူသွားမိဘူး"

နန္ဒ၏စကားများကို ကြားလိုက်သဖြင့် ညီညီငယ် အိပ်ချင်ယောင်
ဆောင်လိုက်သည်။ ဘာများထက်ပြောမလဲဟု သိချင်စိတ်
ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း ပါသည်။

မသိမသာ မျက်လုံးလေးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့.....

.....ဟင်.....

စိတ်ထဲအံ့ဩကာ အသံထွက်မှာကိုပင် ကြောက်လိုက်မိသည်။
အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် နန္ဒက ညီညီငယ်ကို သေခြားကြည့်ပြီး
အိပ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ ပုဆိုးကို ကွင်းလုံးခြွတ်လိုက်ကာ
အဝတ်လဲရန်အတွက် ကုန်းကုန်းကွကွ ရှားနေသောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။

ဟာ... ဒီကောင်ပစ္စည်းက နည်းတာကြီးမဟုတ်ဘူး....

ညီညီငယ်မှာ ကတုန်ကရင် မဖြစ်ရုံတမယ်ရှိနေတော့သည်။
နန္ဒကတော့ အရင်ရက်တွေကလည်း ဒီအချိန်ဆိုလျှင် ညီညီငယ်
အခန်းထဲမရှိသည့်အတွက် ခုလိုပင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်
အဝတ်စား လဲနေသည်မဟုတ်လား၊ ခုလည်း ညီညီငယ်
ရှိနေပေမယ့် အိပ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်မိသောကြောင့်
အရင်အတိုင်း ပြုလုပ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အပိုင်း (၅)

နန္ဒ ညီညီငယ်ရှိနေသည်ကို မေ့လျော့သွားတော့သည်။ အခန်း
တစ်ခုလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်က နန္ဒကို ယခင်အတိုင်း
တစ်ယောက်တည်း ရှိစေသည့်အသိက ဝင်ရောက်သွားသည့်
အတွက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ နံရံကပ် ဗီရိုထဲမှ အဝတ်များ
ဆွဲထုတ်ကာ မိမိအိပ်ယာပေါ်သို့ပစ်တင်လိုက်သည်။ ထိုနောက်
အဝတ်ကို မဝတ်သေးပဲ နံရံကပ်ဗီရိုမှတပ်ထားသော ကြည့်မှန်မှ
မိမိကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ဒီအချိန်
လုပ်နေကြအတိုင်း .....

..... နန္ဒက သူ့ရှိနေသည်ကို မသိလေရောသလား။

ထိုအရာကို ညီညီငယ် တွေ့လိုက်တော့ မိမိလည်း
ဘာတွေဖြစ်သွားသည်မသိ၊ လန့်ဖြတ်သွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်
ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် အသိတစ်ချက်ဝင်လာကာ သူ့အားအထင်
သေး၍ တမင်လုပ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်မိသွားသည့် နောက်တော့၊
ရုတ်တရက် ညီညီငယ် ဝုန်းဆိုထရပ်လိုက်ပါတော့သည်။

"အား....."

ညီညီငယ် အော်ခြင်းမဟုတ်၊ နန္ဒလန်ပြီး အော်လိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။

နန္ဒ ဝုန်းဆိုသည့်အသံကြောင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ညီညီငယ်က လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး ဆူးကနဲ့ ကြည့်နေသည့်အတွက် လန်ပြီး အားကနဲအော်ကာ နောက်သို့ ခုန်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ဗီရိနှင့် ခေါင်း မိတ်ဆက်ကာ ပလက်လန်လဲကျသွားတော့သည်။ လူက ကားယားကြီးဖြစ်ကာ ညီညီငယ်အား ဒုတ်ပြခဲပြ ဖြင့်နေတော့သည်။

ညီညီငယ်သည် ရှက်သည်ကတစ်ကြောင်း သူ့ကိုအထင်သေး၍ လုပ်သည်ဟု ထင်သွားသည်ကတစ်ကြောင်း စိတ်ညစ်တာတွေက တစ်ကြောင်းကြောင့် နန္ဒကို ပြေးကန်ခြင်သည့်စိတ်ကို ထိန်းကာ တံခါးဖွင့်ကာ အပြင်သို့ထွက်သွားပြီး တံခါးမအား ဆောင့်ပိတ် လိုက်ပါတော့သည်။

တောက်.....

ဝုန်း.....

နန္ဒကတော့ ထိုနေရာတွင် လိပ်ပလက်လန်သလို ယက်ကန်
ယက်ကန် ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။

"ဟာကွာ.... ရှက်လိုက်တာ ဒီကောင်ရှိနေတာကို
မေ့သွားတယ်၊ မေ့ချင်အုံး မေ့ချင်အုံး"

မိမိခေါင်းကိုယ် လက်သီးဖြင့်ထုလိုက်မိတော့သည်။

"အ....."

*****

"တောက်....."

ညီညီငယ် မကျေနပ်သေးပါ။ ဘာသဘောဖြင့် ဒီကောင် ဒီလို
လုပ်နေသည်ကို နားမလည်ချေ။ သေခြာတာကတော့ သူ့ရှိနေ၍
တမင်လုပ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်မိသွားတော့သည်။ ထိုညက
ညီညီငယ် အပြင်တွင် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်လျှောက်နေရင်းက၊
စိတ်ထဲတွင် နန္ဒပြုမူနေသည်ကို မြင်ယောင်ရင်း မနည်းကို
အပြင်ထုတ်ပစ်ရသည်။ စိတ်တွေငြိမ်လို့ အဆင်ပြေမှ အခန်းထဲသို့

ပြန်ဝင်လာခဲ့တော့သည်။ ပြန်ဝင်လာသည့် အချိန်ကလည်း
တော်တော်ကြီးကို နောက်ကျကာ ညည့်နက်သွားတော့သည်။
ထိုညက ညီညီငယ် ထမင်းငတ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအတူ နန္ဒလည်း
ထမင်းထွက်မစားပဲ ရှက်လို့ အခန်းအောင်းကာ ငတ်ခဲ့ရပါသည်။

ညီညီငယ် အခန်းထဲပြန်ဝင်လာတော့ နန္ဒ အိပ်ချင်ယောင်
ဆောင်ကာ ခြင်ထောင်ထဲမှ ခိုးကြည့်နေမိသည်။ ညီညီငယ် သူ၏
ခြင်ထောင်နားသို့ ကပ်လာတော့ အတင်း မျက်စိမှိတ်ကာ
နေလိုက်သည်။ ညီညီငယ်ကလည်း နန္ဒအိပ်နေသည် ဟုတ်မဟုတ်
ကြည့်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုနောက် စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်ကာ
စာကျက်နေလိုက်ပါတော့သည်။

ထိုညက သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။
တစ်ယောက်က အိပ်မရ၍ စာကျက်နေပြီး တစ်ယောက်ကတော့
ခြင်ထောင်ထဲမှ ညီညီငယ်ကိုရှက်လို့ အိပ်မရပဲ မနက်မိုးလင်း
သွားတော့သည်။ အဆောင်သည် စာကျက်ချိန်များကို သတ်မှတ်
ထားသည့် ဖြစ်သောကြောင့် မနက် ၄ နာရီတွင် အိပ်မရအောင်
တရားခွေများဖြင့် နှိုးစေပြီး စာကျက်ခိုင်းပါတော့သည်။

ညီညီငယ်ထကာ ရေချိုးဘို့ ထွက်လာတော့သည်။ ထိုအခါမှ
နန္ဒလည်း အိပ်ယာကထကာ စာကြည့်စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်ပါတော့
သည်။ ရှက်တာတော့မပျောက်သေး။

အတန်းချိန်တွင်တော့ ကျောင်းသားနှစ်ယောက် ခဏခဏသန်းကာ
အိပ်ငိုက်နေကြသည်ကိုတော့ မည်သူကမှ သတိမထားမိကြချေ။

ညနောက် မကျဉ်းပင်အောက်တွင် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်
ထိုင်မိကြသည်။

"ညီငယ်"

"အင်း"

"နင်အဆင်ပြေရဲ့လား"

"ဘာကိုလည်း နှင်းဆီကလဲ"

"နင်ကြည့်ရတာ အိပ်ရေးပျက်နေသလိုပဲ"

"အင်းညက စာတွေကြည့်နေလို့ မအိပ်ခဲ့ဘူး"

"နင်ကတော့လေ စာလည်းကျက် ကျန်းမာရေးလည်း
ဂရုစိုက်အုံး"

"အေးပါ... ဝါးး....."

"ကြည့်... သန်းပြန်ပြီ.."

"အဟီး"

"နှင်းဆီ"

"အင်း"

ပြောတွယ်တာ"

"သူ့ကိုသွားပြောမနေနဲ့ သူကကျောင်းမှာ ပထမနေရာကို
ဖယ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး"

"အမလေး ဟယ် ကြည့်ထား ဒီနှစ်စားမေးပွဲကြီး အဖြေ
ကြရင် စောင့်ကြည့် ဘယ်သူက ပထမရမလဲလို့"

"စာမေးပွဲကြီးဆိုလို့ စာမေးပွဲဖြေဖို့ တစ်လပဲ လိုတော့
တယ်နော် ငါတော့ ခေါင်းတွေလည်းကိုက်လာပြီး စာတွေက
လည်း တောင်ရောက်လိုက် မြောက်ရောက်လိုက်နဲ့ဟယ်"

"ဒါဆိုလည်း မရောက်အောင် ကြိုးနဲ့ချည်ထားလိုက်"

"အေးပေါ့နင်က ပြောအားရှိတာပေါ့ နင်ကတော်တာကိုး"

"နင်လည်းတော်ပါတယ်နော်"

"အဟီး...နင့်လောက်တော့ဘယ်ဟုတ်မလဲ"

ထိုနေ့ညနေတွင် စာများပြန်နွေးပြီး စောစော အဆောင်သို့ ပြန်လာ
ပါတော့သည်။ အဆောင်ရောက်တော့ နန္ဒက နှက်နေသည်။

"ဟင်... ဒီကောင် ဘောလုံးသွားမကန်ဘူးလာမသိဘူး"

ညီညီငယ်လည်း အိပ်ငိုက်နေသည့်အတွက် အိပ်ယာတွင် လှဲလိုက်
တော့သည်။

ဒုန်း.....ဒုန်း.....

ညီညီငယ်နှင့် နန္ဒလန်ဖျတ်ကာ အိပ်ယာမှ ဝရန်းသုန်းကာ ထလိုက်
မိတော့သည်။ အသံလာရာကိုကြည့်လိုက်တော့ အဆောင်မှူးဆရာ
မျိုးမင်း ကထားဝယ်ကြိမ်းလုံးဖြင့် တံခါးကို ရိုက်ကာ အသံပြု
နေသည်ကို အိပ်မှုနံရံစုတ်ဖွားနှင့် နှစ်ယောက်သား ဆရာအား
ကြောင်ကြည့်နေမိပါတော့သည်။

"ခုမှ ၈ နာရီပဲ ရှိသေးတယ် အိပ်နေကြတယ်ပေါ့လေ၊
ယူနီဖောင်းတွေတောင် မလဲနိုင်ကြဘူး၊ ကိုယ့်အဆင့်တွေကို
တစ်ခြားလူ ပေးချင်လို့လာ"

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းကုတ်ကာ ဆရာအား ပြုံးပြမိ
ကြသည်။

"သွား ရေသွားချိုး ပြီးရင် အပစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ညဿ နာရီထိ
အပြင်မှာ လမ်းလျှောက်ပြီး စာကျက်ရမယ် သွားကြ၊
ဘာကြောင့် ရပ်နေကြတာလဲ မသွားကြသေးဘူးလာ
အပစ်ပေးတာ နည်းလို့လား"

ထိုရက်က အမှတ်တရ အနေဖြင့် နန္ဒနှင့်တွဲကာ ပထမဦးဆုံး အပစ်ကို ခံလိုက်ရသော ညီညီငယ်အတွက်တော့ ၁၀ အမှတ်ရ စရာဖြင့် ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။ ရေချိုးတော့လည်း တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် မကြည့်မိအောင် သတိထားနေရသည့် သူ့အတွက်တော့ ပင်းပန်လှသည်။ နန္ဒသည်လည်း ညီညီငယ်လိုပင် ခံစားရသည်။ သူသည်က ပိုရှက်နေပါတော့သည်။

စာကျက်ကြတော့ ဆရာမျိုးမင်းက အနားတွင်စောင့်ကြည့်ကာ နေပါသည်။

နှစ်ယောက်သား စာထဲသို့စိတ်ကမရောက်၊ မနေ့ကအဖြစ်ပျက်က ခေါင်းထဲကိုဝင်ဝင်လာသည်။ တော်တော်ဆိုးသည့် အကြောင်း ရာပင် မဟုတ်လား။

ကျောင်းစားမေးပွဲကြီးသို့ တစ်ဖြေးဖြေးနီးကပ်လာတော့သည်။ နှင်းဆီကတော့ သာမန်လို နေထိုင်ကာ နန္ဒနှင့် ညီညီငယ်ကို အလစ်မပေးပဲ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ထို့အတူ ကိုကိုလေး သည်လည်း ညီညီငယ်ကို အရင်လိုမဟုတ်ပဲ နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံလာသည်။ ဂရုစိုက်လာသည်။ ညီညီငယ်ကတော့ သံသယ

ကင်းစွာ သူ့အား ဂရုစိုက်လာသော အကိုအတွက် ဝမ်းတွေသာကာ ပျော်ရွှင်နေမိသည်။

စားမေးပွဲကြီးပြီးတော့ သူတို့အားလုံးကို အိမ်ပြန်ရန်ခွင့်တစ်ပတ် ပေးလိုက်တော့သည်။ စားမေးပွဲကြီး နောက်ဆုံးရက်တွင် ကျောင်းတွင်တော့ သင်္ကြန်အသေးစားလေး ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

"ဝေ....."

၉ တန်း ကျောင်းသား၊ သူများ လူလား ဖြတ်ပြေးရင်း တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် ရေများလိုက်ပတ် နေကြပါတော့သည်။ နန္ဒ ကတော့ သူ့အကြံစည်းနှင့်သူပါ။ ရေဖလားတစ်ခွက်ကို မရ ရအောင်ရှာကာ ရေမွှေးများစွတ်ကာ နှင်းဆီကိုစောင့်နေမိသည်။ နှင်းဆီကလည်း ကျောင်းခန်းထဲက မထွက်နိုင်သေး၊ အောင်အောင် က မြှောက်ပင့်ကာ ပြောနေသည်။

"ရအောင်ပတ် မင်းမရရင် မင်းငါ့ကို မုန့်ဝယ်ကျွေးရမယ်"

"အေးပါ စောင့်ကြည့်နေ နန္ဒတဲ့ မင်းတို့ မှင်သက်သွား စေရမယ်"

နန္ဒအခန်းထဲကိုကြည့်လိုက်တော့ နှင်းဆီကရှေ့ကထွက်လာသည်။
သူနောက်မှာတော့ ညီညီငယ်။

ညီညီငယ်နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တွယ်တာက
ရေဗူးလေးမြှောက်ကာ နောက်ကချောင်းကာ ရေပတ်ရန်
လုပ်လိုက်သည့်အတွက် ညီညီငယ်က နှင်းဆီကိုကျော်ကာ
ပြေးတက်သွားလိုက်တော့သည်။

"ဗွမ်း...."

"အား....."

"ဟင်..."

"ဟာ.....နှင်းဆီလည်းမဟုတ်ဘူး"

"ဟားဟား...ဟားဟား..."

နန္ဒက နှင်းဆီအထင်နှင့် ကွယ်ရာကနေပြီးလောင်ချလိုက်တော့
ညီညီငယ် တစ်ကိုယ်လုံး စိန့်သွားတော့သည်။ ရေမွှေးတွေလည်း
ဟောင်ထနေသည်။

အောင်အောင်က လှောင်ရယ်သည်။ နန္ဒကတော့ ဒေါပွနေသည်။
နှင်းဆီကတော့ ဝမ်းသာသွားသည်။ တွယ်တာကတော့ နောက်မှ
ကောင်းတယ်ကောင်းတယ် လို့အော်နေပါတော့သည်။

"တောက်....အရေးထဲစောင့်ခြောက်က လာရှူပသေးတယ်"

"ဘာ..."

"ဟားဟား အဲ့ဒါပေါ့ အခြောက်ဖူးစားဆိုတာ"

အောင်အောင်၏လှောင်ရယ်သံက ညီညီငယ်နှင့် နန္ဒတို့ ဒေါသမီး
ကို စွပေးနေတော့သည်။

ညီညီငယ် နန္ဒလက်မှ ခွက်ကိုလုယူလိုက်ကာ အောင်အောင်
ခေါင်းသို့ ရွယ်လိုက်ပါတော့သည်။ လေထဲတွင် လက်က
ရပ်သွားသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် နန္ဒက ညီညီငယ်လက်ကို
ဖမ်းချုပ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

"သူ့လက်ကိုလွှတ်လိုက်"

နှင်းဆီ၏ဒေါသသံက သူတို့အားလုံးကို လွှမ်းမိုးသွားသည်။

"နင်တို့ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ နင်တို့သိတယ်နော်၊ အေး
နင်တို့ သူကို အခြောက်လို့ ခေါ်လိုက်တဲ့အတွက်
ညီညီငယ်ကို ခုတောင်းပန်"

နှင်းဆီ၏ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော ဒေါသမျက်ဝန်းများကို
ကြည့်ကာ နန္ဒလက်က ညီညီလက်ကို ပို၍တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်
လိုက်မိသည်။

အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှုလိုက်ပြီးမှ

"အေး... ငါမင်းကို တောင်းပန်တယ် မင်းက အခြောက်
မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘာလို့လက်သီးနဲ့ မရွယ်ပဲ ခွက်ကို
ဆွဲကိုင်ရတာလဲ၊ အဲဒါတော့ သိချင်တယ်"

နှင်းဆီ စိုးရိမ်တကြီး ညီညီငယ်ကို ကြည့်လိုက်ပါတော့သည်။
ညီညီငယ်အဖြေသည် သူမအတွက် လွန်စွာ အရေးကြီးသည်
မဟုတ်လား.....

အပိုင်း (၆)

"အေး... ငါမင်းကိုတောင်းပန်တယ် မင်းကအခြောက်
မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘာလို့လက်သီးနဲ့မရွယ်ပဲ ခွက်ကိုဆွဲကိုင်
ရတာလဲ၊ အဲဒါတော့သိချင်တယ်"

နှင်းဆီ စိုးရိမ်တကြီး ညီညီငယ်ကို ကြည့်လိုက်ပါတော့သည်။
ညီညီငယ် အဖြေသည် သူမအတွက် လွန်စွာ အရေးကြီးသည်
မဟုတ်လား.....

ညီညီငယ် အစပထမတွင် အထင်သေးစွာ ဆက်ဆံကြသော
သူတို့ကို စိတ်ထဲတွင် ဘာမှအငြိုးတေးမထားပဲ နေလာခဲ့သည်။
မိမိအား ပြောဆိုကြသည်ကို စိတ်တွင်းမှ မိမိဘဝပေးမကောင်းလို့
ဒီလိုဆက်ဆံနေရပါသည်။ မိမိပေါ်မှာသာ မူတည်သည်။
ကိုယ့်ကြောင့် တစ်ဘက်သား စိတ်ညစ်သွားမှာကို မလိုလားသော
ညီညီငယ်တစ်ယောက် ယခုတော့ ထိုသည်းခံစိတ်များ ကုန်ခမ်း
သွားတော့သည်။

အထူးသဖြင့် နန္ဒ၏ အထင်သေးသောအကြည့်များ၊ သူ့အား
လူတစ်ယောက်လိုမမြင်ပဲ ရှုံ့စရာကောင်းသည့် အကြည့်များကို
နာကျင်လာတော့သည်။ ညီညီငယ်လည်း ပုထုဇဉ်လူသားပင်၊
စိတ်ရှိသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သည်းခံနိုင်သည့်အားလည်း ကုန်ဆုံး
သွားတော့သည်။

ညီညီငယ် နန္ဒကို ညစ်ကျယ်ကျယ် ကြည့်လိုက်ကာ မဲပြုံးဖြင့်
နှုတ်ခမ်းကို တစ်ဘက်တည်း ပြုံးပြလိုက်ပြီး နန္ဒ၏ မျက်နှာ
အနားသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။

နန္ဒမျက်လုံးပြူးကာ နောက်သို့နည်းနည်း ညိမ်းလိုက်သည်။

နှင်းဆီက မျက်လုံးအပြူးသာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

တွယ်တာက အံ့သြကာ ချတော့မည်လား ဟုစိုးရိမ်စွာကြည့်သည်။

အောင်အောင်က ရယ်နေရမှ ရပ်သွားတော့သည်။

ညီညီငယ် နန္ဒအနားသို့ကပ်ကာ နှစ်ယောက်သား ကြားနိုင်သည့်
လေသံဖြင့် တိုးတိုးပြောလိုက်တော့သည်။

"ငါအခြောက်ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို အကောင်းဆုံးသက်သေအနေနဲ့ မင်းဟိုးတစ်ရက်က ငါ့ကို တုတ်ပြခဲပြ လုပ်ခဲ့တာတွေကို အသေးစိတ်ပြောပြီး သက်သေယူဖို့ လိုသလား၊ အားလုံးရှေ့မှာပေါ့ ဘယ်လိုလဲ"

နန္ဒလန့်ဖျတ်ကာ ညီညီငယ်လက် ကိုလွှတ်လိုက်တော့သည်။

ဂလုံး ဂလွမ်း.....

"ဟယ်တော့...ဖလားကြီးကျသွားပြီ"

တွယ်တာဆီမှ စိတ်ချသွားသည့် အသံထွက်လာသည်။

နှင်းဆီက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

နန္ဒမျက်နှာ ရဲတက်သွားကာ နောက်သို့ခြေ နှစ်လမ်းလောက် ဆုတ်သွားသည်။ အောင်အောင်ကတော့ အံ့သြမှင်သက်ကာ နန္ဒကို တလှည့် ညီညီငယ်ကို တလှည့်ကြည့်နေပါသည်။

သူတို့အားလုံးသိချင်နေကြသည်။ ညီညီငယ် ဘာပြောလိုက်လို့ နန္ဒအမူယာများပျက်ကာ ဖြစ်ပျက်သွားသည့် အကြောင်းရာသည် သူတို့အတွက်စိတ်ဝင်စားရသော အကြောင်းရာပင် မဟုတ်လား။

ညီညီငယ် မျက်နှာတွင် အပြုံးများကို မဲ့ကာပြုံးနေပြီး နန္ဒကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ မျက်ခုံးကိုလည်း တစ်ဘက်မြှင့်ပြ လိုက်သည်။ သဘောကတော့ ဘယ်လိုလဲ....။

နန္ဒလှည့်ထွက်ရန်ပြင်လိုက်တော့၊

"ဟေ့ကောင် နန္ဒဘယ်လိုလဲ၊ ငါကဘာလဲ ဆိုတာကို ပြောဘို့လို့သေးလာ"

"တောက်..."

နန္ဒ လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး လှည့်မကြည့်တော့ပဲ လစ်ထွက် သွားတော့သည်။ အောင်အောင်က ပထမတော့ ကြောင်ကာရပ်နေပြီးမှ ညီညီငယ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့၊ ညီညီငယ် မေ့ဆတ်ပြလိုက်ပြီး။

"မင်းရောသိချင်သေးလား"

"အာ သိချင်ပါဘူး"

အောင်အောင် ဘုမသိဘမသိ ဘာဘာညာညာ မသိပဲ နန္ဒနောက်သို့
ပြေးလိုက်သွားတော့သည်။

ညီညီငယ် စိတ်ထဲ အနည်းငယ်တော့ ဝမ်းသာသွားသည်။

"ဟဲ့ ဒီဘက်လဲကြည့်ပါအုံး"

နှင်းဆီ၏ အလိုမကျသော ဒေါသသံစွတ်နေသည့် အသံကြောင့်
သူလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နှင်းဆီကတော့ ရှုူးတင်တင်ဖြင့်
သူ့အားကြည့်နေသည်။ တွယ်တာကတော့ လက်ခုပ်များပင်
တီးလိုက်သေးသည်။

"နှင်ဘာပြောလိုက်တာလဲ"

"သူ့အကြောင်း နည်းနည်းလေး တီးခေါက်ပေးလိုက်တာ၊
ပြီးတော့ နားရွက်ကိုတံတွေးဆွတ်လိုက်တာ"

"ထိုး....ရွံ့စရာကြီး နင်က လက်နဲ့မဟုတ်ပဲ ပါးစပ်နဲ့
စွတ်လိုက်တာလား"

"အေးလေဟယ် ရွံ့စရာကြီး နင်လက်မအားရင် ငါ့ခေါ်
လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ငါလာစွတ်ပေးမှာပေါ့"

"အာ စွတ်စရာလား အဲ့လိုကြီး၊ သဘောပြောတာပေါ့ဟ၊
စိမ်ခေါ်လိုက်တာလို့"

"အော်"

"ဟယ် နင်က အဲလိုသတ္တိရှိတယ်နော် အေးလေး နင်က
ယောက်ျားလေးပဲ စွတ်ရဲမှာပေါ့"

အရေးထဲ တွယ်တာက ဘုမသိဘမသိ ပြောနေသည်။
နှင်းဆီလည်း ဘုမသိဘမသိပဲ ကျေနပ်သွားသည်။ ညီညီငယ်က
တော့ သူညစ်လိုက်သည်ကို ဘုမသိဘမသိ တော့မဟုတ်ပဲ
သိသိကြီးနှင့် ကျေနပ်သွားသည်။

အောင်အောင်ကတော့ ဘုမသိဘမသိပဲ နန္ဒကိုသွားမေးမိလို့
ထိုးခံရတော့မလို့ သီးသီးလေ လွတ်သွားသည်။

"နန္ဒ ငါ့စောင့်ပါအုံး"

နန္ဒကတော့ ဘာမှပြန်မပြော။

"မင်းကို ညီညီငယ်ဘာပြောလိုက်လို့လဲ ငါသိချင်လို့ပါဟ"

"ဟေ့ကောင်"

နန္ဒ နောက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး အောင်အောင်၏ ကော်လံကို
ဆောက်ဆွဲ လိုက်သည်။

"ဟိုကောင်ပေါ်ကျနေတဲ့ ဒေါသတွေ မင်းပေါ် ရောက်သွား
မယ် ပါးစပ်ပိတ်ပြီးလိုက်ခဲ့၊ မလိုက်ချင် လဲနေခဲ့"

"အေးပါကွာ...အေးပါကွာ... မင်းမကြိုက်ရင် မမေးတော့
ပါဘူးနော်.. ငါ့ကိုလဲလွှတ်အုံး...မင်းကလဲ ဒေါသကြီးပဲ"

"တောက်"

နန္ဒ စောင့်လွှတ်လိုက်ပြီး ဒေါကြီးမောကြီးနဲ့ ထွက်သွားပါ
တော့သည်။ အောင်အောင်ကတော့ နောက်တွင် ရပ်ကျန်နေခဲ့ပါ
တော့သည်။

"ဟိုအခြောက် ဒီကောင်ကို ဘာပြောလိုက်လို့မသိဘူး"

ညီညီငယ် ရပ်ကွက်ထိပ်သို့ မေမေဝယ်ခိုင်းလိုက်သော အုန်းသီးများကို လမ်းထိပ်က ဆိုင်တွင်မှာပြီး ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ညီညီငယ်တို့ စာမေးပွဲပြီးတော့ အိမ်ပြန်ရောက်နေကြပါသည်။ အိမ်သို့ပြန်ခွင့်ပေးသည်က တစ်ပတ်တည်းဖြစ်ပါသည်။ မိဘအိမ်သို့ သူတို့ပြန်ကြတော့ ကျောင်းကြီးထဲတွင် ၁၀ တန်းသမားတွေသာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ကိုကိုလေးသည်လည်း အိမ်ရောက်သည်နှင့် အိမ်တွင်မကပ်၊ အရင်ကျောင်းဟောင်းမှ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လည်ပတ်နေကာ အချိန်ဖြုန်းနေသည်။

မေမေသည် သူ့အား ကိုလေးလို လွတ်လပ်ခွင့်မပေးချေ။ ဒေါ်လေးအနားတွင် ကပ်နေပြန်ရင်လည်း မကြိုက်သော အမူယာကို ပြတတ်သည်။ ဒေါ်လေးကတော့ သူ့အား မျက်ရည်လေတစ်စမ်းစမ်းဖြင့် ချောရှာသည်။

"မေမေတို့က သားကိုမချစ်လို့မဟုတ်ဘူး သားပျက်စီးမှာကို အစိုးရိမ်လွန်နေကြတာပါကွယ်၊ ဒါက သားလေးကို ချစ်လို့ ပေါ့ သားရယ်"

ဒေါ်လေးနှစ်သိမ့်မှုသည် သူ့အား ဝမ်းနည်းမှုကို မပြေပျောက်ချေ။ အိမ်တွင် ဒေါ်ကြီးမယ်ကိုလည်း အရင်လို ဝိုင်းကူလို့မရတော့၊ ကူခဲ့ရင်လည်း ဒေါ်ကြီးမယ်ကိုဆူသည်။ သူ့ကိုလည်း ထိုရက်မျိုး ဆိုရင် တစ်နေကုန်ပြောဆိုနေသည်။ ထိုကြောင့်လည်း သူ့စိတ်ညစ် ရပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့သူ့အား အထင်သေးကြသနည်း။ သူ ဘာအမှားတွေလုပ်နေလို့လည်း ဟုတွေးမိပါသေးသည်။

သူကတော့အမှားမလုပ်၊ တစ်ခြားသော ပတ်ဝန်းကျင်ကသာ သူ့အား အမှားလုပ်ဘို့ ပန့်ပိုးပေးနေသလားလို့တောင် သူ့တွေးမိပါ တော့သည်။

"ဟဲ့...ဟဲ့...ဘာလုပ်တာလဲ....အဲလိုမလုပ်နဲ့လေ...တော်ကြပါ တော့ အန်တီတောင်ပန်ပါတယ်"

"ဟားဟား အခြောက်ကြီး အခြောက်ကြီး"

မြင်ကွင်းက ကြည့်မလှချေ။ မိန်းမလိုဝတ်စားထားသော (အစမ်း) မိတ်ကပ်နှင့် ဆံသဆိုင်မှ အခြောက်တစ်ယောက်ကို ကလေးတွေ က ဝိုင်းစနေသော မြင်ကွင်းက ညီညီငယ် ပြန်လာသော လမ်းတွင် ဖြစ်ပျက်နေပါသည်။

မိန်းမလို ဝတ်စားထားသော ထိုအခြောက်ကို ကလေးများ စနောက်နေသည်ကို ဘေးကဖြတ်သွားသော လူကြီးနှစ်ယောက် မှာ သူတို့နှင့်မဆိုင်သလို ဟာသလုပ်ကာ ရယ်သွားကြရင်း ကြည့်သွားသေးသည်။

ထိုအခြောက်ကြီး ဝတ်လာသည့် စကတ်လိုလို ဖာရာဖာရာ ဖြစ်နေသည့် အစနှင့်ပုဝါကို ကလေးများက ဆွဲကာစနေပါသည်။ ကလေးများသည်လည်း ညီညီငယ်တို့လမ်းထဲတွင် နေထိုင်ကြ သော မိသားစုများမှ ကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။ အသက်လေး များက အလယ်တန်းကျောင်း ၅ တန်းမျှအရွယ်လေးများ ဖြစ်ကြ ပါသည်။ အခြောက်ကြီးမှာ ကလေးများ စနောက်သည်ကို ရှောင်နေရင်းက ဒေါက်မြင့်ဘိနပ်ချော်ကာ လဲကျသွားတော့သည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ"

ညီညီငယ် ဟန့်လိုက်တော့ကလေး တစ်သိုက်ညီညီငယ်ကို
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုနောက် မိမိကိုယ်ကို အန်တီလို
ပြောသော အခြောက်ကြီးနားမှ ပြေးထွက်သွားကြတော့သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကလေးရယ်"

ထိုအမျိုးသား သို့မဟုတ် အမျိုးသမီးကြီးဆီမှ ကလေးရယ်
ဆိုသည့် နှည့်သည့် အသံကြားလိုက်တော့ ညီညီငယ် စိတ်ထဲ
ကြည်နူးသွားသည်က အမှန်ပါ။

"အ"

"ရလာ..ထလိုရလာ ဗျ"

"ခြေခေါက်သွားပြီးနဲ့တူပါတယ် အန်တီကိုတွဲပေးပါလား"

ညီညီငယ်ကူညီကာ သူတို့ဆိုင်သို့ ပို့ပေးလိုက်ပါသည်။ သူတို့
ဆိုင်သည် ညီညီငယ်ကလေးဘဝကတည်းက ဖွင့်ထားသော
ဆိုင်ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုင်တွင်းသို့ ညီညီငယ် တစ်ခေါက် ရောက်ဖူး
ပါသည်။

ညီညီငယ်မှတ်မိပါသေးသည်။

ထိုဆိုင်သို့ အတူရောက်သွားသည်က မေမေနှင့်ဖြစ်ပါသည်။
မေမေသည် သူတို့ဆိုင်တွင် အလှပြင်တုံးကတော့ ရွင်းရွင်းဝေ
အောင် ပြောဆိုနေသည်။

"အစမ်းတို့က စေတနာပါလို့လာ မသိဘူး အစမ်းတို့
ဆိုင်လာပြီးရင် ဘယ်ဆိုင်မှမသွားချင်ဘူး"

"အစမ်းတို့က တော်လိုက်တာ"

"အစမ်းတို့လက်နဲ့ကိုင်လိုက်တဲ့ခေါင်းဆိုရင်လေ မေးမနေနဲ့
အလှဆုံးပဲ"

စသည် စသည်များ ချီမွမ်းခန်းဖွင့်ပြီးနောက် ဆိုင်ပြင်ရောက်သည်
နှင့် မေမေမျက်နှာ တည်သွားတော့သည်။ လမ်းမှာတွေ့ရင်တောင်
မခေါ်တော့၊

"အမလေး အောက်တန်းကျလိုက်ကြတာ ဘယ်လိုဟာ
တွေလည်းမသိဘူး အရှက်နည်းလိုက်ကြတာ"

ထိုသို့သော စကားများကို ကလေးဘဝတုံးက ကြားဖူးခဲ့ပါသည်။

အစမ်းဆိုင်ထဲသို့သူဝင်လိုက်တော့ သူ့အား အလုပ်တွေလုပ်နေကြသော ဘဝတူနှစ်ယောက်က ပြူးကြည့်သည်။ သူနှင့် တွဲပါလာသည့် အန်တီကြီးကိုမြင်တော့မှ။

"ဟယ် တိုင်တိုင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

"မကြီးစမ်းရယ် မပြောချင်တော့ပါဘူး တစ်ကယ်ပါပဲတော်....."

ညီညီငယ် တိုင်တိုင်ဆိုသည့် သူတွဲလာသူအား အံ့သြကာ ကြည့်မိသည်။ မပြောချင်ပါဘူးဆိုကာ ပြောပြနေသည်က ကုလားကား ကြည့်နေရသလို ဇာတ်စုံခင်း၍ ဖြစ်ပျက်သမျှ အလုံစုံတင်ပြပါတော့သည်။

တော်သေးသည် မပြောချင်လို့သာပင် ပြောများပြောချင်ရင်တော့ ညီညီငယ် အိမ်ပြန်ရောက်တော့မည်မဟုတ်တော့။

"ဒါနဲ့ သူလေးရဲ့ အကူညီနဲ့ရောက်လာတာပဲ မမစမ်းရယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကလေးရယ်"

"ဟဲ့ ညီညီငယ်မဟုတ်လာ"

"ဟုတ်..ကျနော်ကိုသိလား"

"အမလေး ဒီရုပ်ကွက်ကဘယ်သူတွေ ဘယ်ဝါတွေဆိုတာ
မသိပဲနေမလား၊ ဒါနဲ့ကျောင်းပိတ်လို့ ပြန်လာတာလား၊
စားမေးပွဲရောဖြေနိုင်လား"

"ဟုတ်"

စကားများကောင်းနေသည့်ညီညီငယ် ဆိုင်ရှေ့တွင် ခါးထောက်ကာ
မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့်နေသော မေမေကို ဆိုင်ပြင်မှ
ရပ်ကာနေသည်ကို မြင်တော့မှ ဆိုင်ရှင်နှင့် တိုင်တိုင် ဆိုသည့်
တစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ဆိုင်ထဲမှထွက်လာခဲ့တော့သည်။
ဆိုင်ရှင် အစမ်းဆိုသည့် တစ်ယောက်က မေမေကို ဆိုင်ထဲ
ခေါ်တာတောင် မေမေမဝင်လာခဲ့ချေ။

အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် မေမေတစ်လမ်းလုံး ထိမ်းလာသမျှကို
သွန်းချလိုက်ပါတော့သည်။

"ဒီမှာ ငါမွေးထားတာ သားယောက်ျားလေး ဘာမဟုတ်တာ
တွေလုပ်ဘို့ စဉ်းစားနေတာလဲဟင်၊ ညီငယ် နင့်ကိုနင်
မရှက်ပေမယ့် နင့်ကိုငါမွေးထားတာရှက်တယ်ဟဲ့"

"မေမေ.. သားဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ"

"အမလေး ဒီလောက်မြင်တာတောင်မှ ဘာတွေလုပ်နေ
လို့လဲ ဟုတ်လာ၊ ကြည့်စမ်း ငါ့ကိုတောင် ပြန်ပတ်နေ
လိုက်တာ၊ ဟိုကမြင်းကြောတွေက သင်ပေးလိုက်တာ
ပေါ့လေ"

"မေမေရယ် ဘာမှမဆိုင်တဲ့သူတွေကိုဆွဲထည့်မနေပါနဲ့"

"တော်.... နင့်ကိုမွေးထားတာ ပြန်ပြောဘို့ ပြန်ပတ်ဘို့
ပညာတွေ သင်ထားတာမဟုတ်ဘူး"

"သား ဘာတွေဖြစ်နေလဲလို့မေမေ မေးဖော်ရလား၊
မေမေက သားဘာလုပ်လုပ် အကောင်းမမြင်ပါလား"

"ဟဲ့နင်ကရော အကောင်းလုပ်နေတာလား၊ ကြည့်စမ်း
ကြည့်စမ်း ငါ့ကိုများပြန်ပြောနေလိုက်တာ"

မေမေ၏အော်သံများကြောင့် တစ်အိမ်သားလုံး ထွက်လာကြသည်။ ကိုကိုလေးလည်း အပြင်မှ ပြန်ရောက်နေကာ မေမေ၏ ပြောဆိုသံကို တစ်စွန်းတစ် ကြားလိုက်သည့်နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ကိုကိုလေးသည် ညီညီငယ်ထံ ရောက်လာပြီး ထိုးချလိုက်တော့သည်။

ခွပ်..

"အဲ့ဒါ ငါ့မိဘတွေကိုစော်ကားလို့ မှတ်ထား"

"ဟဲ့ ဟဲ့ မလုပ်ကြပါနဲ့"

ဒေါ်လေးက ပြေးလာပြီးဝင်တားသည်။ ကိုကိုလေး၏ ပထမဦးဆုံးသော လက်သီးသည် ညီညီငယ်၏ နှုတ်သီးသော နှစ်လုံးသားကို ဖြတ်ရိုက်သည်။ မေမေ၏စကားများက ညီညီငယ်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ရိုက်သွားခဲ့သည်။ ညီညီငယ် ဝမ်းနည်းစွာ ဒေါ်လေးရင်ခွင်ထဲတွင်ငိုသည်။

"သေပလေစေ အကိုက ညီကိုဆုံးမတာ နင်ဝင်မပါနဲ့ စမ်းဌေး၊ အေးငါပြောထားမယ် ဒါတွေကနင်ကစခဲ့တဲ့

အပစ်တွေပဲ ငါ့သားတွေကို ငါကတော့ ယောက်ျား
ပီပီသသပဲ မြင်တွေ့ချင်တယ်၊ ဘာမဟုတ်က ဟုတ်ကတွေနဲ့
မတွေ့ချင်ဘူး၊ နင်လည်းကြပ်ကြပ်သတိထား"

ထိုညကစပြီး နေခဲ့သည့် တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ညီညီငယ် မေမေနှင့်
ကိုကိုလေး ကိုမျက်နှာချင်းမဆိုင်တော့ချေ။ ညီညီငယ် စိတ်ထဲတွင်
ဝမ်းနည်းစွာပြောမိပါတော့သည်။

သားကိုမွေးထားတာ မေမေနောင်တရနေပြီးလာမေမေရယ်...

အပိုင်း (၇)

ဘာကြောင့်များ လူလူချင်းကို လူလိုမတွေးကြပဲ ရွံစရာ
ကောင်းသည့်အကြည့်များ အမူယာများကို ပြုမူနေကြသည်နည်း
ဟု မေမေနှင့် ကိုကိုလေးကို သူမေးလိုက်ချင်သည်။ ညီညီငယ်
ခံစားချက်များက နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်လေးပေါ် ကျရောက်
သွားတော့သည်။ ထိုစာအုပ်လေးသည် ညီညီငယ်ကို တစ်ကိုယ်
တည်းခံစားစေသည့် အကြောင်းရာများ၊ စိတ်တွင်ဖြစ်ပေါ်လာ
သော ခံစားမှုဝေဒနာတွေကို စာအုပ်လေးက ဒဏ်ခံကာ
ညစ်သမျှကို သည်းခံရှာလေသည်။

အိမ်၏ အပြင်သို့လည်းမထွက်တော့ပဲ အိမ်တွင်းအောင်းကာ
နေလိုက်သော ညီညီငယ်ကိုတော့ သားများနှင့် ပက်သက်လာလျှင်
မှန်သည်ဟု သတ်မှတ်ထားလျှင် ဘယ်တော့မှ လက်မလျှော့ပဲ
နေသည့် မေမေကတော့ ညီညီငယ်ကို လာ၍ပင်မကြည့်။

"ဒီအချိန်မှာ သူတို့ကို လိုက်လျောပေးလိုက်ရင် နောင်
တစ်ချိန်မှာလဲ ဒီလိုလုပ်ရင်ရတာပဲဆိုပြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊

ပစ်ထားလိုက် ဘယ်တော့မှ မချော့နဲ့၊ မိဘရဲ့မေတ္တာစေတနာ
ဆိုတာ သူတို့တွေကြီးလာ မှသိလိမ့်မယ်"

ဖေဖေကတော့ အထိုက်လျောက် လိုက်လျော့သည်။

"မင်း ကလေးတွေကို အဲဒီလိုကြီးတော့ မဆုံးမပါနဲ့၊ ကလေး
တွေက ဆိုးနေတဲ့ကလေးတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့သားတွေ
အားလုံးက လိမ္မာတယ်၊ မင်းသာ..."

"အော် တော်က ကျုပ်ဆူတာကြတော့ မြင်တယ်ပေါ့လေ၊
ဒီလောက် ဆူပူနေတာမှ တော်ကာကျတယ်တော်ရေ၊
အဲဒီလို လိမ္မာတယ် လိမ္မာတယ် ဆိုတဲ့ သား၊ သမီးတွေက
လုပ်သွားလိုက်ကြတာပဲလေ တစ်ခါတည်းပဲ၊ အပြတ်ကို
လုပ်သွားလိုက်ကြတာပဲ၊ ဒါမျိုးတွေ မဖြစ်စေချင်လို့
ကြိုတင် လုပ်နေရတာတော့၊ ရှင်ကတော့ ဘယ်နားလည်
မလဲ၊ ကျုပ်တို့လို မိန့်မသားတွေက လင်အတွက်လည်းပူရ၊
သားတွေအတွက်လည်း ပူရ၊ ဆွေးမျိုးတွေလည်း ပူရ၊
အပူသည်ကြီးတွေကို ဖြစ်လို့၊ ရှင်တို့တွေကတော့ ပိုက်ဆံ
ရှာပြီးရင် တာဝန်ကျေပြီးလို့ တွက်ထားကြတဲ့သူတွေလေ၊

ပိုက်ဆံလေး ဘုတ်ကနဲပေးလိုက်၊ ပြီးရင် ဘာဖြစ်ဖြစ်
လှည့်တောင်မကြည့်တော့ဘူး၊ ဒါပဲလုပ်တတ်ကြတာလေ"

လက်မနှင့် ကော့ကာ ပါးစပ်အတွင်းသို့ ရေသောက်သလို
လုပ်ပြကာ အမူယာများ ကောင်းကောင်းဖြစ် မေမေကတော့
ဆူပူနေတော့သည်။ အိမ်မှာနေရသော အချိန်သည် သူ့အတွက်
မပျော်တော့၊ အရင်လိုလည်း ပျော်ရွှင်လိုစိတ် မရှိတော့၊
အရင်ကဆိုရင် အိမ်တွင်သာ နေချင်သော ညီညီငယ် အိမ်မှာ
နေတာ တစ်ပတ်ပင် မပြည့်သေး ခုကျောင်းကိုလွှမ်းလှပြီ။

ကိုကိုလေးနှင့် သူသည် ကျောင်းတုန်းက အနေနီးသလောက်
အိမ်ရောက်တော့ သူစိမ်းများသဖွယ် ဖြစ်နေကြတော့သည်။

အိမ်တွင်နေရသော ၇ ရက်ပြည့်ပြီးနောက်နေ့တွင် ကျောင်းသို့
ပြန်သွားရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ညီညီငယ် အဝတ်များကို
သိမ်းကာ နေပါသည်။

"သားငယ်"

"ဟုတ်ဒေါ်လေး ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ"

"သားငယ်မေမေ ခေါ်နေတယ် ဖုန်းလာလို့တဲ့"

"ဗျာ... သားဆီကိုဟုတ်လို့လာ ဒေါ်လေးရာ ဘယ်သူမှ
ခေါ်မယ့်သူလဲ မရှိပါဘူး"

"သားငယ်မေမေနဲ့တော့ ပြောနေကြတယ် သွားသွား
ဟိုမှာစောင့်နေတယ်"

ညီညီငယ် အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ဖုန်းရှိရာသို့လှမ်းလာတော့ မေမေ
ဖုန်းပြောနေသည်မှာ ရွင်းရွင်းဝေအောင် ပြောဆိုနေသည်။
ပျော်ရွှင်နေပုံလဲရသည်။

"ဟော သမီးသူငယ်ချင်းလာပြီး သူနဲ့ပြောလိုက်နော် သမီး"

"....."

"အေးကွယ် အေးကွယ် နောက်လည်း မကြာမကြာ
ဖုန်းဆက်နော် သမီး အေးကွယ်အေးကွယ်"

မေမေဖုန်းပြောပြီးနောက် သူလက်ထဲကို ဖုန်းထည့်ကာ သူဘေးက
ထမသွားပဲ ကြည့်နေသည်။ သူလည်း ဖုန်းကိုကိုင်ကာ မေမေကို
ကြည့်နေမိသည်။

"ဟဲ့ ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ ဟိုဘက်ကသမီးလေးကို အားနာစရာဟယ် ပြောလိုက်လေ"

"ဟုတ်..ကဲ့မေမေ.....ဟ.ယ်လို့"

"ညီငယ် အစုတ်ပလုတ် ငါ့ကိုတောင် ဖုန်းခေါ်ဘူး နင်က တော့လေ တစ်ကယ်ပဲ"

"နှင်းဆီလား"

"မဟုတ်ဘူးဟေ သူရဲမ သူရဲမ... တစ်ကယ်ပဲ နင်ကတော့ လေ၊ ငါ့ကိုတောင် မမှတ်မိဘူးလား"

"မှတ်မိပါတယ် နင်အသံကို ဒါပေမယ့်လေ ငါဆီကိုဖုန်းလာ တာဒါပထမဦးဆုံး အကြိမ် ဆိုတော့လေ၊ ဒါကြောင့်ပါ"

"ဖြစ်ရလေ ဒီလိုမှန်းသိ ငါဆက်ပါတယ်၊ နင်ကျောင်း ပိတ်ရက် ဘယ်တွေသွားသေးလဲ၊ ငါကတော့ ချောင်းသာ ကခု မှပြန်ရောက်တာ နင့်ကိုဆက်ချင်လို့ ရောက်ရောက် ခြင်းခေါ်လိုက်တာ၊ နင်မနက်ဖြန် ကျောင်းကို သွားတော့ မှာလား၊ ငါလဲသွားမယ်၊ နင်နဲ့တွယ်တာကို အရမ်း

လွမ်းတာပဲ တွယ်တာကို ဖုန်းခေါ်ချင်ပေမယ့် ဟယ်
သူ့အိမ်မှာက ဖုန်းမရှိတော့လေ မခေါ်ရဘူးသိလား၊ နင်ကော
ငါ့ကို သတိမှရရဲ့လား ၊ ရမယ်လည်း မထင်ပါဘူး
နင်မနက်ဖြန်တော့ လာနော်၊ တွယ်တာလည်း လာမယ်
ထင်တာပဲ၊ သေချာပါတယ် တွယ်တာလဲ လာမှာ"

"နှင်းဆီ"

"အင်းပြော"

"နင်လေလည်း ရှုအုံး"

"ဘယ်လို"

"တံတွေးလည်း မြဲချအုံး"

"ဘာ"

"ရေလည်းသောက်အုံး"

"သေနာ"

"ငါကတော့လေ"

"ဘာဖြစ်လဲ"

"ဂျပန်နားသန့်ဆေးခပ်လိုက်အုံးမယ်"

"ခွေးလေး... ငါကတော့ သတိရလို့ပြောလိုက်ရတာ သူက
တော့ ငါ့ကိုပြောနေလိုက်တာများ"

"နင့်အစား မောလို့ ရေသွားသောက်လိုက်အုံးမယ်"

"သွား..... စောက်ကောင်စုတ်၊ နင့်အတွက် ဝယ်လာတဲ့
လက်ဆောင်တွေ မပေးတော့ဘူး"

"ငါကစတာပါ၊ ခု ငါ အဝတ်တွေ ထည့်နေတယ် မပြီး
သေးဘူး၊ မနက်ဖြန်ကျရင်တွေ့ကြတာပေါ့ဟာ"

"အင်းအင်း ငါလည်း လုပ်ရအုံးမယ်၊ ဟယ် အများကြီး
လုပ်ရအုံးမယ်၊ ဒါဆို..ဒါပဲ..ဒါပဲ"

ညီညီငယ် ဖုန်းချလိုက်တော့ တစ်ချိန်လုံး အနားတွင် ထိုင်ကာ
နားထောင်နေသော မေမေသည် ပြုံးချိုစွာ သူ့အား ကြည့်လိုက်
သည်။ ဒေါ်လေးစမ်းငွေလည်းရောက်နေသည်။

"သားသူငယ်ချင်းလား"

"ဟုတ်တယ်မေမေ"

"စကားပြောလေးက ယဉ်ကျေးလိုက်တာ၊ နာမည်လေးက နှင်းဆီနော်"

"ဟုတ်"

"အသံလေးကချိုလို့ ရုပ်ကလေးလည်း ချစ်စရာလေးပဲ နေမယ်၊ မေမေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလေ"

"ရပါတယ် မေမေ မနက်ဖြန်ကြတော့ ကျောင်းမှာ တွေ့ကြတဲ့အခါ မိတ်ဆက်ပေးမှာမယ်"

ညီညီငယ် ပြောဆိုပြီးနောက် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကြားလိုက်သည့် စကားများကြောင့် ညီညီငယ် စိတ်ပျက်သွားမိတော့သည်။

"မမ နင်က သားလေးသူငယ်ချင်းမလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ခိုင်း နေတယ်"

"အင်းလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သားကြီးကြတော့ ကောင်းမလေးတွေနဲ့ဆို ဘာဖြစ်တယ်
ညာဖြစ်တယ် ပြောဆိုနေပြီးတော့"

"ဟဲ့ နင်ဘာနားလည်လို့လဲ မသိပဲဝင်ဝင်ပြော၊ သားငယ်
စိတ်က ဟိုမရောက်ဒီမရောက် ဖြစ်နေလို့ အဲ့ဒါကြောင့်
ငါစီစဉ်နေတာ၊ နင်မသိပဲ ဝင်ဝင်မပါနဲ့"

ဟင်.....

အစကတော့ သူကရိုးရိုးသားသား ထင်မှတ်ပြီး ပုံမှန်ပြောဆိုနေ
သည်ဟု၊ ခုတော့ သူကိုယ့်ကြည်မှုတစ်စုံတစ်ရာ တောင်မရှိတော့ပဲ
စိတ်ကိုဖြေးဘို့အတွက်တဲ့၊ ညီညီငယ် ကိုယ့်ကိုကိုယ် စိတ်ပျက်
မိသွားပါတော့သည်။

ငါဒီလောက်တောင်မှ အများအမြင် ဆိုးဝါးနေလို့လား... ငါနေပုံ
ထိုင်ပုံတွေက အမြင်မတော်အောင် ဖြစ်နေလို့လား...

ငါက လောကကြီးနဲ့ ချွတ်ချော်အောင်ဘာတွေများလုပ်နေလို့လဲ....

"ကလေးကြားသွားအုံးမယ် မမရယ်"

"ကြားကြားအေ ငါတော့ ဒီကလေးကို အားကိုမရတာ
မပြောလိုက်ချင်ဘူး လူပုံက နွဲ့နွဲ့နဲ့ နေပုံထိုင်ပုံတွေကို
မကြိုက်တာ စာတော်တာလေး တစ်ခုပဲ ကောင်းတယ်"

"သားလေးက လိမ္မာနေတာကို မမကမကြည့်ချင်လို့လား"

"အိုတော် ဆိုးပေနေတာမှ ကောင်းအုံးမယ်၊ ခုတော့
ဘယ်လိုမှကို စိတ်မချနိုင်တာ ဟိုတစ်ရက်လည်း
ကြည့်ပါလား ဘာတွေမဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ သဘော
ကျပြီး သွားပေါင်းနေတယ်မသိဘူး ဒါမျိုးတွေနဲ့မှ ပတ်သက်
ရတယ်လို့"

"ဘယ်သူတွေတုံး"

"ဟဲ့ လမ်းထဲက အခြောက်မတွေပေါ့၊ ဒင်းတို့ကိုလဲ
သွားကောထားသေးတယ် ကျမသားကလေးကို မဖျက်စီး
ကြပါနဲ့လို့ သွားကိုပြောထားလို့"

"မမကတော့ နိုင်ကိုမနိုင်ဘူး"

"မရဘူးဟေ ကျုပ်သားတွေကို လာမထိနဲ့ ထိလို့ကတော့
ဘယ်သူရယ်ဘယ်ဝါရယ် မခံဘူး ပက်ပက်စက်စက်ကို
ပြောပစ်မှာ"

"မင်းကလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး ကလေးကို တအားမပြောနဲ့
ကလေးက လူပျိုလေးဖြစ်နေပြီး မင်းလုပ်ပုံတွေက
ကလေးကို ရေနွစ်နေသလိုပဲ"

ဖေဖေ အလုပ်က ပြန်လာသည့်အချိန်တွင် တိုက်ဆိုင်သွားကာ
ဖေဖေက မေမေကိုဝင်ပြောသည်။

"ရှင်တို့ မောင်နှမတွေကလေ ကျုပ်ကိုဆို အကောင်း
မြင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်သားတွေနဲ့
ပက်သက်လာလို့ကတော့ ဘယ်သူမျက်နှာမှ ထောက်
မနေနိုင်ဘူး၊ ရှင်တို့လိုလဲ မနေနိုင်ဘူး"

မေမေ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဘောက်ဆက်ဆက်ထကာ ထွက်သွား
တော့သည်။

ညီညီငယ် မိမိအခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ အခန်း၏ ဝရံတာတွင် ရပ်ကာ အပြင်ကိုငေးမောနေမိသည်။ ထိုအချိန်ဒေါ်လေး အခန်းထဲ ဝင်လာပါတော့သည်။

"သားငယ်"

"ဟုတ်ဒေါ်လေး"

ဒေါ်လေးက ညီညီငယ်အဝတ်များ ထုတ်နေသည့် နေရာသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အဝတ်စားများခေါက်ပေးနေသည်။ ညီညီငယ် ဒေါ်လေးအနားသွားကာ ဒေါ်လေးပေါင်ပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ကာ လှဲလိုက်သည်။

"သားငယ် စိတ်ညစ်နေလာ"

"ဒေါ်လေးရယ် သားကလူဆိုးကြီးဖြစ်နေတာလား"

"အို မဟုတ်တာ၊ အဲဒီလိုမတွေးရဘူးလေ သားမေမေက သားကိုချစ်လွန်းလို့ ခုလိုဖြစ်နေတာပါ"

"ကိုလေးကျတော့ ဘာလုပ်လုပ် အကုန် အကောင်းမြင် နေတယ်"

"သားကို ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ တွေးထားလို့ဖြစ်တယ်၊
သားကိုလေ အစစရာ အားလုံး ပြည့်စုံစေချင်တယ်
ဒါကြောင့်ပါ သားလေးရယ်၊ သားလေးကြီးလာရင် မေမေရဲ့
စေတနာတွေကို နားလည်လာမှာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ သားလည်း ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ရတာပါပဲ၊
ဒါပေမယ့်လေ သားဘာပြောပြော လက်မခံမပေးဘူး၊
ဖြေးရှင်းခွင့် တစ်စုံတစ်ရာတောင် သားမှာ ရပိုင်ခွင့်မရှိဘူး"

" ဒါတွေက ဒေါ်လေးအပြစ်တွေကြောင့်ပါ"

"မဟုတ် သားလေးရယ်ပါဘူး သားကိုယ်တိုင်လည်း
ကျေနပ်စွာ လက်ခံခဲ့တာပဲလေ ဒါတွေက ဒေါ်လေးနဲ့
မဆိုင်ပါဘူး"

ဒေါ်လေးကတော့ ညီညီငယ်ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ရင် မျက်ရည်ဝဲ
နေရှာပါသည်။

ကျောင်းကြီးသို့ သူတို့အားလုံး ပြန်ရောက်ကြချိန် မှာတော့
ဆယ်တန်း ကျောင်းသားတွေက စာမေးပွဲအတွက် လုံးနေကြပါ

တော့သည်။ သူတို့ကတော့ ကျောင်းကြီးထဲသို့ ၁၀ တန်း အတန်းကြီးသမားသဖွယ် လူတွေကတော့ အနည်းငယ် မြှောက် ကြွမြှောက်ကြွဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

နန္ဒကတော့ နှုတ်ခမ်းမွှေးစိမ်းစိမ်းလေ ထွက်နေသည့် သူနှုတ်ခမ်း ကို သပ်ကာ နေသည်။

"ဟေ့ကောင်နန္ဒ"

"ဘာတုံး"

"မင်းတို့ကျောင်းပိတ်တုန်းက ဘယ်တွေသွားသေးလဲ"

"အဖေတို့ရွာကို ခဏသွားတယ် ပြီးတော့ ငါနဲ့ငါညီမလေးပဲ ပြန်လာတယ် ကျောင်းအမှီ ပြန်ရတာ အဘွားက နေမကောင်းလို့ အဖေတို့တော့ နေခဲ့ကြတယ်"

"အော်..ဒါကြောင့် မင်းအိမ်သွားတုံးက တံခါးကြီးပိတ်ထား တာကို"

"အဲ မင်းလာသေးတယ်ပေါ့လေ အောင်အောင်"

"ဟုတ်တယ် ပျင်းတာနဲ့လာသေးတယ်၊ ငါဟိုကားတွေ
ရှိတော့ မင်းကိုပြချင်လို့လာတာ မင်းကမရှိတော့ ဘယ်ပြ
နိုင်မလဲ"

"ဟာကွာ နာလိုက်တာ အခုရောပါသေးလား"

"ချီးပဲ ဘယ်ကပါရမှာလဲ ကျောင်းထဲမှာ"

"အဟီး ဟုတ်သား ငါလဲ ကြည့်ချင်ဇောကြီးသွားတယ်
ကြည့်ချင်လိုက်တာကွာ တစ်ခါမှမကြည့်ရသေးဘူး"

"ဒါနဲ့ မင်းအချစ်တော်လေနဲ့ ပြန်နေမှာလား"

"ဘယ်က ငါ့အချစ်တော်လဲ"

"ဟိုအခြောက်လေးပေါ့"

"ဟာကွာ အခန်းပြောင်းလို့ရရင်တော့ ပြောင်းချင်တယ်"

"ဒါဆိုငါနဲ့ပြောင်း"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဟဲဟဲ ဇာတ်လမ်းတွေဖန်မလို့ပေါ့ကွ ငါ့ကို ငါ့ထက်ကြီးတဲ့
အကိုကြီးတွေက သင်ပေးလိုက်တယ်၊ အခြောက်ဆိုလည်း
ရှောင်မနေနဲ့ ဆော်သာဆော်ဆိုပဲ ဟီးဟီး"

"ခွေးကောင် ခွေးကျင့်ကြံနေတယ်ပေါ့ သေတောင်
မပြောင်းပေးဘူး"

"ဟာကွာ မင်းပဲသူနဲ့မနေချင်ဘူးဆို"

"နေပါရတယ် မနေချင်လဲ ဘာမှမဖြစ်ဘူး သူကသူ့ဟာသူ
နေတာ ငါလဲ ငါနေတတ်သလိုနေတာ ငါ့တို့ နှစ်ယောက်
ကြားမှာတော့ အဆောင်နဲ့ပက်သက်ပြီး ဘာပြဿနာမှ
မရှိတဲ့အတွက် ဒီအတိုင်းပဲကောင်းတယ်"

အောင်အောင်ကတော့ နန္ဒအနားကပ်ကာ ညစ်နေပါသည်။

"ဒါဆို ငါနဲ့အတူမင်းလာနေ အောင်ခိုင်ကို အဲဒီအခြောက်နဲ့
နေခိုင်းလိုက်မယ်"

"သေနာ သွားတော့ မင်းဘာမှလာမပြောနဲ့တော့"

အဆောင်ရှေ့ရောက်တော့ ညီညီငယ် အထုတ်များကို သယ်နေ
သည်ကိုတွေ့ရသည်။ စာအုပ်တစ်ချို့ကို အခန်းထဲမှ ထုတ်ယူသွား
သည်ကို မြင်ရတော့။

"ဘာဖြစ်လို့စာအုပ်တွေသယ်နေတာလဲ"

ညီညီငယ် နန္ဒကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

"ငါ့အကိုနဲ့အတူတူနေမလို့ အခန်းပြောင်းနေတာ"

"ဘာကွ"

ညီညီငယ်ကတော့ စာအုပ်တွေ ဆုနေသည်။ ကျောင်းအဝတ်
စာတွေလည်း မိရိထဲမှထုတ်ကာ ကုတင်ပေါ်ရောက်လို့နေပါသည်။

"မင်းအဲလိုပြောင်းလို့ရမလားကွ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကျောင်းက စည်းကမ်းရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်
သူတို့ ပေးထားတဲ့အခန်းမှာ မနေပဲ ပြောင်းချင်တိုင်း
ပြောင်းလို့မရဘူးကွ"

"ဟင် ဟုတ်လို့လားကွာ တစ်ချို့တွေဆို ဒီလိုပဲ ပြောင်းနေကြတာပဲ"

"မရဘူးကွ"

ထိုအချိန်တွင် ကိုကိုလေး အခန်းမှ နိုင်နိုင်သည်လည်း အထုတ်များ ယူကာ အခန်းထဲသို့ဝင်လာပါသည်။

"မင်းကဘာလာလုပ်တာလဲ"

"အဲ..ညီညီငယ်နဲ့ အခန်းပြောင်းတာလေ"

"မရဘူး မင်းတို့သဘောနဲ့မင်းတို့လုပ်လို့မရဘူး"

နန္ဒ ဝူးဝူးဝါးဝါး နှင့်လုပ်နေသဖြင့် ညီညီငယ် ကြောင်ကြည့်နေသည်။ နိုင်နိုင်ကလဲ ပြူးကြည့်နေသလို၊ အောင်အောင်ကတော့ ဝမ်းသာသည့် အကြည့်များဖြင့် ဘေးမှရပ်ကြည့်နေသည်။

ညီညီငယ်လက်ထဲမှ စာအုပ်များကို လုယူကာ စာအုပ်ဆင်ပေါ်တင်လိုက်သည်။ ကုတင်ပေါ်မှအဝတ်များကို ဗီရိုထဲ ထည့်လိုက်တော့သည်။

နန္ဒလုပ်နေသည်ကို ညီညီငယ်ကတော့ နားတော့မလည်နိုင်တော့၊
အရင်နှစ်ကတော့ အခန်းပြောင်းရန်ပြောနေပြီး ခုကြတော့ အချိုး
ပြောင်းသွားသော နန္ဒကိုကြည့်ရင် နိုင်နိုင်နှင့် အောင်အောင်ပင်
နားမလည်နိုင်တော့။

"အဲဒီလို ဟိုလူပြောင်း ဒီလူပြောင်း လုပ်နေတာတွေ
မကောင်းဘူး ငါလည်း အခန်းလူပြောင်းသွားရင် နေရ
ထိုင်ရခက်တယ်"

"ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး"

"မင်းဝင်မပါနဲ့ အောင်အောင်၊ သွားမင်းလဲ ပြန်တော့ မင်း
အခန်းကို"

"အာ ငါကို ဟိုရွေ့ခိုင်း ဒီရွေ့ခိုင်းနဲ့"

"လျှာမရှည်နဲ့ နိုင်နိုင် မင်းတို့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်
လုပ်ပြီးတော့ ခံပေါ့၊ ဘယ်မှာလဲ မင်းအဝတ်အိတ်က"

ညီညီငယ်ကိုလှမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

"သူတို့အခန်းမှာ"

"သွားယူလေ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ အာမဖြစ်သေးပါဘူး
မင်းနေခဲ့ ငါသွားယူမယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နန္ဒထွက်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်လာပြီး။

"မင်းတို့ကရော ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်
ပြန်ကြလေ၊ ဟိုကောင် နိုင်နိုင် မင်းပစ္စည်းတွေ ဘာကျန်
သေးလဲ တစ်ခါတည်းယူသွား၊ လာလေ ဘာရပ်လုပ်နေ
ကြတာလဲ"

နန္ဒ ပွတ်လောရိုက်ကာ ဖြစ်နေတော့သည်။ ကိုကိုလေးတို့ အခန်း
ရောက်တော့ ကိုကိုလေးက ကုတင်ပေါ်တွင်လှဲနေပါသည်။

"ဟင် နိုင်နိုင် မင်းကပြန်လာတယ် ဘယ်မှာလည်းငါ့ညီ"

"နန္ဒက...."

"ညီညီငယ်က အခန်းမပြောင်းတော့ဘူးတဲ့ ဒါကြောင့်
ငါလာပြီးတော့ ညီညီငယ် အဝတ်စားတွေလာယူတာ၊
အခန်းပြောင်းရင် စာကျက်ရတာလဲ မကောင်းဘူး နေသား

ကျနေတဲ့သူ အချင်းချင်းနေတာ ပိုကောင်းပါတယ်၊
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုလေး"

"အဲ...အင်းဟုတ်ပါတယ်လေ"

ကိုကိုလေး နန္ဒအဖြေကို ရောယောင်ကာ ဖြေပေးလိုက်မိသည်။
ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူလည်း သူ့ညီ ညီညီငယ် နှင့် အတူတူ
မနေချင်ပါ။ မေမေက အတင်းနေခိုင်း၍သာ လုပ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ခုတော့ နန္ဒကလာပြောနေသဖြင့် သူလည်း ဒီအတိုင်း
ပဲနေလိုက်ပါတော့သည်။

နန္ဒအခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ညီညီငယ် စာအုပ်တွေ စီနေသည်။
သူ့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြန်လှည့်သွားကာ ဆက်
လုပ်နေလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ရပါတယ် အခန်းဖော်အချင်းချင်းပဲ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ
ပေါ့ မင်းမပြောင်းရအောင်လုပ်ပေးလိုက်တာကိုလဲ စိတ်ထဲ
မထားနဲ့ မင်းလဲအခန်းမပြောင်းချင်တာ ငါသိတာပေါ့"

ညီညီငယ် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ငါက ဘယ်အခန်းမှာနေနေ ဒီအတိုင်းပါပဲ မပြောင်းချင်
ဘူးလို့လဲ မပြောပါဘူး"

"အဲ....."

နန္ဒ ညီညီငယ်စကားကြောင့် သယ်လာသော အဝတ်အိတ်ကြီးကို
ကန်ပစ်လိုက်ပြီးနောက်မှ စဉ်းစားသလိုကြည့်လိုက်သည်။

(ငါဘာတွေလုပ်နေပါလိမ့် သူ့ဟာသူ ပြောင်းချင်ပြောင်း
မပြောင်းချင်နေ ငါနဲ့ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့) ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာ
ပါလိမ့်။။

"ဟာ ခုမှသတိရတယ် စာအုပ်တွေ ယူဘို့မေ့နေတယ်၊
ငါ့ညီမဆီ စာအုပ်တွေသွားယူလိုက်အုံးမယ်"

နန္ဒ သူ့ဟာသူ ပြောသလိုလုပ်ကာ ထွက်သွားပါတော့သည်။

"ဒီကောင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲမသိဘူး"

"ဟယ် ငါကတော့ နင်တို့ကိုလွမ်းလိုက်ရတာ နင်တို့က
ငါ့ကိုသတိတောင်မရကြဘူးပေါ့လေ"

"သတိရဘို့နေနေသာသာ အလုပ်တွေနဲ့ အားတာမဟုတ်ဘူး
နှင်းဆီရဲ့"

"တွယ်တာ ဆုတ်ပလုတ်၊ ညီညီငယ်ကရော ဘာတွေလုပ်နေ
ရလို့လဲ"

"အိမ်မှာ ဆူပူနေတာနဲ့တိုင်ပဲ စိတ်ညစ်လွန်းလို့ သတိကို
မရတာ"

"သေနာစုတ်တွေ နင်တို့အတွက်ယူလာတဲ့ လက်ဆောင်တွေ
မပေးဘဲနဲ့ နေလိုက်မယ် ဘာမှတ်နေလဲ"

သူတို့သုံးယောက် ထုံစံအတိုင်း မကျဉ်းပင်အောက်မှာ လေထိုင်
ပစ်နေကြပါသည်။ ကျောင်းပိတ်တုန်း ဘယ်တွေသွားသည်
ဘယ်ကိုရောက်သည်ဟု နှင်းဆီကတော့ ရေပတ်မဝင်အောင်
ပြောနေသည်။ သူနှင့် တွယ်တာကတော့ နှင်းဆီပြောသမျှ

ခရီးတွေကို စိတ်တွင်တွေးကာ နှင်းဆီနှင့် အတူ ပျော်ရွှင်နေမိ
ကြသည်။

"ဟဲ့နင်တို့သိပြီးပါလား"

"ဘာကိုလဲ"

"နောက်လဆိုရင်လေ သင်္ကြန်ကျပြီး"

"အဲဒီတော့ နင်ကသီလရှင်ဝတ်မလို့လာ တွယ်တာ"

"ဘယ်ကလာ သင်္ကြန်ကျရင် ငါတို့ကျောင်းက ခရီးတို
ထွက်မယ်တဲ့ ၁၀ တန်းဖြေပြီး ကျောင်းသားများနဲ့တဲ့"

"ဟုတ်တယ် ငါလဲကြားတယ်"

"ပျော်စရာကြီးနေမှာနော်"

"ဘယ်သွားကြမှာလဲတဲ့"

"တောင်တက်ခရီးတဲ့"

"ဟယ်တကယ်၊ ပျော်စရာကြီး"

နှင်းဆီကတော့ ပျော်ရွှင်နေပါတော့သည်။

"ညီငယ် နင်ပုံကြည့်ရတာလဲ စိတ်မပါသလိုပဲ ငြိမ်နေ
လိုက်တာ"

"ငါကခုမှသိရတာ"

"အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ နားလေးဘာလေးလည်း
စွင့်ထားအုံး ပြောလိုက်ရင် ဘာမှမသိတာကများနေတယ်"

"အဟက်"

"သွားမပြောမနေနဲ့ တွယ်တာ သူပုံကိုက အဲဒီလိုပဲ"

ညီညီငယ် သူငယ်ချင်းမလေးများနှင့် တွေ့လိုက်ရရင် စိတ်ချမ်း
သာသွားရသည်ကိုတော့ ဝန်ခံပါသည်။ သူစိတ်များလဲ ပေါ့ပါး
သွားပါသည်။

သူတို့ဘဝသည် အရေးကြီးဆုံးသော ဆုံးဖြတ်ရမည့် ဘဝ
ကျောင်းစာများကို စတင်ရန် ကျည်ဖြည့်ရတော့မည် မဟုတ်လား၊
စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာလေးပဲ နေချင်ပါသည်။

အပိုင်း (၈)

နန္ဒနှင့် အောင်အောင် ကျောင်းအဆောင်ရှေ့က ခုံတန်းလေးတွင် ထိုင်ကာ စကားပြောနေကြပါသည်။ ကျောင်းကြီးက ၁၀ တန်း သမားတွေအတွက် စားမေးပွဲလုံးနေကြတော့ သူတို့တွေ ခဏတာ လွတ်လပ်နေကြပါသည်။ ကျောင်းစာတွေကိုလည်း ညဘက် ရောက်မှ အနည်းငယ်ဂိုဏ်များဖြင့်သာ ကြည့်နေရသည့်အချိန် တွေ ဖြစ်နေသဖြင့် သူတို့အတွက် အချိန်တွေ ပိုကာနေသည်။

သူတို့အရွယ် လွတ်လပ်စွာ လောကကြီးကို ခြေဆန့်လို့ လှမ်းဘို့ ရည်ရွယ်နေကြပြီး မဟုတ်လား.... ကိုယ်စီ စိတ်တွင်းမှာတော့ ရည်မှန်းချက်ကလေးများဖြင့် ကိန်းအောင်းကာ ရည်မှန်းရာ ပန်းတိုင်သို့လှမ်းဘို့ ကိုယ်စီလျှောက်နေကြလေပြီး။

"ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ် ရေးဘို့ပဲလိုတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား"

"မင်းက မေသမိုင်းကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောနေတာလား နန္ဒ"

"အဟ အောင်အောင်ရာ နန္ဒဆိုတဲ့ငါကလေး သမိုင်းတွေ
ပထဝီတွေ စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါရင်ထဲမှာ ရှိနေ
တာက ပန်းကလေးပဲ"

နန္ဒလုပ်နေပုံကြည့်ပြီး အောင်အောင် အမြင်ကပ်လာတော့သည်။

"ဘာပန်းလဲ ရွှေပန်းလား"

"ခွေးကောင် မင်းမညစ်ပတ်နဲ့"

"မှန်တာပြောတာလေ ပန်းတွေများတော့ ဘာပန်းမှန်းမှ
မသိတာ"

အောင်အောင်၏ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ လုပ်နေသည်ကို နန္ဒ
စိတ်တွေတိုလာတော့သည်။ ဒီကောင်တမင်ညစ်နေတာ။

"နှင်းဆီကွ နှင်းဆီ ...ဒီလောကမှာ ငါ့နှင်းဆီလောက်လှတဲ့
ကောင်မလေးမရှိဘူးကွ ငါ့နှင်းဆီက အလှဆုံး အချောဆုံး"

"ပိုပြီ"

"လိုတောင်လိုသေးတယ်ကွ မင်းတို့လဲ သိပါတယ် နှင်းဆီ
ဘယ်လောက် လှတယ်ဆိုတာကို၊ ငါနဲ့လိုက်တယ်
မဟုတ်လား၊ ငါကလဲ လူချောလေးဆိုတော့ ဟဲဟဲ"

"ဖွဲ့နဲ့ ဇာတ်ပါကွာ"

"ဟာကွာ မင်းကအဲလိုမပြောပါနဲ့"

"ဒါဆို ရွှေ့နဲ့ကြေးပါကွာ"

"တော်တော် မင်းက ငါလူချောလေးဆိုပြီးတော့ မနာလိုတွေ
ဖြစ်ပြီး ဟားဟားဟား"

"ဝေးသေး တစ်ကယ်ဆို လိုက်ဖက်တာက နှင်းဆီနဲ့
ညီညီငယ်ကွ"

"အန်"

ဟုတ်လည်းဟုတ်ပါသည်။ နန္ဒလည်းသတိထားကြည့်နေမိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်တွဲသွားတွဲလာ လုပ်နေရတလဲ မြင်နေရပါသည်။

ကြည့်ကောင်းသည် လိုက်ဘက်သည် ထိုထက်ပြောရလျှင် နှင်းဆီ

သည် မနှစ်က နှင်းဆီနှင့်မတူတော့ တော်တော်ကိုချောလှပါသည်။
ထို့အတူ ညီညီငယ် သည်ဘယ်ဘဝက ရှေးကုသိုလ်ကံလည်းဟု
ပြောရမလိုပင်၊ မျက်နှာအနေထားနှင့် အရပ်အမောင်းများက ပို၍
ပီပြင်လှပလာသလိုပင်။

"ဟုတ်တယ် မင်းကြည့်ပါလား သူတို့နှစ်ယောက် တွဲလာပြီ
ဆိုရင် တော်တော်ကို ကြည့်ကောင်းတာနော်၊ နှင်းဆီက
လည်းလှသလောက် ဟိုကောင်ကလည်း လှတယ်၊ အင်း
ဘယ်လိုပြောရမလဲ တော်တော်လိုက် ဘက်တဲ့ နှစ်ယောက်
ကွ"

"တော်စမ်းပါကွာ မင်းကတော့ ဒီနှစ်ဘာတွေဖြစ်နေလဲ
မသိဘူး စကားစလာပြီးဆို ဒီကောင်နာမည်ပဲ ဇာတ်လမ်း
စနေတော့တာပဲ"

"ရော်..ခက်ပါလား ငါပြောတာအမှန်တွေနော်"

"တော်စမ်းပါ ငါမကြိုက်တာတွေကိုပဲ ဒီအခြေက
ကြောင်းပဲ မင်းကဦးတည်ပြီးပြောနေတော့တာပဲ"

"အံ့မယ် မကြိုက်လို့သာပဲ၊ ဒါဆိုဟိုရက်က ဘာလို့ အခန်း
မလဲတာလဲ"

"ဟာကွာ ဒါကတော့ ဟိုဒင်းလေ...."

"အင်း ...အင်း...ပြောပါအုံး ဘယ်ဒင်းလဲ...."

"ဟိုဟာဖြစ်လို့ပါကွာ ...ဟာဟိုမှာ ဆရာမျိုးမင်းလာပြီ
ငါသွားလိုက်အုံးမယ်"

"ဟ.. ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး ဒီကောင်တော့ စကား
လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားတယ်"

နန္ဒီ စာအုပ်တွေ တပွေ့တပိုက်နှင့် သယ်လာသော ဆရာမျိုးမင်းထံ
ပြေးသွားသည်။

"ဆရာကျနော်ကူသယ်ပေးမယ်"

"ရပါတယ်ကွ"

"ဟာဗျာ ဆရာဒီလောက်ပင်းပင်းပန်ပန် သယ်နေတာ
မကြည့်ရက်ပါဘူး ကျနော်ကူသယ်ပေးပါ့မယ်"

"အေးအေး ဒါဆိုလည်း ပြီးရော ၊ ဒါတွေယူသွားပြီး
စာကြည့်တိုက်ခန်းကိုပို့ပေး အဲ့ဒီမှာ ဆရာမ နွဲ့နွဲ့လင်း
ရှိတယ်၊ သူ့ကိုပေးလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

စာကြည့်တိုက်ဘက်သို့ နန္ဒထွက်လာခဲ့တော့သည်။ စာကြည့်တိုက်
ထဲ ဝင်လိုက်တော့ ဆရာမကို မတွေ့၊ ထိုကြောင့် စားပွဲပေါ်
တင်လိုက်ပြီး စာကြည့်တိုက်ထဲမှ စာအုပ်တစ်ချို့ကို လိုက်ကြည့်
နေမိသည်။ စာကြည့်တိုက်ကလည်း ခမ်းနားသည်။ စာအုပ်
တန်းများစင်များ လုပ်ထားသည်။ အတော်မြင့်မားလှပါသည်။
အတန်းလိုက် ငါးတန်းခန့်မျှရှိကာ ကျောင်းသားများ စာအုပ်
ဖတ်နိုင်ရန်အတွက်လည်း တစ်ယောက်ထိုင်ခုံ လေးများကိုလည်း
သပ်သပ်ရပ်ရပ် စီစဉ်ထားသည်။ နန္ဒ စာအုပ်တန်းများကို
လိုက်ကြည့်နေရင်းက အသံတစ်ချို့ကိုကြားလိုက်မိသည်။ နှင်းဆီ၊
တွယ်တာနှင့် ညီညီငယ် တို့ဖြစ်ပါသည်။ နန္ဒ ကိုယ်ခန္ဓာကို
မမြင်အောင်နေပြီး ချောင်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့တွေ စာအုပ်
ပုံကြီးကို ဘေးတွင်ထားကာ စီနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ နှင်းဆီနှင့်

တွယ်တာက စာအုပ်များရွေးပြီး လှေခါးပေါ်တက်နေသော
ညီညီငယ်ကို ပေးနေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

"နှင်းဆီ နင်ကကျောင်းပြီးရင် ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးထားလဲ"

"ငါလား အင်း စိတ်ကူးထားတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊
ငယ်ငယ်ကဆို ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ချင်တာ၊ အလယ်တန်း
လောက်ရောက်တော့ ဂျီတီစီကမမတွေ တီတိုင်ကြီးတွေ
ကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်တာမြင်တော့ အင်ဂျီနီယာကြီး
ဖြစ်ချင်သွားရော၊ ခုတော့ ဦးတည်ချက် တစ်ခုပဲ
ရှိတော့တယ်၊ ဆရာဝန်မကြီးလုပ်မယ်လို့"

"ကောင်းတာပေါ့ နင်နဲ့ ညီညီငယ်ကတော့ ဆရာဝန်လိုင်း
ဝင်ကြမှပါ"

"နင်လဲတော်တာပဲ တွယ်တာကလည်း နင်လဲဝင်လို့ရတာပဲ"

"နင်တို့ကတော်ပြီးသားလေ ငါကတော့ လိုက်နိုင်တယ်
ထားအုံး ငါလိုလူတစ်ယောက်ကတော့ ထောက်ပံ့ငွေနဲ့

ဒီကျောင်းတောင်လာတက်ရတာ ဆေးလိုင်းတက်ခဲ့ရသည်
ဆိုအုံး ကျောင်းစရိတ်တွေ ဆိုတာတွေက ရှိအုံးမှာလေ"

"နင်က စစ်တောင်မဖြစ်သေးဘူး များကကုန်ချင်နေပြီး"

"ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်ပဲ ဒီလိုဖြစ်ရမယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတော့
ဘယ်တက်နိုင်မလဲ ဟယ်"

ညီညီငယ်နားထောင်နေရင်းက

"နင်ကတော်ပါတယ် တွယ်တာရာ နင်မှာက အသိမှတ်ပြု
ထားတဲ့သူ၊ အားထားရတဲ့သူအဖြစ် နင့်မိသားစုနဲ့ နင့်
အသိုင်းဝိုင်းမှာ နင်ကဝင်ဆန့်နိုင်ပါသေးတယ်"

"ဘာပြောတာလဲ ညီငယ် ငါတို့နားလည်အောင်လဲ ရှင်းစမ်း
ပါအုံး"

"အေးလေ နှင်းဆီပြောလဲ ပြောချင်စရာ ဘာကိုဦးတည်ပြီး
ပြောနေတာလဲကိုမသိဘူး"

"ပုမဟာ ငါ့ကိုကြည့် ငါ့မှာစာသတ်တာ လူမှုရေး
ဆိုလဲ ဝေလာဝေး တွယ်တာလောက်လဲ မသိတတ်ဘူး၊

နောက် မိသားစုထဲကိုကြည့် ဝိုင်ကျင်ထားကြသလို ခံစားရတယ်။ အရင်းနှီးဆုံးမိသားစုတွေက သူစိမ်းလိုပဲလို့ ခံစားရတယ်"

"နင်ကလဲ အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး နင့်မိဘတွေ အန်တီတွေဆို နင့်ကို ချစ်တာငါသိပါတယ်။ ဟိုရက်က နင့်မေမေနဲ့ ဖုန်းထဲမှာ ပြောနေတုန်းကလဲ သဘောကောင်းမယ့် လေသံ ပါဟယ်"

ညီညီငယ် ပြုံးမိပါသည်။ အပြည့်စုံကို နှင်းဆီမသိ၍ ဒီလို ပြောသည်ဟု လက်ခံလိုက်ပါသည်။

"တွယ်တာရယ် မိသားစုမကြီးရင် အသိုင်းဝိုင်းမကြီးရင် ပိုကောင်းတယ်ဟ၊ နွေးထွေးမှုတွေပိုရတယ်"

"ဟယ်မဟုတ်တာ"

"အေးလေ"

"ငါကတော့လေ တစ်ခါတစ်လေ အိမ်ကထွက်သွားရင် ကောင်းမလာလို့တောင် တွေးမိတယ်။ သတ္တိမရှိလို့သာ

ခုချိန်ထိ ဒီအတိုင်းရှိနေတာ၊ နင်တို့က ငါ့ကိုနားလည်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေမို့လို့ပေါ့၊ တစ်ခြားမကြည့်ပါနဲ့၊ ငါ့အကိုဆို လည်းကြည့် နင်တို့မြင်ဖူးလာ ငါ့အကိုက ငါ့ကိုတကူတက လာမေးတာမျိုးပေါ့။"

"နင်ကတော့လေ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ကဲခုဘာတွေ ဖြစ်နေပြန်ပြီးလဲ အိမ်မှာအရင်လို ပြဿနာတက်ပြန် ပြီးလား။"

အရင်လိုဟုဆိုလိုက်သည်က မောင်မောင်လတ်နှင့်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းကို ဦးတည်သည်ဟု သူတို့သုံးယောက်ကတော့ နာလည်ပါသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး ငါ့ကိုဆို အယုံကြည်မရှိကြဘူး၊ ငါ ဘာလုပ် လုပ်ပေါ့၊ မဟုတ်တာတွေလုပ်နေတယ်လို့ပဲ တွေးနေတဲ့ မေမေကြောင့်ငါညစ်တာပါ။"

"နင်ကရှင်းပြရမှာပေါ့။"

"ရှင်းပြခွင့်တောင်မပေးတာ ငါဘာကိုသွားရှင်းပြရမှာလဲ၊
အဒေါ်လုပ်သူကိုလဲ ပြောပြချင်တာကို ငိုကြီးနေတော့
ပြောလို့လဲ မရခဲ့ဘူး၊ အဲဒီအခါကြရင်လေ ငါ့စိတ်ထဲကနေ
မေမေတို့ ပြောဆိုနေတာတွေကို အရှဲ့တိုက်ပြီး လုပ်ပစ်
လိုက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မလုပ်ရက်ပါဘူး"

"ဒါဆိုငါတို့ကိုပြောပြ"

"နင်တို့ကို ဟုတ်လား..... တစ်ခါတလေကြတော့
ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို နင်တို့ကို ပြောပြလို့
မရတဲ့ အကြောင်းရာတွေလဲ ရှိကြတယ်လေ"

"ဟယ်နင့်စကားကြီးက ဘာတုံး"

"ထားပါတော့ဟာ.. ငါရေသွားသောက်အုံးမယ်"

ညီညီငယ်လှေခါးမှဆင်းကာ ရေထွက်သောက်နေသည်။

"တွယ်တာ"

"အင်း"

"ညီငယ်စကားကို နင်နာလည်လား"

"အင်း မလည်ဘူး"

"ကောင်မစုတ် နင်ကတော့လေ မလည်ရင်လည်း မလည်
ဘူးပေါ့ ခုတော့ အင်းလို့ပြောပြီးမှ မလည်ဘူးတဲ့"

"ငါ့အထင် နင့်ကိုကြိုက်နေလို့နေမယ်"

"ဟယ် မဟုတ်တာ"

"ဟုတ်လို့ မပြောတာနေမှာပေါ့"

"ငါလဲ မိန်းခလေးပါဟယ် ငါ့ကိုကြိုက်တယ် မကြိုက်ဘူး
ဆိုတာတော့ စိတ်ထဲကနေပြီးတော့ သိတာပေါ့၊ နန္ဒလို
အကြည့်မျိုးလည်းသူ့မှာမရှိဘူး၊ ကိုကိုလေးလို အပြုမူမျိုး
လည်း သူ့ဆီမှာမရှိဘူး ဒါကြောင့်ပြောနိုင်တာပေါ့"

"ဟယ် နင်က အဲဒီလိုစိတ်စွမ်းအင်ရှိလို့လား"

"ရှိတယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ နင်လည်းမိန်းခလေးပဲ
ဒီလောက်တော့သိမှာပေါ့"

"အို ငါ့ကြိုက်မယ့်ကောင်လေးတစ်ယောက်မှ မရှိတာ ငါက
ဘယ်လိုသိမှာတုံး"

"နင့်ရပ်ကွက်မှာရှိချင်ရှိမှာပေါ့"

"အို..ငါ့ရပ်ကွက်မှာ ငါက ဆရာမကြီးနော် အားလုံးက
အလေးထားကြတာ ဟဲဟဲ ငါ့ကို ပြီတီတီလုပ်မယ့်
တစ်ယောက်မှမရှိဘူး"

"ပြောကာမှပိုဆိုးလာပြီး ကဲအဲဒါသာကြည့် နင်လဲ နင့်
ရပ်ကွက် လူတွေကို သိသလိုပေါ့ ငါလဲဒီလိုပဲ"

"ဟယ်တော့ ဘာမှမဆိုင်သလိုပဲ"

"ဟီးဟီး...."

နန္ဒ ထိုစကားကိုကြားတော့ စိတ်ထဲပျော်မြူးသွားသည်။ ညီညီငယ်
ပြန်ရောက်လာပြီးမှ နန္ဒပြန်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

"ဒီနေ့ ဆရာကို အကူညီပေးလိုက်တာ ကံကောင်းတာပဲ
ဟဲဟဲ"

ညီညီငယ် ရေချိုးပြီးပြန်လာတော့ နန္ဒအခန်းထဲ ပြန်ရောက်
နေပါသည်။ မိုက်(စ) ဖြင့်အိမ်က ဖုန်းလာသည်ဟု ပြောသဖြင့်
ညီညီငယ် ရေသွားမချိုးခင်က ဖုန်းပြောရန်ထွက်သွားခဲ့သည်။
ခုတော့ပြန်ရောက်နေပါသည်။

ညီညီငယ် အသာတချက်ကြည့်လိုက်သည်။

နန္ဒမှောက်ယက်ကြီး နှင့်ခေါင်းအုံးအောက်တွင် မျက်နှာဖွက်ကာ
နေသည်။ ညီညီငယ်လည်း သာမန်လိုသဘောထားလိုက်ပြီး
အဝတ်များကိုလဲကာ ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ပြီး အိပ်ယာဝင်လိုက်
ပါသည်။

ညီညီငယ် မေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားချိန်မှာတော့ ရှိုက်သံလိုလို
ကြားလိုက်သလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ညီညီငယ် ထလိုက်သည်။
ဘေးကိုကြည့်လိုက်တော့ နန္ဒက မှောက်လျှက်ပင်ရှိနေသည်။
ခန္ဓာကိုယ်က နည်းနည်း ရှိုက်သလိုဟုထင်လိုက်သဖြင့် အနားသို့
သွားကပ်လိုက်ပြီး နန္ဒကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

"နန္ဒ...နန္ဒ...ဘာဖြစ်တာလဲ"

နန္ဒမုက်နာမောလာသည်။

"ဟင်...မင်းငိုနေတယ်"

နန္ဒမုက်ရည်များကို သုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့လဲ မထိတ်သာ မလန့်သာ ကွာ အဲဒီလိုကြီးငိုမနေနဲ့လေ.. မင်းခေါင်းတွေ ကိုက်နေ အုံးမယ်"

ညီညီငယ် ထပြီးအခန်းထဲမှ ထွက်ကာ သောက်ရေ သွားခပ် လိုက်ပါသည်။

"ရော့ ရေသောက်အုံး ထ"

နန္ဒ ရေထသောက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ပြန်လဲရန်ပြင်လိုက်တော့ ညီညီငယ် နန္ဒပုခုံးကိုလှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက် သည်။

"ပြော မင်းရင်ထဲ ဖြစ်သမျှတွေကိုပြော ဒီအတိုင်းကြီး မနေနဲ့"

"ငါ့ အဘွားလေ ငါ့အဘွား ဆုံးသွားပြီတဲ့"

ပြောရင်းက နန္ဒမျက်ရည်များထွက်ကျလာတော့သည်။ ညီညီငယ်
တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးသော အလုပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ပေးလိုက်
မိသည်။ လက်ဖြင့်အသာအယာ နန္ဒ၏မျက်ရည်များကို သုတ်ပေး
လိုက်သည်။

"ညဦးပိုင်က ဖုန်းလာတာ အဲဒီအကြောင်းလား"

"အင်း"

"ဒီတော့မင်းလိုက်သွားမှာပေါ့"

"မနက်ကျရင် လာခေါ်မယ်တဲ့ လိုက်သွားရမယ်၊ ငါ့အဘွား
ကလေ ငါ့ကိုအရမ်းချစ်တာ"

"အော်..ဒီလိုပါပဲကွာ စိတ်တော့မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ငါလည်း
မချော့တတ်တော့ ဘာပြောရမှန်းမသိဘူးပေါ့"

"ရပါတယ် ခုလိုအားပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ"

"ရပါတယ် အခန်းဖော်အချင်းချင်းပဲ မင်းအဘွားအတွက်
အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးရင် သူဝမ်းသာနေမှာပါ"

"ငါအရမ်းဝမ်းနည်းတာပဲကွာ"

"မင်းအဲဒီလိုငိုမနေနဲ့ ဘဝတပါးကိုကူးတဲ့အချိန်မှာ ကျန်ခဲ့
သူက ငိုရင်တဲ့ သွားတဲ့သူက ပူလောင်တယ်တဲ့ တရား
စာပေတွေမှာပြထားတယ်"

ညီညီငယ်စကား ဟုတ်လားမဟုတ်လာ နန္ဒမသိပါ။ သို့သော်
အငိုတော့ရပ်သွားသည်။ မျက်ရည်များကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။
သို့သော်မျက်ရည်ကတော့ ထွက်နေဆဲ။

ညီညီငယ် ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ နန္ဒကိုဖက်ကာ အားပေးရှာပါသည်။
နန္ဒကတော့ ညီညီငယ် ပုခုံးပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ကာ အနည်းငယ်
ရှိုက်နေမိသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ ညီညီငယ်ညောင်းလာသည်။ ထို့ကြောင့်
ထလိုက်သည်။

"ကဲအိပ်တော့နော် မနက်ကျရင် မင်းလည်း ခရီးထွက်ရ
အုံးမှာ အိပ်ရေးပျက်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ နေမကောင်း
ဖြစ်နေမယ်"

ညီညီငယ်ထလိုက်တော့ နန္ဒညီညီငယ်လက်ကို ဆွဲထားသည်။

"ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ဘယ်မှမသွားပါဘူး ငါ့နေရာမှာရှိမယ်လေ"

"ဒီည.....ဘယ်မှမသွားပဲ ငါ့အနားမှာနေပါလား"

နန္ဒ၏ အားငယ်သော မျက်ဝန်းများကိုကြည့်ကာ ညီညီငယ်
စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

"ငါ့ငိုချင်တယ်ကွာ"

"အင်းပါ ငါဘယ်မှမသွားဘူးဟုတ်ပြီးလား မင်းငိုဘို့အတွက်
ငါရင်ခွင်ကို ခဏငှားပါ့မယ်ကွာ"

"ဘယ်လို"

"ငါဆို ငိုချင်ရင်လေ မေမေရင်ခွင်ထဲကိုပြေးချင်တာ၊ ဒီလိုပဲ
မင်းကို ဒီကျောင်းမှာတော့ ငါ့ကမင်းအတွက် ခဏရင်ခွင်
ပေါ့ကွာ၊ ငါ့ကစကားပြောမကောင်းပါဘူး"

"ရပါတယ်ကွာ"

နန္ဒ အိပ်ယာပေါ်လှဲချလိုက်သည်။

ညီညီငယ် စကားမှားသွားလေလားဟုပင် အားနာသွားသည်။
ထိုနောက် ဘာမှမစဉ်းစားတော့ပဲ နန္ဒဘေးတွင် တစောင်း
လှဲချလိုက်ပြီး ဖက်လိုက်သည်။ နန္ဒဝမ်းနည်းစွာ ညီညီငယ်ရဲ့
ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ငိုရှိုက်နေမိတော့သည်။

ထိုနေ့က လမသာခဲ့ပါ။ ရင်ခွင်တစ်ခုသည် ဖြူစင်စွာ ခဏငှားကာ
ပေးနားစေခဲ့သည်။

ရင်ခွင်တစ်ခုကတော့ ဝမ်းနည်းစွာ ခဏတာ ခိုးနားခဲ့သည်။

ခဏတာ ခိုးနားခဲ့သည့်ရင်ခွင်သည် ဘဝတစ်သက်စာ အမှတ်တရ
ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုခဲ့လျှင် နန္ဒထိုရင်ခွင်ကို ငှားခဲ့မည်မဟုတ်။

ရင်ခွင်တစ်ခုသည် ဖြူစင်စွာပေးခဲ့ပေမယ့် ရရှိခဲ့သည့် အရောင်
တွေက ရစ်နှောင်းကာ ကြိုးတစ်ခုလို ပတ်နေခဲ့မယ်ဆိုရင်
ညီညီငယ် ထိုရင်ခွင်ကို ပေးခဲ့မည်မဟုတ်ချေ။

ကံကြမ္မာဆိုတာမြင်ရသည်မှမဟုတ်တာ။

ရင်ခွင်ထဲတွင် တသိမ့်သိမ့်ငိုနေရှာသော နန္ဒအတွက် ညီညီငယ်
စိတ်တော့မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ ထိုကြောင့်လည်း နှစ်သိမ့်ကာ
နန္ဒကျောပြင်လေးကို ကလေးတစ်ယောက်အား ချောသိမ့်သလို
ပွတ်သပ်ကာ ဖြေသိမ့်ပေးရှာသည်။

"ငါ့အဘွားကလေ ငါ့ကိုတအားချစ်တာ"

"အင်း"

"ခုလိုမှန်းသိရင် ကျောင်းကို မလာသေးပဲ ရွာမှာပဲ နေပါ
သေးတယ်၊ ခုတော့ကွာ"

"ကြိုတင်မှမသိနိုင်တာပဲကွာ"

နန္ဒပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပို၍တိုးဝင်လာတော့သည်။ ငိုလိုက်သည်
ဆိုသည်က နှက်တွေပါထွက်ကျလာသည်လာမသိ၊ ညီညီငယ်

ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ဆိုရွဲသွားတော့သည့်တိုင်အောင် နန္ဒ မျက်ရည်
များ ကျနေပါတော့သည်။

နန္ဒကို အရင်က မကျေနပ်တာတွေကို မေ့နိုင်ခဲ့သည်။ နန္ဒ သူ့အပေါ်
မကောင်းမမြင်တာတွေကိုလဲ မေ့နိုင်ခဲ့သည်။ ဒါကတော့ ညီညီငယ်
ရဲ့ တစ်ဘက်သားကို ကူညီတတ်သော စိတ်ရင်းအခံက ဖြစ်ပေါ်
လာသည့် အကြောင်းတရားပဲမဟုတ်ပါလား။

ညီညီငယ်ဘဝက အပယ်ခံဘဝ မဟုတ်သည့်တိုင်အောင် ထိုသို့
သော အခြေအနေသို့ရောက်နေရသည်ဟု ညီညီငယ်စိတ်တွင်
ခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့် စာနာသနားတတ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်
အားငယ်သူ အားနည်းသူတွေဘက်က ရပ်တည်တတ်လာခဲ့သည်။

မနက်မိုးလင်းခါးနီတွင်တော့ နန္ဒမောကာ အိပ်ပျော်သွား
တော့သည်။ ညီညီငယ် နန္ဒခေါင်းလေးကို ပွတ်သက်ကာ စာနာ
စိတ်ဖြင့် ဖေးမပေးနေတာပါ။ ထိုအတွက်ကြောင့် စိတ်တွင်
ဖြူစင်စွာ ဘာမှပူလောင် မနေပဲ အေးမြနေသည်။

တစ်ခါတရံတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ လောကကြီးသည် လူတစ်
ယောက်ကို ပြောင်းလဲစေသည့် အကြောင်းရာများသည် ဘေး
ပတ်ဝန်းကျင်က ထိရောက်စွာ သင်ခန်းစာများပေးဆောင်ရင် ဘဝ
တစ်ချို့များကို ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့သည်မဟုတ်လား။

မနက်ပိုင်းတွင်တော့ အခန်းတံခါးကို လာခေါက်သော ဆရာ
မျိုးမင်း လာနိုးသော အချိန်တွင်တော့ ညီညီငယ် အိပ်မောကျ
နေသည်။ နန္ဒကထပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ နန္ဒ ညီညီငယ်ကို
မနိုးစေတော့ပဲ တိတ်တဆိတ် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။
စာတစ်စောင်ကိုရေးလိုက်သည်။

(သူငယ်ချင်း ညီငယ် အစစရာ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်ကွာ၊ ငါနောက်သုံးရက်နေရင် ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အရင်
တုန်းက ပြုမူခဲ့တဲ့ ငါ့အပြောဆိုတွေနဲ့အတူ အမူယာ
ပြုမူတွေတွက် တောင်ပန်ပါတယ်ကွာနော်၊ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်
ပါလို့နော်၊ မင်းငါ့ကို ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုခဲ့ရင် သူငယ်ချင်း
အဖြစ် အသိမှတ်ပြုခဲ့တယ် ဆိုရင်ပေါ့လေ မင်းငါ့ကို
ကျောင်းရှေ့မှာ လာကြိုပါနော်၊ အကယ်၍ပေါ့နော် မင်း

မခွင့်လွှတ်နိုင်ဘူးဆိုခဲ့သည်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မင်း ငါ့ကို
သူငယ်ချင်းအဖြစ် မသတ်မှတ်နိုင်ဘူးဆိုခဲ့ရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်
ပေါ့လေ၊ ငါပြန်လာရင်တော့ ကျောင်းရှေ့ကို လာမကြိုပါနဲ့၊
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.....

သူငယ်ချင်း နန္ဒ)

နန္ဒစာလေးကို သေချာခေါက်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ပေးခဲ့ပါသည်။
ထိုနောက် ညီညီငယ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နောက်မှ ထွက်လာ
ခဲ့တော့သည်။ တစ်ညလုံး သူ့အား အဘွားကဲ့သို့ ပြုစုပေးခဲ့သော
ညီညီငယ်ကို သူတစ်ကယ်ပင် ကျေးဇူးအထူးတင်မိပါသည်။
အခန်းအိုက်နေမည်ဆို၍ လေဝင်လေထွက်ကောင်းရန် နန္ဒ
ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးထားခဲ့သည်။

"မင်း တညလုံး မအိပ်ဘူးလား"

"အိပ်ပါတယ်ဆရာ"

"အင်း ဆရာလည်း မင်းနဲ့ထပ်တူ ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ ဒါနဲ့ ခရီးကော ထွက်လို့ဖြစ်ပါ့မလား မျက်လုံးတွေလည်း နီရဲ နေတာပဲ တညလုံးငိုထားတာလား"

"ရပါတယ်ဆရာ ညီညီငယ်လည်း ကျနော်ကို တစ်ညလုံး ဂရုစိုက်ပေးနေတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျနော် အိပ်ပျော်သွားတာ၊ ခုတောင် သူအိပ်နေတာကို မနိုးပဲ ထားခဲ့တာ၊ သူလည်း တညလုံး ကျနော်ကြောင့် မအိပ်ရဘူးလေ"

"ဟုတ်လား အင်း ဒီကလေးက စိတ်ရင်းကောင်းတယ် တစ်ဘက်သားကိုလည်း ကူညီတတ်တာ ဆရာသိတာပေါ့ တော်သေးတာပေါ့ကွယ် ညီညီငယ်ရှိနေလို့"

"ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ကျနော်ညီမလေးကို သွားခေါ်လိုက်အုံး မယ်"

"မခေါ်တော့နဲ့ကွဲ့ မင်းညီမက ကျောင်းရုံးခန်းမှာ စောင့်နေ တယ် မင်းညီမလေးကို ဂရုစိုက်သွားအုံး သူလည်း တညလုံး

ငိုထားတာ မအိပ်ဘူးလာမသိဘူး မနက်စောကြီး ရုံးခန်းရှေ့
ရောက်နေတယ်"

နန္ဒသည် ဆရာစကားကြောင့် ခပ်မြန်မြန်ထွက်ခဲ့လိုက်တော့သည်။
ညီညီငယ် အိပ်ယာကနိုးတော့ နေတောင် အတော်မြင့်နေပြီး
ဖြစ်သည်။ ဘေးကိုကြည့်လိုက်တော့ နန္ဒမရှိတော့။ သူထွက်
သွားပြီး ဟုအသိဝင်လာတော့သည်။

"အင်း..ဒီကောင်လည်း အဆင်ပြေမှပြေရဲ့လာမသိဘူး၊
ငါကလည်း မနက်လင်းခါးနီးမှ အိပ်သွားတာ ထသွား
တာတောင်မသိလိုက်ဘူး"

တစ်ယောက်တည်းစကားတွေ ပြောနေရင်းက နောက်ကျနေ
သဖြင့် ရေချိုးခန်းသို့ပြေးရသည်။ ရေချိုးခန်းဘက်ရောက်တော့
လက်သံပြောင်သော အဆောင်မှူးနဲ့တွေ့သဖြင့် ဆူခံရမည်ကို
စိုးထိတ်သွားသည်။ နောက်ကျနေသည် မဟုတ်လား။ နောက်ကျ
လျှင် မည်သို့မှ မေးမြန်းခြင်းမရှိပဲ အပြစ်ပေးတတ်သော

အဆောင်မှူးကိုလည်း ကျောင်းသားတိုင် ချစ်ကြောက် ရှိသေ
ကြသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မလွတ်တော့ဘူး ထင်သည်။

"အော်နိုးလာပြီးလား"

"ဟုတ်..ဆရာ ကျနော်နောက်ကျသွားတယ်"

"အေးပါကွာ ဆရာမျိုးမင်းလာပြောထားလို့ သိပြီးသားပါ။
ကဲကဲ သွားချိုးတော့ နေ့လည်တော့ ကျောင်းခန်းထဲ
သွားအုံး၊ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတာ သင်ခန်းစာတွေစတာက
စစခြင်းပျက်တာတော့ မကောင်းဘူးမဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

"ကဲကဲ သွားသွား"

ညီညီငယ် ရေကိုအမြန်ချိုးပြီး ဗိုက်ကိုဖြည့်ရန် ထမင်းစားခန်း
ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ကျောင်းက နေ့ဝက်ပင် ပြီးသွား
ခဲ့လေပြီ။ ကျောင်းထမင်းစားခန်းသို့ ညီညီငယ်ဝင်လိုက်သည်နှင့်
ထမင်းစားခန်းမှ ဆူညံနေသော အသံများက ရုတ်တရက်
တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ ညီညီငယ် ပင်ကြောင်ကာသွားသည်။

မိမိကိုယ်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသော အားလုံးသော မျက်လုံးများကို ညီညီငယ်ငယ်ကြောင်ကာ ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ မျက်လုံးပေါင်းစုံ ကြီးကြီးသေးသေးများ၊ ထိုအကြည့်များကိုတော့ ညီညီငယ် သိပ်မကြိုက်ချင်၊ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဆိုသည့် အကြောင်းရာကို ခေါင်းရှုပ်ခံအောင်တော့ ညီညီငယ် စိတ်မဝင်စားတော့၊ ထို့ကြောင့် စားစရာရှိသည့် စားပွဲသို့ထွက်လာကာ ထည့်စရာရှိတာထည့်ပြီး အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်း စားနေကြခုံတွင် သွားထိုင်စား လိုက်သည်။

ကျေးဇူးတင်ရမည်က ဒီကျောင်းတွင် ကျောင်းသူတွေထက် ကျောင်းသားဦးရေ နည်းသည်ကိုပင်၊ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုင်ခုံ အတော်များလွတ်နေသည်က ညီညီငယ်အတွက် အကောင်းဆုံး ပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထမင်းစားခန်းသည် တစ်ခြားရက်များနှင့်မတူပဲ အသံအနည်းငယ် တိတ်ဆိတ်နေသည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်မိသေးသည်။

ထမင်းစားပြီးနောက်မှ ကျောင်းခန်းဘက်သို့ လှမ်းလာခဲ့တော့ သည်။

ဒီနေ့ဘာဖြစ်နေသည်မသိ၊ လူအတော်များသည် သူ့အား အားလုံး နီးပါ ကြည့်သော အကြည့်များကို မကြိုက်ချင်၊ အရင်ရက်တွေ ကတော့ ဒီလိုသိသိသာသာကြီးလည်း မဖြစ်ကြပဲ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားစွာ ဖြစ်နေသည်ဟု စိတ်ထဲထင်မှတ်မိသည်။

ကျောင်းသူတစ်ချို့က ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်သွားသည်။ တစ်ချို့ကတော့ မေးမောပြသည့် အမူယာကို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လုပ်ပြနေသည်။ နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။

ညီညီငယ် အတန်းရှိသည့် လမ်းဘက်သို့ချိုးဝင်လာခဲ့တော့သည်။

"အေးပေါ့ဟယ် အခွင့်ကောင်းယူတာနေမှာပေါ့၊ ဖြစ်တတ် ပါတယ် ဒါမျိုးတွေက၊ သူ့အတွက်တော့ ဘာမှ မထူးရှား ပေမယ့် နန္ဒကတော့ နစ်နာတာပေါ့၊ တွေးရင်နဲ့တောင် ရွံလာတယ်၊ တစ်ကယ်၊ ရုပ်ကလေးနဲ့မှ မလိုက်"

"ဒါမျိုးဆိုတာ ရုပ်နဲ့လုပ်စားကြတာလေ"

တစ်မနက်ခင်းလုံး ဒီအကြောင်းပဲ ပြောနေကြသည့် အခန်းက ကောင်မလေးများသည် စာထက် တစ်ပါးသူ အကြောင်းပင် စိတ်ဝင်စားနေလားမသိ၊ ဒီအချိန်ထိ ညီညီငယ်ကလဲ ပေါ်မလာ သေးတော့ သိချင်သည့် အကြောင်းရာများက ပိုလိုတိုးလာသည်။ အစကတော့ နှစ်သိမ့်သည်။ နောက်ထက်က အားပေးသည်။ နောက်ထက်က တူတူအိပ်ကြသည်။ နောက်ထက်က ဖက်ငို ကြသည်။ ဘာတွေလည်းမသိတော့ တော်တော်ကို သတင်းများက ပိုရှုပ်လာသည်။ ခုလဲကြည့် ပြောဆိုဝေဖန်နေကြသည်မှာ ညီညီငယ်ကို ရစရာမရှိတော့ချေ။ နှင်းဆီ သည်းမခံနိုင်တော့၊ အောင့်အီသည်းခံနေရသည်ကလည်း ပိုဆိုးလာတော့သည်။

ဝုန်း...

"ဟဲ့ ဟဲ့ နှင်းဆီ"

တွယ်တာ ဆွဲချိန်ပင်မရလိုက်တော့၊ နှင်းဆီ၏ လျင်မြန်ဖျတ် လတ်စွာ ထသွားပြီး၊ ပြောဆိုနေကြသော ပန်းအိနှင့် ဝတ်မှုန် အနားသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ အခန်းတစ်ခုလုံးရှိ ကျောင်း သား၊ သူများက ဝိုင်းကြည့်ကုန်ကြသည်။

"နင်တို့တော်တော် အားနေကြတယ်ပေါ့လေ"

"ဘာတုံး ဘလိုင်းကြီး"

"ဆွဲပိတ်တီးလိုက်ရ ဘလိုင်းကြီးဖြစ်တော့မယ်၊ နင်တို့ ပြောဆိုနေတာတွေ တစ်မနက်ခင်းလုံးပဲ ခုလည်း နေ့လည် ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် နင်တို့ ပြောဆိုနေကြတာ သပုတ်လေလွင့်နေကြတာ ကောင်းလား"

"ငါတို့ဟာ ငါတို့ ဘယ်သူ့အကြောင်းပြောပြောနှင့် အပူ ပါလို့လာ၊ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ဆိုင်လို့နေမှာပေါ့ဟယ် သူလဲဘာထူးလဲ ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲ ပဲဖြစ်မှာပေါ့"

"ဘာ..."

နှင်းဆီဒေါသများ ထွက်ကာ အသားများပင်တုန်လာတော့သည်။ လက်ကိုမြှောက်ပြီး ရွယ်လိုက်ချိန်မှာတော့ နောက်မှစိုးရိမ်ပြီး လိုက်လာသော တွယ်တာဆွဲထားသောကြောင့်မရိုက်လိုက်ရချေ။

"နှင်းဆီ လွန်မယ် သူငယ်ချင်း စိတ်လျော့နော်"

"အမလေး လုပ်စမ်းပါစေ၊ လုပ်ကြည့်စမ်းပါ ဘာဖြစ်သွား
မလဲလို့"

"သောက်ကောင်မတွေ ပါးစပ်ပိတ်ထား နှင်းဆီမလုပ်လဲ
ငါထလုပ်လိုက်ရ နာတော့မယ်၊ ယောက်ျားလေးတောင်
ကိုင်ပေါက်လာတာ နင်တို့လောက်ကတော့ သနားတယ်၊
နင်တို့ကို လုပ်ရလို့ ကျောင်းထွက်သွားရုံကလွဲပြီး ဘာမှ
မဖြစ်ဘူး သေနာမတွေ"

ပန်းအိ နှင့် ဝတ်မှုန် သည်တွယ်တာစကားကြောင့် ငြိမ်ဝပ်
သွားတော့သည်။

အပိုင်း (၉)

တန်းကျောင်းမှ အကိုကြီးတစ်ယောက် နှင်းဆီလွယ်အိတ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်ကို တွယ်တာက လက်ဆွဲသည့်အထင်ဖြင့် ကိုင်ပေါက်ခဲ့ဖူးသည့် အကြောင်းရှိခဲ့သည်။ ထိုကြောင့်လည်း ပန်းအိနှင့် ဝတ်မှုန် ငြိမ်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုနောက် ပန်းအိနှင့် ဝတ်မှုန် လွယ်အိတ်များကို ကောက်ယူကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ လိုက်သည်။

"အွန်"

"အမလေး သနလိုက်တာ လူတစ်ယောက်လုံး လာတာ
မမြင်ဘူးလား"

ပန်းအိ လောလော နှင့်ထွက်လိုက်သည့်အချိန်၊ ညီညီငယ်
အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည့် အချိန်တိုက်ဆိုင်သွားကာ ဝင်တိုက်
သလိုဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

"ဟ.. နင်လည်း ဝင်တိုက်သေးတယ် နင်ကလဲ အော်သေး
တယ်"

"အို ပန်းအိရိယံနှင့်မို့လို့ ရပ်စကားပြောနေသေးတယ်
လာသွားမယ်"

"ဘာတွေလဲဟ"

ညီညီငယ် အခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ အခန်းတစ်ခုလုံးသည်
မလိုအပ်ပါပဲ တိတ်ဆိတ်နေတော့သည်။ နှင်းဆီနှင့် တွယ်တာ
ကလည်း အတန်းအလယ်ပိုင်မှာ ရောက်နေသည်။ သူမတို့၏
မျက်နှာတွေက တင်းမာနေကြသည်။ ဘာပြဿနာဖြစ်နေကြသည်
မသိတော့။

"နှင်းဆီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"နှင်ကခုမှလာတာ တစ်မနက်ခင်းလုံး ဘယ်အလေလိုက်နေ
တာလဲ ပြောစမ်းပါအုံး"

နှင်းဆီ၏ ဆူးဆူးဝါးဝါးအော်လိုက်သော ဒေါသသံက တစ်ခန်းလုံး
လွှမ်းသွားတော့သည်။

ညီညီငယ် အံ့သြကာ ကြောင်ကြည့်နေသည်။ နှင်းဆီသည် မတက်ရပ်နေရာကနေပြီး အနားတွင်ရှိသော ထိုင်ခုံလွှတ်ပေါ် ပုံထိုင်ချကာ မျက်နှာကိုမှောက်ပြီး ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

"ဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ နှင်းဆီက"

နှင်းဆီအနားသို့ ညီညီငယ် ပြေးကပ်သွားကာ မေးလိုက်သည်။ တွယ်တာ ကပြန်မဖြေပဲ သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲကာ ကြည့်နေသည်။

"ညီငယ် နင်ကခုမှပေါ်လာတယ်နော်၊ ဘယ်သွားနေတာလဲ"

"အင်းညက နန္ဒအဘွားဆုံးလို့ သူငိုနေတာနဲ့ သူ့ကို အားပေးရင် တစ်ညလုံးမအိပ်ခဲ့ရဘူး ဒါကြောင့်....."

"တော်တော့ အဲဒီအကြောင်းလာမပြောနဲ့"

"ဟင်"

နှင်းဆီက မျက်ရည်များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်လိုက်ပြီး ညီညီငယ်ကို အော်လွှတ်သည်။ ညီညီငယ် စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းသွားသည်က အမှန်ပါ။ ခုတော့ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကိုပြောပြခွင့်

မပေး၊ ဘာဖြစ်လို့ နေ့တိုင်း အတန်းပျက်တာကို ရှင်းပြခွင့်
မပေးတော့ချေ။

ညီညီငယ် ကြက်သေသေဖြင့် နှင်းဆီကိုကြည့်နေရင်းက ဝမ်းနည်း
ရိပ်တွေတွေ့လိုက်ရသည်ကို သတိထားမိသွားသည့် တွယ်တာက
အနေထားကို ဖြေရှင်းလိုက်သည်။

"လာ.. ငါတို့တွေ စကားပြောဘို့လို့နေပြီး
မကျဉ်းပင်အောက် သွားကြမယ်"

"ဟင် ဒီအချိန်ကြီး ကျောင်းက..."

"လိုက်မှာသာလိုက်ခဲ့ နင့်ကိုပြောစရာတွေ မေးစရာတွေ
တပုံကြီးပဲ လျှာမရှည်တော့နဲ့"

မကျဉ်းပင်အောက်တွင် နှင်းဆီနှင့် တွယ်တာ ညီညီငယ် ပြောပြ
သည့် ညကကိစ္စများကို နားထောင်ကာ ဇာတ်ရည်လည်သွား
တော့သည်။

"ဒါဆိုမနက်က နန္ဒထွက်သွားတော့ နင်မနိုးဘူးပေါ့"

"အင်း"

"ဒါဆို ဒီစကားတွေက ဘယ်ကထွက်လာတာလဲ"

"ဘာစကားတွေလဲ"

"နင်မသိတာလာ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား"

"နင်ပြောတာငါနားမလည်ဘူး တွယ်တာ"

"အေး နင့်ကြောင့်ပဲ အဲဒီအကြောင်းကြောင့်ပဲ နှင်းဆီ
မျက်ရည်ကျတာ"

"ဘယ်လို"

"ဒီလိုဟာ..."

"မပြောပါနဲ့တော့ တွယ်တာရယ်"

"ညီညီငယ်လည်းသိသင့်တယ်လေ နှင်းဆီရဲ့၊ ဟုတ်တယ်
နင်သိမှဖြစ်မယ်၊ မနက် နင်ကျောင်းမတက်နိုင်တာကို ဆရာ
မျိုးမင်းပဲသိတာနော်၊ သူပဲ အခန်းထဲကိုလာပြီး နင့်အစား
ခွင့်လာတိုင်သွားတာ"

"ဟုတ်မှာပေါ့ မနက်က ဆရာမျိုးမင်းပဲ နန္ဒကို လာခေါ်
သွားတာနေမယ်"

"သူခွင့်တိုင်သွားတာက ညီညီငယ်ညက အိပ်ရေးပျက်လို့
ဆိုတဲ့ အကြောင်းပဲ၊ နင် နန္ဒကိုစောင့်ရှောက်နေရလို့
လည်းပြောတယ်၊ လူတွေက စကားကို ကားပစ်လိုက်
ကြတာ"

"အော်"

"အဲဒီမှာတင် နင်နဲ့ နန္ဒကို သမုတ်လိုက်ကြတာ လင်မယား
လိုလို ဘာလိုလိုပေါ့၊ အဲလောက်ထိပြောဆိုနေကြတာ၊
နောက်တော့ နှင်းဆီလည်း သည်းမခံနိုင်လို့ ထကြမ်းကုန်
တော့တာပေါ့"

"ဟားဟား..."

ညီညီငယ်ခြောက်ကပ်စွာရယ်လိုက်တော့သည်။

"လူတွေ လူတွေ တော်တော်ကြောက်ဖို့ ကောင်းပါလား၊
ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကျောင်းလာတော့ ငါ့ကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်

တွေက ဒီလိုတွေဖြစ်နေကြတာကိုး၊ တစ်ခုပဲ နင်တို့ကို
မေးချင်တယ် နင်တို့ အခန်းဖော်တစ်ယောက်က ဝမ်းနည်းလို့
ငိုနေတယ်ဆိုရင် နင်တို့က မသိကျိုးကျွန် နေနိုင်ကြလား"

"ဘယ်နေလို့ရမှာလဲ"

"ဒီလိုပဲ ငါနန္ဒကို မသိကျိုးကျွန်မနေနိုင်လို့ ကူညီပေး
လိုက်တာ၊ ငါ့နေရာမှာ တစ်ခြား တစ်ယောက်ဖြစ်နေကြည့်
ဒီအသံမျိုး ထွက်လာမလား၊ နင်တို့စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊
ငါ့နေရာမှာ အောင်အောင် ဒါမှမဟုတ် တစ်ခြား
တစ်ယောက်ယောက်ပေါ့ ဖြစ်နေခဲ့မယ်ဆိုရင်လေ၊ ဟယ်
တော်လိုက်တာ စာနာလိုက်တတ်တာ ချီးမွမ်းလို့ ပြီးမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး၊ ခုတော့ ငါဖြစ်နေလို့ ငါကိုတော့
ဗီလိန်နေရာပေးပြီး နန္ဒကိုတော့ ရွှေမင်းသားလေးအဖြစ်
ပေးနေကြတာ၊ အေးငါဝမ်းနည်းတာက ငါကို နားလည်
ဆုံးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ နင်တို့နှစ်ယောက်ပါ သံသယ
ရှိနေလို့ပဲ"

"မဟုတ်ဘူး"

"မဟုတ်ဘူး"

တွယ်တာနှင့် နှင်းဆီသံပြိုင်အော်ကာ ဖြေရှင်းကြသည်။

"ငါတို့က နင့်ဘက်ကနာတာ"

"ဟုတ်တယ် နင်ကငါတို့သူငယ်ချင်း၊ ဆိုးဆိုး ကောင်း
ကောင်း ငါတို့အတွက် ထာဝရသူငယ်ချင်းပဲ နင် အဲဒီလို
မတွေးနဲ့၊ ငါခံစားရတယ်ဟ"

"ဒါပေမယ့် ကျောင်းခန်းထဲမှာ ငါရှင်းပြတာကိုတောင်
လက်မခံနိုင်ဘူး မဟုတ်လား"

"ဟယ် ညီညီငယ်ရယ် အဲ့ဒါကလဲ နင့်ကို ဂရုနာဒေါသနဲ့
ပြောတာပါဟယ်၊ နှင်းဆီကလည်း သွေးပူနေတယ်လေ
ဒါကြောင့်ပါ"

"ဟုတ်တယ် ငါလွန်သွားတယ် ညီငယ်ရယ် ငါတောင်းပန်
ပါတယ်၊ နင်ပြောဖူးတယ်လေ လူဆိုတာ အမှားမကင်း
ဘူးလို့ ဒါကလည်း ငါစိတ်ထဲ နင်အတွက်မခံရပ်နိုင်
ဖြစ်လို့ပါဟယ် နော်"

ညီညီငယ် နှင်းဆီတို့ဆီ လှည့်မကြည့်တော့၊ အဝေးကို ငေးလိုက်
တော့သည်။ လောကကြီးသည် သူ့အတွက် လှပမှုတွေ ပေးနေတာ
လား၊ ရုပ်ဆိုးတာတွေ ပေးနေတာလား၊ သူကတော့ လောကကြီးကို
အလှတွေ ဆင်နေပါသည်။ သူ့ကိုရော အလှပတွေ ဆင်ခွင့်
ပေးမှာလား လောကကြီးရယ်။

နှင်းဆီနှင့် တွယ်တာ ညီညီငယ် ဘေးတစ်ဘက်ချက်ဆီတွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ညီညီငယ်ငေးနေသည့် ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီး
ကိုကြည့်နေကြပါသည်။

ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ အတွေးများစွာဖြင့် သူတို့ရင်ထဲတွင် ရှိနေကြ
ပါသည်။ တောင်ပံတွေဖြန့်ကာ အဝေးကို ပျံသန်းဘို့အတွက်
အတောင်များကို ခိုင်ခန့်ရန် အားတွေမွေးနေကြချိန်မှာတော့၊ သူတို့
အတောင်လေးများကို ရက်ရက်စက်စက် မဖျက်စီးကြပါစေနဲ့လို့
ကိုယ်စီဆုတောင်းနေကြမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်တော့..

ညီညီငယ် နှလုံးသားတွင်တော့ အေးစက်လာသည်။ အရွယ်နှင့်
မမျှအောင်ခံစားရသည်ဟု သူထင်မိသည်။ မိမိ၏ အကူညီသည်
တပါးလူအတွက် ဝေဒနာဖြစ်စေခဲ့လား၊ ထိုသို့ဆိုလျှင် တစ်ဦး

တည်သာ ရပ်တည်သွားမယ်၊ လစ်လျူရှုထားလိုက်မယ်ဆိုခဲ့လျှင် ညီညီငယ်ကို ဘာပြောကြအုံးမည်နည်း၊ တစ်ယောက်တစ်လေ ကမှ ညီညီငယ်ဘက်က မင်းလုပ်တာမှန်တယ်လို့ ပြောလာမည် မဟုတ်တော့ပါ။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြသော သူတို့သုံးယောက်သည် ရှမ်းရိုးမ တောင်တန်းကြီးကို ငေးကြည့်နေရင်က ဝမ်းနည်းမှုတွေကို ဖြေဖျောက်နေသည်။ တွယ်တာနှင့် နှင်းဆီကတော့ ညီညီငယ်ကို သူငယ်ချင်းကောင်းများ သဖွယ် နှစ်သိမ့်နေကြပါသည်။ နုတ်က ပြောမထွက်ကြပေမယ့် ရင်ထဲက နားလည်လာသည့် ဖြူစင်စွာ ဖေးမနေကြသည်ကိုတော့ သူတို့သုံးယောက်သာ သိပါသည်။ ညီညီငယ် ရင်ထဲမှာ တွယ်တာနှင့် နှင်းဆီအပေါ် သံယောဇဉ်တွေ ပိုလာမိတော့သည်။

နှင်းဆီ၏ လုပ်ရပ်ကြောင့် ကျောင်းတွင် ညီညီငယ်နာမည်မှာ မမျှော်လင့်ပဲ ကြီးသွားတော့သည်။ ကောင်းသော နာမည်ကြီးခြင်း တော့မဟုတ်ပါ။ ကျောင်းတွင် ညီညီငယ်အကြောင်းကို ပြောစမှတ် ဖြစ်လာတော့သည်။ ကျောင်းသားတစ်ချို့က ညီညီငယ်နှင့်

ပက်သက်လာလျှင် နာမည်ပျက်မည်ဆိုသောကြောင့် ရှောင်ကျင်
လာသည်။ ကျောင်းသူများကတော့ ညီညီငယ်ကို ရွံရှာစွာ
ကြည့်တတ်လာကြသည်။ အဆိုးဆုံးက ညီညီငယ်လာသည့်
လမ်းဆိုခဲ့လျှင် ကျောင်းသားရော ကျောင်းသူများက ရှေ့က
လှမ်းမြင်လိုက်မိသည်ဆိုခဲ့လျှင် တစ်ခြားလမ်းက ရှောင်ဖယ်
သွားကြသည်။

တမူထူးခြားစွာ အောင်အောင်ကတော့ ညီညီငယ်ကို လမ်းမှာ
တွေ့ရင် နှုတ်ဆက် ပြုံးပြသူတစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့သည်။

တစ်ခြားသော အားလုံးသော အများစုကတော့ တစ်ခုခုများ
ပြောဆိုကြပြီးဆိုခဲ့လျှင် မကြိုက်သည့် သဘောကို ပြောလျှင်
ညီညီငယ်နာမည်ကို ခုတုံလုပ်လာကြတော့သည်။

"မင်းကလည်းကွာ ဝတ်ထားကြီးက ဘာပုံကြီးမှန်းမသိဘူး
အခြောက်ကြီးကြနေတာပဲ"

"အံ့မယ် ငါ့များညီညီငယ်မှတ်နေလား၊ ဒါဖက်ရှင်ကွ"

ထိုသို့စကားများက ဟိုတစ်စ ခီတစ်စ ဖြင့်ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ညီညီငယ် ကမ္ဘာလေးသည် ပို၍ကျဉ်းမြောင်းလာသည်ဟု ခံစား လာသည်။ အရင်က တစ်ယောက်တည်းနေတတ်သော ညီညီငယ် ကတော့ အရင်ကထက် ပို၍အခန်းအောင်းကာ စာကျက်တာပင် လုပ်လာတော့သည်။

သုံးရက်မြောက်သည့်နေ့မှာ နန္ဒပြန်ရောက်လာသည်။ ကျောင်းဝန်း ထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် နန္ဒဂိတ်ပေါက်ဝတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့် လိုက်ရှာနေသည်။ သူ့မျှော်လင့် ထားသည့် လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေမိသည်။ ညီမငယ်က အကိုလုပ်သူ မူပျက်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။

"ကိုကို ဘယ်သူ့ကိုရှာနေတာလဲ"

"ဘယ်သူမှမဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းတွေ လာကြိုမလားလို့ စောင့်နေတာ"

"ကိုကိုပြန်လာမှာကို ဘယ်သူ့ကို ပြောထားလို့လဲ ညီမလေး
တောင် သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြချိန်မရခဲ့ဘူး ၃ ရက်ထဲ
ကြာမယ့်ကိစ္စကို"

"အော် ဘယ်သူမှမပြောပြခဲ့ပါဘူး"

နန္ဒစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ညီညီငယ်ကို သူမျှော်နေတာပါ။
သူစာရေးပြီးတော့ ညီညီငယ်စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့သည်
မဟုတ်လား။ ညီညီငယ်ကို သူအပြစ်မတင်ရက်ပါ။ ညီညီငယ်
ခွင့်လွှတ်နိုင်လောက်အောင်လည်း သူဘာမှမလုပ်ခဲ့ရပါ။

သို့ပေမယ့် ညီညီငယ်ကိုတော့ သူစိတ်ပျက်အောင် အမျိုးမျိုး
လုပ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား ညီညီငယ်ခံခဲ့ရသည့် အကြိမ်တွေလည်း
မနည်းတော့ပြီးမဟုတ်လား၊ ထိုကြောင့်လဲ သူညီညီငယ်ကို
ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်လာသည်။

သူရဲအပြုမူများက ဘယ်လိုမှ လက်ခံလို့မရသည့် အကြောင်း
အရာတွေ များနေပြီးမဟုတ်လား။ ကျောင်းတွင်းသို့ရောက်ပြီး
ရုံးခန်းထဲတွင် အကြောင်းကြားပြီးနောက်မှ နန္ဒတို့မောင်နှမ

အဆောင်အသီးသီးဆီသို့ ထွက်ခဲ့လာတော့သည်။ နန္ဒာခြေလှမ်းများက သွက်နေသည်။ အဆောင်ထဲသို့ အမြန်ရောက်ချင်သည့် စိတ်ကလောနေသည်။ ခြေလှမ်းတွေက နှေးနေသည်ဟုပင် ထင်မှတ်မိတော့သည်။

"ညီညီငယ်"

အဆောင်တံခါး ဖွင့်ဖွင့်ချင်း ပထမဦးဆုံး လိုက်ရှာသည်က ညီညီငယ်ကိုပါ။

"ဟင် ညီညီငယ်လည်းမရှိဘူး ဘယ်သွားနေလဲမသိဘူး၊ အော် ဒီအချိန်ဆို ထမင်းစားချိန်ပဲ ထမင်းစားဆောင်မှာ များလာမသိဘူး"

နန္ဒာ ထမင်းစားဆောင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။ တွေ့ချင်သည့် ညီညီငယ်ကိုတော့မတွေ့ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေ ကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

"ဟာ....နန္ဒာပြန်လာပြီလား"

"အေးပြန်လာပြီ"

သူလည်းသူငယ်ချင်းတွေ စားပွဲသို့ သွားထိုင်လိုက်ပြီး မျက်လုံး
ကတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို လိုက်ရှာနေပါတော့သည်။

နိုင်နိုင်နှင့် အောင်ခိုင်ကတော့ သူ့ကိုလှက်လဲ့စွာကြိုဆိုသည်။
ကိုကိုလေးကတော့ သူပုံမှန်စတိုင်အတိုင်း နန္ဒကို တစ်ချက်
ပြုံးပြပြီး ထမင်းကို အေးအေးဆေးဆေးစားနေသည်။ အောင်အောင်က
တော့ တမူထူးခြားစွာ နန္ဒကိုမြင်သည်နှင့် မမြင်သလို အမူယာ
လုပ်ကာ ထမင်းငုံ့စားနေပါတော့သည်။

"ညီညီငယ်ကို မတွေ့ကြဘူးလား"

သူကတော့ ကျောင်းမှာဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို မသိရှိပဲ မေးလိုက်
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့အမေးကြောင့် သူငယ်ချင်းများက သူ့ကို
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ကြပါသည်။ ကိုကိုလေး ကတော့ ထမင်းပင်
သီးသွားတော့သည်။

"နေပါအုံးမင်းကဘာဖြစ်လို့ညီညီငယ်ကိုမေးတာလဲ"

"မတွေ့လို့လေ အခန်းထဲမှာလည်း မရှိဘူး ဒါကြောင့်
မေးကြည့်တာ"

"မတွေ့ရင်မရှိလို့ပေါ့ကွ"

သူငယ်ချင်းများကတော့ အရင်အတိုင်းမပြောင်းလဲပဲ ညီညီငယ်ကို အမြင်စောင်းနေသည်ဟု နန္ဒထင်လိုက်သဖြင့် ထပ်မပြောတော့ပါ။

"မင်းထမင်းမစားဘူးလား"

"အင်းလမ်းမှာစားခဲ့တယ်..

အောင်အောင် ထမင်းထက်မစားတော့ပဲ နန္ဒကိုတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး။

"ငါမင်းနဲ့ စကားပြောစရာရှိတယ် ငါနဲ့ခဏလိုက်ခဲ့"

အောင်အောင် အသံမာတောင့်တောင့်ကြောင့် နန္ဒ မျက်မှောင်ကုတ်ကာ သွားသည်။ ဘာသဘောနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ပြောချင်သည်ကိုတော့ မသိပါ။ အောင်အောင် ထထွက်သွားသဖြင့် နန္ဒ ကျန်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းများကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

အောင်အောင်က ရှေ့ကထွက်သွားသဖြင့် နောက်ကလိုက်နေရသည်။ အောင်အောင် ဘောလုံးကွင်းဘက်ကို သွားနေသည်ဖြစ်ပါသည်။

"ဟေ့ကောင် အဲဒီလောက်အဝေးကြီးသွားရလာ မှောင်လဲ
မှောင်နေပြီ၊ ဒီမှာပြောလဲရသားနဲ့"

နန္ဒ အော်ပြောပေမယ့် အောင်အောင်ကတော့ လှည့်တောင်
မကြည့်ခဲ့ပါ။ ဘောလုံးကွင်းသို့ရောက်မှ ရပ်သွားတော့သည်။

နန္ဒ အောင်အောင် အနားသို့ ကပ်လိုက်ပြီး။

"ကဲဘာပြောမလို့လဲ ဒီအထိတောင်ခေါ်လာတာ"

အောင်အောင် ရုတ်တရက်လှည့်လိုက်ပြီး နန္ဒမျက်နှာတည့်တည့်သို့
လက်သီးတစ်လုံးပစ်သွင်းလိုက်တော့သည်။

ခွပ်...

နန္ဒ ရှောင်ချိန်မရလိုက်ပါ။ နည်းနည်းတော့ ယိုင်ကျသွားပါသည်။

"ဟေ့ကောင် ငါကိုဘာကြောင့်ထိုးတာလဲ"

"ဘာကြောင့်ဟုတ်လား မင်းလူစိတ်မှရှိရဲ့လာကွ"

"ဘာတွေပြောနေတာလဲ"

"ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဟုတ်လာ ဟားဟား..... အေး
မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို ငါပြန်ပြောရတာပေါ့ကွာ"

အောင်အောင် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်တော့ နန္ဒ အံ့သြ
သွားတော့သည်။ ညီညီငယ် ဘယ်လောက်တောင် ခံစားနေရ
မည်နည်း၊ ညီညီငယ် သူ့ကြောင့်တဖန် လုပ်ကြံခံရပြန်ပြီး
မဟုတ်လား။ ဒီတစ်ခါတော့ ညီညီငယ် တော်တော်ကို အထိနာ
ခဲ့မည်။ ထိုကြောင့်လဲ ညီညီငယ်သူ ကိုလာမတွေ့တာဖြစ်မည်။
ထိုကြောင့်လည်း သူပြန်လာမည်ကို သိသည့်အတွက် သူ့အား
ရှောင်ပယ်နေတာ ဖြစ်မည်။ ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူ
ဖွဲ့ခဲ့သည်လဲ။

"ငါဒီကထွက်သွားတော့ ဘယ်သူမှတောင်သိတာမဟုတ်ဘူး
ဆရာမျိုးမင်းကိုပဲ ပြောခဲ့တာ၊ ငါဘာမှမလုပ်ပါပဲ
ဒီသတင်းတွေက ဘယ်သူဖွဲ့ခဲ့တာလဲ နားကိုမလည်
တော့ဘူး"

"ဒီမယ်နန္ဒ ဒီအကြောင်းတွေက မင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ
သိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုညီညီငယ်ကို ပြောဆိုနေကြတာက

မင်းမသိလို့ ငါအရမ်းသနားတယ် မင်းလိုသူငယ်ချင်းကို
ခုလိုခင်ရတာကိုလဲ နောင်တရတယ်"

"ဒါတွေငါလုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါဘာမှမလုပ်ဘူး"

"မင်းမလုပ်ရင် ဘယ်သူလုပ်မလဲ မင်းအကြောင်းကို
ငါသိပါတယ်၊ မင်းနှင်းဆီကို ရချင်ဇောနဲ့ လုပ်ကြံပြောဆို
နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့"

"တော်စမ်းပါ၊ ငါအဲလောက်ထိ အောက်တန်းမကျဘူးကွ"

"ကျတာမကျတာ မင်းပဲသိလိမ့်မယ် ဒီမယ်ငါပြောမယ်
မင်းငါ့ကိုခင်ချင်ခင် မခင်ချင်နေ ငါကတော့ ညီညီငယ်ကို
ကြိုက်တယ်၊ နောက်တစ်ခါ ညီညီငယ် စိတ်ဆင်းရဲအောင်
လုပ်ရဲလုပ်ကြည့် မင်းနဲ့ငါတွေ့မယ်"

"ဘာကွ.....ဘာပြောလိုက်တယ်"

"မင်းမကြားဘူးလာ ဟုတ်တယ် ငါကအခြောက် ငါ
ညီညီငယ်ကို ချစ်နေတယ် သူခံစားနေရတာကို မကြည့်

ရက်ဘူး သနားတယ် ဒါကြောင့် ငါမင်းကို သတိပေး
လိုက်တာ"

နန္ဒ အောင်အောင်ကို အံ့သြကာ ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။
ဘာစကားမှပင်ထွက်မလာတော့။

"ဟုတ်တယ် ညီညီငယ်ကို ငါတစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်
နေရင်းကနေ ကြိုက်လာတာ၊ ငါချစ်လာတာ"

အပိုင်း (၁၀)

"မင်းရှုံးနေလား အောင်အောင် မင်းကအောင်အောင်ကော
ဟုတ်ရဲ့လားကွ"

"ဟုတ်တယ် ငါရှုံးနေတယ် ငါအခြောက်ပဲ အေးအဲဒီတော့
မင်းငါ့ကို ပေါင်းချင်ပေါင်း မပေါင်းချင်နေ၊ ငါဂရုမစိုက်ဘူး၊
ငါသိတာက ငါညီညီငယ်ကို စောင့်ရှောက်မယ် ဒါပဲ"

"ဟေ့ကောင် မင်းလက်လွတ်စပါယ်မပြောနဲ့ ညီညီငယ်ကို
ဒုက္ခရောက်အောင် လူ့အသိုင်းဝိုင်းနဲ့ ဝေးအောင် မင်းလုပ်
နေတာလား"

"မဟုတ်ဘူးကွ ဖေးမနေတာ ဒါတွေမင်းလိုကောင်မျိုး သိမှာ
မဟုတ်ဘူး"

နန္ဒစိတ်တွင် တင်းကြပ်သွားတော့သည်။ ဘာတွေခံစားနေသည်ကို
နန္ဒနားမလည်ပါ။ သို့ပေမယ့် ညီညီငယ်ကိုတော့ ဒီကောင်ကို
မပေးနိုင်ဘူး။

"ဟားဟား.... ငါသိပြီး မင်းက ညီညီငယ်နဲ့ ငါ တစ်ခုခုဖြစ်မှာ ဆိုးလို့ မင်းဒီလိုလုပ်ဇာတ်ခင်းလိုက်တာကို"

"ဘာလုပ်ဇာတ်လဲ"

"အောင်အောင်ရာ မင်းငယ်ပါသေးတယ် မင်းလုပ်လိုက်တာက မင်းငါနဲ့ ညီညီငယ်ကို တစ်ခုခုဖြစ်မှာ ကြောက်နေတယ် ဒါကြောင့် ငါနဲ့ ညီညီငယ်ရဲ့ လုပ်ဇာတ်ကို မင်းဖွဲ့လိုက်တာကို"

"တော်စမ်း ငါကလုပ်စရာလား ဒီအကြောင်းတွေပေါ်လာလို့ ငါဒီလိုသေချာသွားတာ"

"မင်းမညာနဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို လုပ်ဇာတ်လုပ်ပြီး မင်းဖန်တီးလိုက်တာက ထင်ထင်ခြားခြား ဖြစ်နေတာပဲ၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း အဲဒီနေ့မနက်က ငါထွက်သွားကို ဘယ်သူမှ သိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမျိုးမင်းဆိုတာလည်း ငါပြောလို့သိရတာ၊ ဆရာတစ်ယောက်ကို ငါက ညီညီငယ်ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ပြောမယ့်သူလား၊ ဆရာ

တစ်ယောက်ကို ဒါမျိုးတွေပြောလို့ရမလာ မင်းတွေကြည့်၊
အေး ငါ့ဘက်ကခိုင်လုံတယ် သက်သေတွေလည်း ရှိတယ်။
အဲ့ဒီနေ့ မနက်က ငါဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ခဲ့ရပဲ ဒီကထွက်သွား
ရတာ၊ ကဲပြောစမ်းပါအုံး"

"လျှောက်မပြောနေနဲ့ မင်းမှာ အကြောင်းရာတွေ ရှိမှာပဲ
လုပ်ကြံဘို့ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ နှင်းဆီကြောင့်ပဲ"

"မင်းလုပ်တာ"

နန္ဒပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အောင်အောင်ကိုထိုးလိုက်သည်။

"ခွပ်"

နန္ဒလက်သီးချက်က ပြင်းသွားသဖြင့် အောင်အောင် လဲကျသွား
သည်။ အောင်အောင် လူးလဲထကာ ပြန်ထိုးရန် လုပ်လိုက်ချိန်
မှာတော့။

"တော်ကြတော့"

အသံလာရာကို နှစ်ယောက်လုံးလှည့်ကြည့်လိုက်တော့သည်။

"ဟင်ကိုကိုလေး"

နှစ်ယောက်သား အံ့ဩမှုတွေနှင့်အသံပါထွက်သွားသည်။

"မင်းတို့ဘာဖြစ်နေကြတာလည်း မရှက်ကြဘူးလား"

အခြေနေတွေက အံ့ဩစရာကောင်းလှအောင် ပြောင်းလဲလာ
တော့သည်။ ဘာအကြောင်းက ဘာကို ဦးတည်သွားသည်ကို
တော့မသိတော့။

"မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်နေကြတာလည်း ရှုနေ
ကြလား"

"ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ"

နှစ်ယောက်သား သံပြိုင် အသံထွက်သွားတော့သည်။ သူတို့
ပြောဆိုနေသည်ကို ကြားသွားလားဟု အောင်အောင်က စိုးရိမ်
သွားသည်။ သူပြောသွားသော အကြောင်းရာများက ကိုကိုလေး
မကြားသင့်သော အကြောင်းရာများမဟုတ်လာ။

"မင်းတို့ ကိုစိတ်မချလို့လိုက်တာ"

"ဘာကြောင့်လဲ"

"ဘာကြောင့်လဲ မမေးနဲ့ ငါညီဖြစ်တဲ့ ညီညီငယ်နဲ့
သက်ဆိုင်နေမယ်ထင်လို့ လိုက်လာတာ"

ကိုကိုလေး နန္ဒတို့ထသွားပြီး ထမင်းကို အမြန်စားကာ နောက်က
လိုက်လာပါသည်။ အချိန်အနည်းငယ် ကြာသွားသည့်
အကြောင်းက သူတို့ကို လမ်းစပျောက်သွားပြီး ကိုကိုလေးက
အဆောင်ဘက်ကိုသွားတုံး နန္ဒ အောင်အောင်ကို လှမ်းခေါ်
လိုက်သည့် အသံကို ဘောလုံးကွင်းဘက်သို့ သွားသော
လမ်းဘက်မှ ကြားလိုက်သဖြင့် နောက်ကလိုက်လာခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အောင်အောင် ပြောလိုက်သော
စကားများကို အပြည့်အဝမကြားလိုက်ပါ။

သူသိသည်ကတော့ ဒီအကြောင်းရာများကို ဘယ်သူဖြန့်နေသည်
ဟု မသိရှိကြပဲ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စွတ်ဆွဲပြောဆို
နေသည့် အကြောင်းပဲ ဖြစ်လိုက်သည်။

"မင်းတို့ပြောတဲ့ အကြောင်းရာကို နိုင်နိုင်နဲ့ အောင်ခိုင်
ဖြန့်လိုက်တာ"

"ဟင်...."

"ဟာ..."

မထင်မှတ်ထားသောသူက ထိုအကြောင်းရာကို ဖြန့်လိုက်သည့်လူ
ဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အံ့သြသွားတော့သည်။

"အစပထမက ငါလည်းတားမလိုပဲ ဒါပေမယ့် ငါသိတဲ့
အချိန်က တော်တော်ခရီးရောက်နေပြီး၊ ဒီအချိန်မှာ ငါတား
လိုက်ရင်၊ ငါ့ညီကို ကာကွယ်သလို မဖြစ်ပဲ ပိုပြီးနှစ်သလို
ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပဲ"

"မင်းက ညီညီငယ် အကိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုငြိမ်နေနိုင်တာ
အံ့သြတယ်"

"ဟုတ်တယ် မထင်မိဘူး"

"မင်းတို့လိုပဲ ငါလဲစိုးရိမ်တဲ့သူပဲ၊ နံပါတ် (၁) တစ်ချက်က
ငါတို့လောင်းထားတဲ့ကိစ္စပဲ ဒီကိစ္စကို နန္ဒ ကြံစည်နေတယ်"

လို့ထင်လို့၊ နံပါတ် (၂) အချက်ကတော့ ငါ့ညီကို ငါ ကယ်ထုတ်ရမယ်၊ မင်းက လောင်းကြေးနဲ့လုပ်ထားတဲ့ အကြောင်းအရာရှိတယ်၊ ငါ့ညီကို ဒဏ်ရာတွေ မပေးစေ ချင်ဘူး။ ဟိုအရင်ကလည်း ငါ့ညီကို ငါစော်ကားခဲ့ပြီးပြီ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ငါ့ညီကိုကယ်ရမယ်၊ ငါ့ညီအကြောင်း ငါသိ တာပေါ့"

"ဘာတွေလဲ"

"ဟုတ်တယ် မင်းတို့နားမလည်နိုင်တာကို ငါလက်ခံတယ်"

"ကိုကိုလေး မင်းလုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းက မင်းညီကို မနစ်နာစေချင်လို့ ကယ်တာဟုတ်လာ၊ ဒါဆို မင်းညီကိုမင်း တိုက်ခိုက်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ မင်းလုပ်ပုံက တိတ်ဆိတ် နေလိုက်တာ"

"ဟုတ်တယ် အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တာကလည်း မင်းနဲ့ ငါ့ညီရဲ့ အကြောင်းရာကို ဟန့်တားစေတဲ့အကြောင်းရာပဲ"

"မဟုတ်သေးပါဘူး"

"မင်းတို့ နားလည်ဘို့မလိုဘူး၊ အဓိက က ငါ့ညီ မင်းကို စိတ်နာပြီး မပါက်သက်ဘို့ပဲ၊ ဒါက ငါ့ညီကို ငါကယ်ထုတ် လိုက်တဲ့ အကြောင်းရာပဲ"

"မင်းလုပ်တာ ကောင်းလာ ခုတော့ ညီညီငယ် စိတ် ဘယ်လောက် ခံစားနေရမလဲ"

နန္ဒ၏ အလိုမကျသော အသံကို ထောက်ခံသောအားဖြင့် အောင်အောင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"သူ့စိတ်ခံစားရလဲ တစ်လပေါ့၊ အရင်ကတည်းက ငါ့ညီက တစ်ယောက်တည်း နေတတ်ခဲ့တာ ဒီအကြောင်းရာကြောင့် သူ့အပေါင်းသင်းကြားမှာ ဘာမှထူးလာစရာမရှိဘူး၊ ဒီ အကြောင်းရာကြောင့်ပဲ မင်းနဲ့ဝေးသွားမှာ အေး ငါလိုအပ် တာလဲ ဒါပဲ၊ မင်းလည်း ငါ့ညီကို ကြည့်မရဘူးမဟုတ်လာ၊ ဒီတော့ ခုလို သူခံစားနေရတော့ မင်းဝမ်းသာလို့ရတာပေါ့"

"တော်စမ်းပါ မင်းလုပ်တာကို ငါကဝမ်းသာနေမယ်ထင်လာ ကိုကိုလေး"

"မင်းက မင်းညီကိုကြည့်မရဘူးဆို ခုတော့ဘာဖြစ်တာလဲ"

"အေးကြည့်မရဘူး ဟုတ်တယ် မနာလိုလို့၊ မေမေတို့ သူ့အပေါ် ပသားပေးထားတာကို မကျေနပ်လို့၊ သို့ပေမယ့် ငါ့ညီကို စိတ်ဒါဏ်ရာပေးမယ့် တခြားသူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ လက်မခံ နိုင်ဘူးကွ"

"မင်းမဟုတ်ဘူး"

"အေးဟုတ်တယ် ငါကကောက်ကျစ်တယ် ယုတ်ညံ့တယ် မင်းလောက်တော့ မဆိုးဘူး နန္ဒ"

"တော်တော့ ထက်မပြောနဲ့"

"ပြောရမှာပဲ မင်းက ငါ့ညီကိုခုတုံးလုပ်ပြီး နှင်းဆီထံ ချည်းကပ်နေတာတွေပေါ့၊ ကြားက ခံရတာ ငါ့ညီကွ"

"အင်း ဒါတွေထားတော့၊ ငါ ဒီအကြောင်းကြောင့် ငါ့စိတ် မကောင်းဘူး"

အောင်အောင်က ဒေါသထွက်ကာ။

"ဟိုကောင်တွေကိုသွားရှင်းမယ်"

"မလုပ်နဲ့ တစ်ချို့ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရင် ပိုပြီးတော့
အမှန်ကို ဖုံးကွယ်စေတယ်၊ မင်းတို့ ငါ့ညီဘက်က နာတယ်
ဆိုရင်တော့ မင်းတို့က လမ်းကိုရှင်းပေးကြပေါ့၊ အလုပ်နဲ့
ပြကြပေါ့"

ကိုကိုလေးပြောသော နည်းလမ်းက မှန်ကန်နေသဖြင့် သူတို့
လက်ခံလိုက်သည်။

လူငယ်လေးသုံးယောက်ကတော့ ကိုယ်စီကိုယ်စီ အတ္တများနှင့်
ရင်ဆိုင်နေချိန်ဝယ်၊ ညီညီငယ်ကတော့ စာကြည့်ခန်းထဲ
ရောက်လို့နေပါသည်။

အပြင်က ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ ညီညီငယ်နှင့် ပက်သက်ပြီး
ဖြစ်နေကြသော ပြဿနာများကိုတော့ ညီညီငယ်မသိရှာခဲ့ပါ။

နန္ဒ အဆောင်က အခန်းထဲရောက်တော့ ညီညီငယ် ပြန်ရောက်
နေပါပြီး။ နန္ဒဝင်လာသည်ကို ညီညီငယ် အံ့သြသွားသည်။ သို့သော်
ဘာမှတော့မပြောဖြစ်ပါ။

ဒေါက်....ဒေါက်....

"ဟာကွာ ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ဘယ်ကောင်လာလည်း
မသိဘူး"

နန္ဒပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထပြီးတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

"ဟင် အောင်အောင်"

"အင်း ငါ့ညီညီငယ်ကို စာလာမေးတာ"

"ဒါဆို ခေါင်းအုံးတွေရော၊ ဆောင်တွေကရော"

"အော် ဒါကတော့ ကြာချင်လည်း ကြာနိုင်တယ်လေ
ဒါကြောင့်ညည့်နက်သွားရင် ငါကသူရဲကြောက်တတ်တော့
ဒီမှာပဲအိပ်တော့မယ်လေ"

"အာ..မရဘူး၊ မင်းအကြောင်းငါသိတယ် မရဘူး"

နန္ဒက အတင်းတံခါးပိတ်ကာ လုပ်သည်။ အောင်အောင်က
ခြေထိုးခံပြီး တံခါးကို အတင်းလှဝင်သည်။ တံခါးကြီးက

အလယ်မှာ နှစ်ယောက်တွန်းနေကြသည်။ ညီညီငယ်လည်း
ကြောင်က ကြည့်နေမိသည်။

နောက်ဆုံး နန္ဒတံခါးကို ဖွင့်ပစ်လိုက်တော့သည်။ အောင်အောင်
တံခါးအတွန်း အချိန်လွန်ကာ ဆောင်များဖြင့် လုံးကာ ရှေ့သို့
ဟက်ထိုးလဲကျသွားတော့သည်။

"ဟာဘယ်လိုတွေဖြစ်နေကြတာလဲ"

"သူ့လုပ်တာ သူ့လုပ်တာ ညီညီငယ်"

အောင်အောင်က ညီညီငယ်ကို စီးတိုင်သည်။ ညီညီငယ်
မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းကဘာဖြစ်လို့လာတာလဲ ငါတို့အခန်းကို"

"ဟိုလေ ဟိုစာမေးချင်လို့ ငါနေ့လည်က မတက်လိုက်တဲ့
စာတွေမေးချင်လို့"

"ဟင်စာကဖြင့် သိပ်လည်းမသင်သေးပဲနဲ့ ခက်တာတွေ
လည်း မပါသေးပါဘူး"

"အေးလေ ဒီကောင် ကြောင်ကြောင်တောင်တောင်နဲ့
သွားတော့ မင်းအခန်းကို"

"မသွားဘူး"

အောင်အောင်က ဆောင်နှင့်ခေါင်းအုံးကို ကုတင်နှစ်လုံးကြားထဲ
ခင်းလိုက်တော့သည်။ ပြီးတော့ လှဲချလိုက်တော့သည်။

"ဝါး... ခုမှမိမိရှိသွားတာ ငါမင်းတို့အခန်းမှာပဲ လာနေရင်
ကောင်းမလား"

"မကောင်းဘူး"

နန္ဒကို အောင်အောင် ဘုကြည့် ကြည့်လိုက်သည်။

"အင်းထားပါတော့ ကဲမင်းဘာမေးချင်တာလဲ မေး၊ ငါလည်း
စာကျက်ရအုံးမယ်"

"အင်း... တွေ့လာ နန္ဒက ညီငယ်လောက်တောင် သဘော
ထားမကြီးဘူး စိတ်ပုတ်တယ်"

နန္ဒလည်း တင်းနေသည်။ သူ့ကိုလာမကြိုသော ညီညီငယ်ကိုလည်း
တင်းသည်။ နောက်တော့ သူနှင့်မဆိုင်သလို ကုတင်ပေါ်
တွင်လှဲချလိုက်တော့သည်။

စားပွဲခုံက ကျဉ်းသဖြင့် ညီညီငယ်လည်း အောင်အောင်
ခင်းထားသော အိပ်ယာပေါ်ထိုင်လိုက်ပြီး အောင်အောင်
နားမလည်ဘူးဟုဆိုသော စာများကို စိတ်ပါလက်ပါ စာရှင်းပြ
နေသည်။

ညီညီငယ်ကတော့ ဘာမှမသိရှာပဲ စာတွေကို ရှင်းပြနေသည်။
တစ်ယောက်သောသူက ကုတင်ပေါ်တွင် ဟိုလိမ့်ဒီလိမ့် ထလိုက်
ထိုင်လိုက် လုပ်နေသည်။ တစ်ယောက်ကတော့ ညီညီငယ်စာ
ရှင်းပြနေသည်ကို စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်နေသည်။ ရှင်းပြ
တာတွေ ဝင်လား မဝင်လားတော့မသိ အောင်အောင်ကတော့
ခေါင်းကြီးသာ ညိမ့်နေပါတော့သည်။

"မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ"

ညီညီငယ် နန္ဒကိုရည်ရွယ်ပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

"မျက်စိကိုနောက်နေတာပဲ ထလိုက်ထိုင်လိုက်နဲ့"

"မင်းတို့က ဆူညံနေတော့ ဘယ်လိုအိပ်ရမှာလဲ ငါက
ခရီးပန်းလာတာကွ"

"ထားလိုက်ပါကွာ ဒီကောင်ကို ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့"

"ဆော်ဒီးကွာ ဟုတ်တယ် ဒီကောင် ပင်ပန်းလာတယ်
မနက်ဖြန်မှ ရှင်းပြတော့မယ်"

"ဒါဆို မင်းပြန်တော့ အစောကြီးရှိသေးတယ်"

"အာ...ပြန်ဘူး အိပ်ချင်လာပြီကွာ အိပ်တော့မယ်"

နန္ဒကထပြီ အောင်အောင်ကိုဆွဲသည်။ အောင်အောင်ကတော့
အတင်းပင် ပေကပ်ကာ စားပွဲခုံကို ဖက်ထားသည်။ နောက်ဆုံး
တော့ နန္ဒလက်လျော့လိုက်ရတော့သည်။

"မင်းတို့တွေ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ သူ့အိပ်ချင်တာ
အိပ်ပါစေ၊ ဘာဖြစ်လဲ"

"အေးလေ"

နန္ဒမကျေနပ်ပဲ လက်ခံလိုက်ရတော့သည်။

ညီညီငယ်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပို၍ နားမလည်နိုင်
တော့ချေ။

ထိုရက်ကစပြီး အောင်အောင်က နေ့တိုင်အခန်းထဲလာသည် မနက်
ကျမှ ထကာအခန်းသို့ပြန်ပါတော့သည်။ နန္ဒကတော့ စိတ်ထဲ
မကျေနပ်ပေမယ့် ဘာမှမပြောသာတော့။

ပိုဆိုးသည်က ညီညီငယ်ရေချိုးချိန်ကိုပါ လိုက်၍ လုနေကြ
တော့သည်။

ညီညီငယ် ရေချိုးဘို့ ရေချိုးခန်းထဲဝင်လာပြီး ဆိုခဲ့လျှင်၊ နန္ဒက
အခန်းတူသဖြင့် ညီညီငယ်သွားပြီးသည်နှင့် နောက်က လိုက်လာ
သည်။

အောင်အောင်ကတော့ ညီညီငယ်ကို ခြောင်းနေကာ ညီညီငယ်
ရေချိုးထွက်ပြီး ဆိုခဲ့လျှင် သူသည်လည်း ရေချိုးရန် ရေချိုးခန်း
ထဲသို့ဝင်လိုက်လာတော့သည်။

အပိုင်း (၁၁)

ညီညီငယ် ရေချိုးဖို့ ရေချိုးခန်းထဲဝင်လာပြီး ဆိုခဲ့လျှင်၊ နန္ဒက အခန်းတူသဖြင့် ညီညီငယ်သွားပြီးသည်နှင့် နောက်ကလိုက် လာသည်။ အောင်အောင်ကတော့ ညီညီငယ်ကိုခြောင်းနေကာ ညီညီငယ်ရေချိုးထွက်ပြီး ဆိုခဲ့လျှင် သူသည်လည်း ရေချိုးရန် ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်လာတော့သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်တော့ နန္ဒနှင့် အောင်အောင် ညီညီငယ် မသိအောင် တစ်ရောက်နှင့် တစ်ယောက် ရန်ဆောင်နေကြပါတော့သည်။

"ဟေ့ကောင်မင်းမညစ်နဲ့"

"ဘာဆိုလဲ မင်းကညစ်တာ"

"သွား.. ဟိုဘက်ကန်သွားချိုး"

"မင်း သွားချိုးပါလား၊ ငါဘာသာ ဘယ်နေရာချိုးချိုး မင်း အပူလား"

သူတို့နှစ်ယောက် တွန်းတိုက် တွတ်ထိုးနေသည်ကို မြင်သွားတော့ ညီညီငယ် မနေသာတော့။

"မင်းတို့ကောင်တွေက ဘာတွေမှန်းလဲမသိဘူး၊ ဒီလောက်
ရေကန်ကြီး အကြီးကြီး နှစ်ခုနဲ့ နေရာတွေ အများကြီး
ရှိတာတောင်မှ ငါ့ရှေ့ဘက်ကလာပြီး နေရာလုပ်နေတယ်၊
ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ"

"နန္ဒလုပ်တာ အဲဒါ"

"အံ့မယ်မင်းလုပ်ပြီးတော့"

"မင်းတို့တွေကြည့်ရတာ ကလေးတွေကြနေတာပဲ"

ထိုအခါကြတော့ နန္ဒနှင့် အောင်အောင် မျက်နှာကြီးများ
မော့သွားကာ လူကြီးပုံဆံမျိုး လုပ်လိုက်သေးသည်။

ညီညီငယ် ခေါင်းပင်ခါလိုက်တော့သည်။ အတန်းထဲရောက်တော့
တွယ်တာ၊ နှင်းဆီနှင့် ညီညီငယ်တို့ အတန်းလိုက်ထိုင်ခဲ့လျှင်တော့
အောင်အောင်ကတော့ ညီညီငယ်ဘေးမှာ လာထိုင်သည်။
ထိုအခါမျိုးကြတော့ နန္ဒမပါလာတော့။ အဝေးကနေပြီးတော့
မကျေနပ်စွာ ကြည့်နေရပါသည်။ ဘာကိုမကျေနပ်ဖြစ်နေသည်ကို
နန္ဒသာပင်သိလိမ့်မည်။

နန္ဒမကျေနပ်ပါ။ အောင်အောင် ဒီလို အသဲအသန် လုပ်နေတာ
ကိုလည်းမကျေနပ်၊ ညီညီငယ် သူ့အား ပြန်လာသည့်ရက်က
လာမကြိုတာကိုလဲ မကျေနပ်ပါ။

ညနေ ဘောလုံးကန်သော အချိန်တွင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်မျိုး
များတွင်တော့ နန္ဒနှင့် အောင်အောင် ညီညွတ်တည့်နေသည်
ကတော့ နှစ်ယောက်ပင်မရှိတော့၊ ထိုအချိန်မျိုးတွင် နိုင်နိုင်နှင့်
အောင်ခိုင်ကို နည်းအမျိုးမျိုးသုံး၍ ညစ်ပတ်သည်။ ရရင်ရသလို
ဆော်ကြသည်။ ထိုအချိန်မျိုးများတွင်တော့ ကိုကိုလေးက အချိန်မီ
တားရသည်။ ခဏနားချိန်တွင်တော့ နန္ဒအနားသို့ အောင်အောင်
ရောက်လာသည်။

"ဟေ့ကောင် ဟိုလဒ်နှစ်ကောင်ကို ချရတာ သိပ်ကျေနပ်
သေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်"

"အေးပါ ငါလဲကျေနပ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး"

"ဟာကွာ မင်းတို့တော့နော်"

အနားမှာထိုင်နေသော ကိုကိုလေးက ထသွားတော့သည်။
ကိုကိုလေး ထထွက်သွားတော့မှ နန္ဒအနားကို အသားတိုးကာ
နှစ်ယောက်သား ကြားလောက်တဲ့ လေသံနဲ့ပြောလိုက်သည်။

"နေပါအုံး ငါနားမလည်လို့ မေးရအုံးမယ်"

"အင်းမေး ဒါပေမယ့် ပေါက်ကရတော့မမေးနဲ့"

"အတည်မေးမလို့ နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး"

"အင်းပါ မေး"

"ငါက ညီညီငယ်ကို ကြိုက်လို့ လိုက်တယ်ပြောတာ
ဟုတ်ပါပြီး၊ မင်းကဘာဖြစ်လို့ ငါလိုလိုက်လုပ်နေတာလဲ"

"အဲ့.."

"ဘာအဲ့ လဲ ဖြစ်မိပါအုံး၊ မဟုတ်မှလွဲရော မင်းရော
ငါ့လိုပဲ"

"ထီး.... မင်းနဲ့များ လာနှိုင်းရတယ်လို့၊ ညီညီငယ်ကို
မင်းနှောင့်ယှက်တာ၊ ပြီးတော့ မင်းအကြောင်းကို သိလို့

ငါ့ညီညီငယ်ကို လိုက်ပြီးစောင့်ရှောက်နေတာ၊ ညီညီငယ်က
ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး၊ အဖြူလေးရယ်၊ မင်းလိုညစ်ပတ်
နေတာ မဟုတ်ဘူး"

"အံမယ် လျားရိုးမရှိတိုင်း ပြောမနေနဲ့၊ စကားကတော့
နားထောင်လို့ကောင်းပါရဲ့၊ မင်း ငါ့ကို မနာလိုလို့ မင်းလည်း
ငါ့လို ခံစားနေရလို့ ဒီလိုလုပ်နေတာမဟုတ်လား"

"ဘာကွ ဖြစ်စရာလား ငါက နှင်းဆီမှ နှင်းဆီပဲ မင်းလို
မဟုတ်ဘူးကွ"

"မင်းပဲ အခြောက်တွေကို ကြည့်မရဘူးဆို အပေါင်းသင်း
မလုပ်ချင်ဘူးဆို၊ ဒါဆို ငါ့လည်း လာမပေါင်းနဲ့"

"အံမယ် ပေါင်းပါဘူးကွာ မင်းကို၊ ညီညီငယ်ကို
စောင့်ရှောက်ချင်လို့ လုပ်နေတာ"

"သွားစမ်းပါ၊ ဒါဆိုညည ငါတို့နှစ်ယောက် စာလုပ်နေရင်
ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ဝိုင်းထဲ ခဏခဏဝင်လာရတာလဲ"

"ဒါကလဲ... အင်း...ငါလဲ စာမေးတာပဲလေ"

"ဟားဟား တော်စမ်းပါကွာ"

"ဘာဖြစ်လည်းငါကတော့ ငါညီညီငယ်ကို စော်ကားခဲ့တာ
တွေအတွက် လုပ်ပေးရမှာပဲ"

"ဒါကတော့ ဘယ်သူ့အမှု မိမိမှုပဲ"

"မင်းလဲပါတာပဲ"

"အင်း ကိုးတန်း နောက်ဆုံးရက်ကလေ ညီညီငယ်
ပြုံးလိုက်တဲ့ အပြုံးလေးကို ငါမမေ့ဘူး၊ မင်းကို ကြည့်နေတဲ့
မျက်လုံးလေးက အရောင်ကိုလွဲနေတာပဲ၊ သေချာတယ်
အဲဒီတုန်းက သူ့ကိုကြိုက်သွားတာဖြစ်မယ်"

အောင်အောင်စကားကြောင့် နန္ဒထိုအချိန်တုန်းက ညီညီငယ်
ကြည့်လိုက်သည့် အကြည့်များနှင့် လုပ်ဆောင်ချက်များကို
ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။ ဟုတ်သည် ဆွဲမက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်
ကိုတော့ နန္ဒဝန်ခံပါသည်။

"ဒါနဲ့နေပါအုံး မင်းကို အဲဒီတုန်းက ညီညီငယ် ကပ်ပြောလိုက်
တာ ဘာလဲ၊ ငါသိချင်လိုက်တာ"

"သေတောင်မပြောဘူး"

နန္ဒ အနိုင်နှင့်ပိုင်းက ထသွားတော့သည်။

"ဟေ့ကောင် နန္ဒ ဟေ့ကောင် မင်းမညစ်နဲ့"

နန္ဒက တင်လေလှုပ်ကာပင် ပြောင်ပြလိုက်ပါတော့သည်။

"ညီညီငယ်"

"အင်းပြော နှင်းဆီ"

"နှင်တောင်တက်ခရီးထွက်ရင် ဘာဝတ်မှာလဲ၊ တောင်တက်
ခရီးက ဒီတပတ်ထဲ သွားရတော့မှာနော်"

"အေးဟယ် ငါတော့ တွေးရင်နဲ့တောင်ပျော်လာတယ်"

တွယ်တာက ခရီးမထွက်ဖူးသည့်အတွက် ပို၍ပျော်ရွှင်နေပါတော့
သည်။

"ငါကတော့လိုက်တောင်မလိုက်ချင်ဘူး၊ ငါကို ဘယ်သူကမှ
ကြည်ဖြူတာမဟုတ်ဘူးလေ"

"အို ဂရုစိုက်စရာလိုလို့"

"အေးလေ ဟုတ်တယ် ဂရုစိုက်မနေနဲ့၊ ငါတို့ပါတယ် လိုက်မှာသာလိုက်ခဲ့"

"အင်းပါ ငါတို့လည်း စာကြည့်တိုက်ကြီးထဲပဲ လာလာ နေတာ မကျဉ်းပင်ကြီးလည်း ငါတို့ကိုလွမ်းနေလောက်ပြီး"

"အံ့မယ် ညီငယ် နင်က ကဗျာတွေဘာတွေ ဆန်လို့"

"အဟဲ့"

"ဒါနဲ့ ငါမေးပါအုံးမယ် ခုသလော အောင်အောင်က တစ်မျိုး ပါလာတဲ့ အခန်းထဲ နင့်ကို လာလာပြီးပြောနေတာ"

"အင်းဟုတ်တယ် ဒီကောင်ငါ့လာဖူးနေတာ"

"ဘာလို့တုန်း"

"နင့်ကိုကြိုက်လို့တဲ့"

"သေနာ မှားပါတယ် ငါ့ကိုကမေးမိတာမှားတာ ငါလို ရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုးကို ဘယ်သူကကြိုက်မှာလဲ"

"အော်တွယ်တာရယ် အချစ်မှာမျက်စိမှမရှိတာ"

"သောက်ကောင်မ နင်နဲ့ ညီငယ်က ငါ့ကိုပေါင်းပြီး
လှောင်နေတယ်ပေါ့လေ"

"ဟားဟား....မဟုတ်ရပါဘူး"

"ဟီး...မဟုတ်ပါဘူးတွယ်တာရယ် အမှန်ပြောတာကို"

"ပြောလိုက် အောင်အောင်ကို ငါ့ကြိုက်ရင် ငါ့လာ
ပြောလို့.... ဒီလိုဆိုစဉ်းစားမှာပေါ့"

တွယ်တာက ဟန်ပါပါလေနှင့်က ပြလိုက်သေးသည်။ နှင်းဆီနှင့်
ညီညီငယ်ကတော့ ရယ်လိုက်ရတာ ဖက်ဖက်ကို မောလို့...

တောင်တက်ခရီးစထွက်ပါတော့သည်။ မဲခွဲစနစ်နှင့် လုပ်လိုက်
ကြတော့ ကောင်မလေး ၈ ယောက်နှင့် ကောင်းလေး ၄ ယောက်
တစ်ဖွဲ့စီ ကြပါသည်။

နှင်းဆီ၊ တွယ်တာနှင့် ညီညီငယ်တို့ တစ်ဖွဲ့တည်းပါလာသလို သူတို့
အဖွဲ့တွင်လည်း နန္ဒ၊ အောင်ခိုင် နှင့် နိုင်နိုင်ပါလာသည်။ နန္ဒကတော့
ပျော်နေသလို ညီညီငယ်ကိုလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ အဘယ့်
ကြောင့်ဆိုသော် အောင်ခိုင်နှင့် နိုင်နိုင်က ညီညီငယ်ကို

နောက်ယှက်မည်ဟု သတင်းသွဲ့သွဲ့ ကြားခဲ့သည်မဟုတ်လား။
အဖွဲ့တွေ ခွဲမထွက်ခင်ကတော့ အောင်အောင်က နန္ဒကို သတိ
ပေးလိုက်သေးသည်။

"ငါစိတ်ချမယ်နော် ညီညီငယ်ကို စောင့်ရှောက်နော်
ဒီကောင်တွေက အကြံတွေနဲ့"

ထိုသို့သတိပေးတော့ နန္ဒစိတ်က ပိုလို့တောင် စိုးရိမ်မိတော့သည်။
ထိုကြောင့်လဲ ညီညီငယ်အနားသို့ ကပ်ကာ ဟိုကောင် နှစ်ယောက်
ကိုလဲ အလစ်မပေးပဲ မျက်စိထောင့်ထောက် ကြည့်နေပါ
တော့သည်။

အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့တွင် ဝေါ့(လ်)ကီတော့ကီး တစ်ခုဆီပေးလိုက်သည်။
ထိုအရာကိုလည်း နန္ဒသည် အောင်ခိုင်တို့မရအောင် အတင်း
လုယူခဲ့ပါသည်။

တောင်တက်ခရီးက ပန်းလှပါသည်။ နန္ဒအတွက်ကတော့ သူ
ရင်ခုန်နေသည့် နှင်းဆီလည်းပါလာသဖြင့် နန္ဒအတွက်တော့
ပျော်လှပါသည်။

ညီညီငယ်အနားမှာလည်း နှင်းဆီရှိနေသည့်အတွက် သူကတော့ ညီညီငယ်ကို စောင့်ရှောက်ရင်းနှင့် နှင်းဆီကိုလည်း ကြည့်နေ မိပါတော့သည်။

နေ့ဝက်ကျော်တော့ သူတို့ တောင်ပေါ်ရောက်လာပါ တော့သည်။ အလံတိုင်များကို စိုက်ထူးလိုက်ကြပါတော့သည်။ အားလုံး တက်ညီ လက်ညီတက်ခဲ့ရသော အပေါ်ဆုံးခရီးကတော့ တော်တော်ကို ပျော်ရွှင်လှပါသည်။ အဖွဲ့တစ်ခုမှ တစ်ယောက် နောက်ကျလို့မရပါ။ နောက်ကျခဲ့သည့်အဖွဲ့က အရှုံးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ပင် အပြန်ခရီးလည်း အတူတူပင်ဖြစ်ပါသည်။

အနားယူကြတော့ ညီညီငယ်တို့သုံးယောက် အတူတူထိုင်နေရင် အမောဖြေနေကြပါသည်။ နန္ဒကတော့ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေ ပါသည်။ မသိမသာလည်း ကြည့်နေမိသည်။

"ဟူးမောလိုက်တာ"

"တွယ်တာ နင်ပဲပျော်တယ်ဆို"

"အို ပျော်တာကတော့ ပျော်တာပေါ့ မောတာလဲ မောတာပဲ"

"မောမှာပေါ့ အောင်အောင်က တစ်ခြားအဖွဲ့ထဲ ပါသွားတာ
ကို"

"ကောင်မနော် နှင်းဆီ နင်ကတော့ ကံကောင်းတယ်ပေါ့လေ
နန္ဒပါလာလို့"

"ဟယ်မဟုတ်တာ"

"ဘာခုမှမဟုတ်တာလဲ၊ ညကတော့ ပြောပြီးတော့"

"ဟယ်မဟုတ်တာတွေ"

"အံ့မယ် ခုမှရှက်မနေနဲ့ သိလား ညီညီငယ် နှင်းဆီကလေ
အမြင်ကပ်တယ် အမြင်ကပ်တယ်ကနေပြီး အချစ်တွေကပ်
နေတယ်"

"တွယ်တာ ပြောလေဆိုးလေပဲ"

"ဟုတ်လား နှင်းဆီ"

"မယုံနဲ့ညီညီငယ် တွယ်တာလျှောက်ပြောနေတာ"

တွယ်တာက ညီညီငယ်တို့နှစ်ယောက် ကြားနိုင်သည့် လေသံလေး
ဖြင့် ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

"အံမယ် ရှက်မနေနဲ့ သိလား ညီညီငယ် ညကလေ နှင်းဆီ
ငါ့ကိုရင်ဖွင့်တယ်၊ သူ နန္ဒကိုချစ်နေမိပြီးလာ မသိဘူးတဲ့
အတန်းထဲမှာ နန္ဒမျက်လုံးများက နင်နဲ့တွဲထိုင်နေပြီးဆို
အလိုမကျတာကို ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းလေးကို
ခိုက်သွားတာတဲ့"

"ဟုတ်လား နှင်းဆီ၊ တကယ်လား"

"ဟာ...နင်တို့နှစ်ယောက်နော်"

နှင်းဆီ ရှက်သွေးဖြားကာ ဖြစ်ပျက်သွားသည်ကို ကြည့်ရင် သူတို့
နှစ်ယောက် သဘောကျနေပါတော့သည်။

ညီညီငယ်သည် နှင်းဆီ ဖြစ်ပျက်သွားသည်ကို သဘောကျသလို
ကြည့်ကာ သူလည်းပျော်ရွှင်ပါသည်။ ကိုကိုလေးအတွက် စိတ်
မကောင်းပေမယ့် နန္ဒသည်လည်း လူတော် လူကောင်းလေး

ဖြစ်သည့်အတွက် သူကတော့ နှင်းဆီအတွက် ဝမ်းသာပါသည်။
သို့သော် သူတို့တွေ ငယ်သေးသည်မဟုတ်လား။

"ကဲကဲ သားတို့သမီးတို့ အမောဖြေပြီးရင်ဆင်းရဲအောင်"

ဆရာမျိုးမင်းက ခေါင်းဆောင်ပါလာသည့် သူတို့အဖွဲ့ကို
လောဆော်ပါတော့သည်။ နန္ဒကဆရာကိုမေးလိုက်သည်။

"ဟာ ဆရာကလဲ တောင်အောက်မှာပြောတုံးကတော့
ညနေမှပြန်ဆင်းမယ်ဆို"

"အေး ရာသီဥတုက မကောင်းလို့ကွ ဟိုဘက် အထက်က
တောင်ကြီးပေါ်မှာ မိုးသားတွေမည်းနေတယ်၊ မကြာခင်
မိုးရွာတော့မှာ၊ အဲဒီအခါကြရင် တောင်ကျချောင်းက
ရေတွေဆင်းလာရင် ဆရာတို့ပြန်ဘို့ခက်မယ်၊ တစ်ခြား
အဖွဲ့တွေလည်း ခေါ်နေကြပြီး ပြန်ဆင်းကြစို့"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

အားလုံးတောင်အောက်ပြန်ဆင်းဘို့ ပြင်ဆင်နေကြပါတော့သည်။
တောင်အောက်တထင့်ဆင်းပြီးမှ နှင်းဆီက

"ဟယ်ဒုက္ခပဲ ငါ့အိတ်ကျန်ခဲ့တယ်"

"နင်ကလဲ နန္ဒအကြောင်းပြောတာနဲ့အားလုံးမေ့နေတော့ပဲ၊
ခုဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ငါပြန်ယူလိုက်မယ်"

ညီညီငယ် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆရာအားခွင့်တောင်းကာ
တောင်ပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။

"အေးအေး ကောင်မလေးတွေပါတော့ ဆရာတို့
မစောင့်တော့ဘူး မင်းလိုက်လာခဲ့နော်၊ လမ်းသိတယ်
မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ဆရာ"

ညီညီငယ်အမြန်တက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် အောင်ခိုင်က
စိတ်မချဘူးဆိုကာ လိုက်သွားလိုက်သည်ကို နန္ဒမြင်လိုက်ရတော့
သည်။

"ကျနော်ပါလိုက်သွားမယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်းကျတော့
မျက်စိလည်နေမှာစိုးလို့"

နန္ဒ စိုးရိမ်းစိတ်ဝင်သွားတော့သည်။ ထို့ကြောင့်ဆရာတို့ ဆင်းသွား
သည်နှင့် နောက်မှချန်ခဲ့ပြီး ညီညီငယ်တို့နောက် လိုက်သွား
လိုက်ပါတော့သည်။

ညီညီငယ် အပေါ်တက်သွားပြီး နှင်းဆီအိတ်ကိုယူကာ ပြန်ဆင်း
လာသည်ကို အောင်ခိုင်မြင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ခြံကွယ်
တစ်ခုမှဝင်ပုန်းနေလိုက်သည်။ ညီညီငယ် ဆင်းလာလျှင် ခြေထိုး
ခံရန်အတွက်ဖြစ်ပါသည်။

ကျောက်တုံးများဖြင့် လမ်းမညီညာ ဖြစ်နေသည့်အတွက်
ညီညီငယ် ဒဏ်ရာရသွားမည်မှာ သေချာပါသည်။ ညီညီငယ်
အနားသို့ရောက်တော့ ညီညီငယ်ကို ခြေထိုးအကန် နန္ဒက
ညီညီကိုမြင်၍ ပြေးအတက်တွင် ခြေက နန္ဒကိုထိသွားတော့သည်။

"အ.....အား..."

အပိုင်း (၁၂)

အ...အား..

"ဟင်နန္ဒ"

အောင်ခိုင်ခြေထိုးခံလိုက်သည်က တစ်ယောက် ခြေထိုးခံရပြီး
မှောက်ယက်လဲသွားသူက နန္ဒဖြစ်သွားသည်။ နန္ဒကလည်း
ညီညီငယ် ဆင်းလာတာကိုမြင်ပြီး အားတက်သရော တက်လာကာ
အောက်ခြေမှ ထောက်ချောက်ကို မမြင်မိလိုက်။

ထိုကြောင့်လည်း အချိန်မထိန်းနိုင်ဖြစ်သွားကာ ဘာမှ ပြင်ဆင်ချိန်
မရလိုက်သလို အထိနာက လဲကျသွားတော့သည်။

"ဟင်... နန္ဒ"

အောင်ခိုင် နန္ဒထိသွားမှန်လည်းသိရော ခြုံထဲကတိုးပြီး ထွက်ပြေး
လာခဲ့တော့သည်။ နန္ဒနှင့် ညီညီငယ်ကတော့ ခြေထိုးခံလိုက်သော
ခြေထောက်တစ်ခုသာ အမှတ်တမဲ့ တွေ့လိုက်ရသည်။ နန္ဒကတော့
မည်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ သိလိုက်ပေမယ့် ညီညီငယ်ကတော့

မသိလိုက်ချေ။ စိုးရိမ်တကြီး နန္ဒအနားသို့ပြေးသွားက ထူလိုက်သည်။

"နန္ဒ....နန္ဒ.. ဘယ်လိုနေသေးလဲ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ"

"အား ...ငါ့ခြေကောက်ဝတ်တအားနာတယ်.. "

ဟုတ်ပါသည် ခြေကောက်ဝတ်မှာ ချက်ခြင်း ယောင်တက်လာသည်။

"ဟာကျိုးသွားပြီးလာမသိဘူး အကြီးကြီးဖြစ်လာတယ်"

"အာ မင်းနော် ငါ့ကို.... မင်းပြောမှ ပိုလို့တောင် နာလာသလိုပဲ."

ညီညီငယ်ကလဲ အားပေးရှာသည်။ ဒဲ့ဒဲ့သာပြောသည်။ နန္ဒလဲကျသွားသည်နှင့် အောင်ခိုင်ကတော့ ပြေးထွက်သွားတာ အမှီးလေးတောင် မမြင်လိုက်ရ၊ အောင်ခိုင် ကြောက်ကြောက်နှင့် ဇွတ်ပြေးလိုက်လာတာ ရှေ့မှထွက်သွားသည့် အုပ်စုကိုပင် တောင်ကျချောင်းမကူးခင် မှီသွားခဲ့သည်။ ကျောင်းသူ၊ သားများကလဲ မောကလဲမော မြန်မြန်ချောင်းကို ဖြတ်ချင်စေကြီးနေသဖြင့်

အောင်ခိုင်ရောက်လာသည်ကို မည်သူကမှ သတိမထားမိလိုက်
ချေ။

"ဆရာ ဒီတောင်ကျချောင်းက ရေကြီးလား"

ရေမရှိသော ချောင်းကလေးကို ဖြတ်နေစဉ် နှင်းဆီ ဆရာကို
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့အိတ်အား ပြန်ယူသော ညီညီငယ်
အတွက်လည်း စိုးရိမ်မိပါသည်။

"အေးဟုတ်တယ်ကွယ့် ဒီချောင်းလေးက ရိုးရိုးသာမန်
အချိန်ဆိုရင်တော့ ဒီလိုပဲ ရေတောင်မရှိဘူးကွယ့်၊ အင်း ဟိုး
တောင်အထက်ဘက်က မိုးတွေကျလာရင်တော့ ကြောက်
ခမှန်းလိလိ ရေတွေကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် တောင်ခြေ
ရွာကလူတွေက မိုးလာပြီးဆိုရင် ရွာကိုပြန်မအိပ်ရတဲ့
ရက်တွေ ရှိကြတယ် "

"ဒါဆိုဘယ်မှာအိပ်ကြတာလဲ ဆရာ"

"ဒီချောင်းရိုးကမ်းဘောင် အတိုင်း အပေါ်ကို ဆန်တက်
သွားလိုက် သိပ်မကွာဝေးတဲ့နေရာလောက်မှာ တောင်စခန်း

တွေ လုပ်ထားတယ် လူတွေနားလို့လည်းရတယ်၊ အစား
သောက်တွေလည်း မပူရဘူး အားလုံးကတော့ အဆင့်သင့်
တွေလုပ်ပြီးထားကြတယ် ဒါကတော့ ရွာကလူတွေရဲ့
စုပေါင်းဆောင်ရွက်တဲ့ ချစ်စရာဓလေ့တစ်ခုပေါ့ကွယ် "

"ဟုတ်တယ်နော် ဆရာ "

တွယ်တာတို့ နှင်းဆီတို့ ကောင်မလေးတွေက ဆရာပြောပြသော
ဗဟုသုတများ နားထောင်ရင်းနှင့် ပျော်ရွှင်နေပါသည်။ တစ်ဘက်
ကမ်းသို့ရောက်မှ ဆရာက။

"ကဲကဲ ခဏနားမယ် အောင်ခိုင်တို့ကိုစောင့်ရင်း ...ဟာအောင်ခိုင်
ဘယ်မှာလည်း ညီညီငယ်က "

"ဗျာ...ဟိုလေ..ဟိုကျနော် မလိုက်သွားဖြစ်ဘူး နန္ဒက
သူလိုက်သွား မယ်ပြောလို့ "

" ဟင် "

ထိုအခါကြမှ နန္ဒကို ပြူးပြဲရှာကြတော့သည်။ နန္ဒလိုက်သွားသည်ကို မည်သူမှမသိလိုက်၊ အောင်ခိုင်လိုက်သွားသည်ဟု ထင်ထားကြသည်ကို။

" ဆရာ "

" ပြောသမီး နှင်းဆီ "

" ရေတွေက ကျလာတော့မှာလား "

နှင်းဆီ စိုးရိမ်စွာမေးလိုက်သည်။ ဆရာကတော့ အခြေနေကို အကဲခတ်နေရင်းက။

"အင်းသိပ်မကြာတော့ဘူး ရေတွေကျလာတော့မယ် မိနစ် ၃၀ လောက်တော့ ရနိုင်သေးတယ် သူတို့ပြန်ရောက်ကောင်းပါတယ် "

"ဒုက္ခပါပဲ ညီညီငယ်တို့လည်း ပြန်တာတောင် မတွေ့သေးဘူး"

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ယောက်ျားလေးတွေပဲ သွက်ပါတယ် သူတို့ပြန်လာတော့မှာပါ"

ဆရာလည်း ပြောသာပြောနေသည်။ မျက်လုံးများက ညီညီငယ်တို့
လာရာလမ်းဆီသို့ကြည့်နေမိသည်။

အောင်ခိုင်မှာ စိတ်မလုံခြုံစွာနှင့် ဆရာတို့နှင့် အနည်းငယ်ဝေးသော
နေရာမှာသွားနေရင် ညီညီငယ်တို့ လာရာလမ်းသို့သူလည်း
ကြည့်နေမိသည်။

နှင်းဆီကတော့ စိုရိမ်စွာ ပြန်ခဲ့သည့်လမ်းကို ကြည့်နေမိသည်။
ထိုအချိန်တွင် တစ်ခြားအဖွဲ့မှလူများလည်း တဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်လာ
ကြတော့သည်။

အောင်အောင် ကတော့ အရင်ဆုံး ညီညီငယ်ကိုလိုက်ရှာနေသည်။
နောက်ဆုံးမတွေ့တော့မှ စိုးရိမ်စွာ နှိုင်းနှိုင်းကို မေးလိုက်သည်။

" ညီညီငယ်တို့ရော "

" ဘယ်သိမှာလည်း နွားမကျောင်းဘူး "

" လဒ် အကောင်းမေးတာကို "

" သူ့အကြောင်း လာမမေးနဲ့ ဖြေရမှာသန လို့ "

အောင်အောင် ကန်ပစ်ချင်စိတ်ပေါက်ကာ ခြေဖြင့် ကောက်ရွယ်
လိုက်သည်။ တကယ်တော့ မကန်ဖြစ်ပါ။ နောက်တော့ အောင်ခိုင်
တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ
အောင်ခိုင်ကို မေးရန်အတွက် ကြည့်လိုက်တော့၊ အောင်ခိုင်
မျက်နှာမှာ ပုံမှန်မဟုတ်ပဲ ပျက်ယွင်းနေသည်။ တစ်ခုခုကို
စိုးရိမ်သောက ရောက်နေသည့် အနေထားတွင်တွေ့လိုက်ရတော့၊
အောင်အောင် စိုးရိမ်သွားတော့သည်။ ထိုနောက် ဆရာဆီ
ထသွားကာ ပြောလိုက်သည်။

အောင်အောင်မှာ ပြာယာခတ်လို့နေပါတော့သည်။ နေမထိ
ထိုင်မသာဆိုသည့်စကားသည် ထိုအရာမျိုးကို ပြောတာများ
လားမသိ၊ အောင်အောင် ထိုင်လို့လည်းမရ၊ ထလိုလည်းမရ၊
စိုးရိမ်ပူပန်မှုက ငယ်ထိပ်စောင့်လို့လာသည်။

"ဆရာလုပ်ပါအုံး ညီညီငယ်တို့ကို ဆရာရယ် တစ်ခုခု
လုပ်ပါအုံး"

ဆရာမျိုးမင်းလည်း ကျန်အဖွဲ့များမှ ကျောင်းဆရာ ကိုကျော်မိုးထံ
သွားလိုက်သည်။

"ကဲဆရာကျော်မိုး ကျနော်ကို ဝေါ(လ်) ကီးတော်ကီး
ခဏလောက်ပေးပါဗျာ"

ထိုအသံလည်းကြားရော အောင်အောင် ဆရာမျိုးမင်းအနားသို့
စွေကနဲ ရောက်သွားသည်။ ဆရာမျိုးမင်းကတော့ အောင်အောင်
ကိုကြည့်ရင်း မျက်စိနောက်လာတော့သည်။

"နန္ဒ...နန္ဒ...နန္ဒ"

ဆရာမျိုးမင်း နန္ဒအဖြေကို စောင့်နေရင်က လက်ကို အောက်ချ
လိုက်တော့ အောင်အောင်က၊ ဆရာမျိုးမင်း၏ လက်အောက်
ချသည့် ဘက်သို့ ခေါင်းစောင်းကာလိုက်သည်။

"ဟာ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဟိုဟို...မကြားရမှာစိုးလို့"

"ဟာကွာ မင်းကတစ်မှောင့်"

"ဆရာ ဆရာမျိုးမင်းလား ကျနော် ညီညီငယ်ပါ"

"ညီညီငယ်လား အောင်အောင်ပါ"

အရေးထဲ အောင်အောင်က လိုက်အော်နေသည်။

"ဟာကွာ သွားစမ်း မင်းအသံလည်းကြားရမှာမဟုတ်ဘူး
ဒီကခလုတ်လေး နှိပ်ပြီးမှပြောရတာ မင်းအသာနေစမ်းပါ
ဒီမှာ အရေးကြီးလို့ပြောနေတာကို"

ဆရာမျိုးမင်း အမြင်ကတ်ကာ ဘုတောပစ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

"အေး ညီညီငယ်တို့ဘယ်မှာလဲ ဆရာတို့ တောင်ကျချောင်း
တစ်ဘက်မှာစောင့်နေတယ် မြန်မြန်လာကြတော့လေ"

"ဒီမှာနန္ဒလေ ခြေခေါက်လဲသွားလို့"

"ဟာဒါဆိုခုဘယ်မှာလဲ ချောင်းကို မြင်ရပြီးလား"

"ဘယ်မှာလဲတော့ မပြောနိုင်သေးဘူးဆရာ ကျနော်တို့
ဖြေးဖြေးခြင်းပဲ ဆင်းလာလို့ရတယ် ချောင်းကိုလဲ မမြင်ရ
သေးဘူးဆရာ"

"ဟေ..."

ဆရာမျိုးမင်း ချောင်းအထက်ဘက် တောင်ပေါ်မော့ကြည့်
လိုက်တော့ မိုးတွေရွာနေချေပြီး။ အောင်အောင်ကလည်း ပြာသာ
ခတ်လို့နေပါတော့သည်။

"ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဒုက္ခပါပဲ
ကယ်ကြပါအုံး၊ ဘယ်လိုလုပ်မလည်း ဆရာ ဟာကွိုင်ပဲ
ဘာလုပ်ကြမှာလဲ လုပ်ကြပါအုံး၊ ဆရာ ကျနော်လိုက်
သွားလိုက်မယ်"

"ဟာ ဒီကောင်က တမောင့် မင်းကိုပြောရဆိုရတာက
ပိုပင်းပန်တယ် မျောက်လိုခုန်မနေနဲ့ သေခြင်လို့လား၊
ဟိုမှာမြင်လာ ရေတွေကကျလာပြီး"

အောင်အောင် ထွက်သွားမယ်လုပ်တော့ ဆရာမျိုးမင်းက ဂုတ်က
နေပြီးဆွဲထားသည်။ အောင်အောင်မှာ ယပ်ကယ်ယပ်ကယ်
ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ဆရာမျိုးမင်းပြောသလို ရေတွေက ကျလာပါတော့သည်။ ပထမတော့ နည်းနည်းခြင်း နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ရေတွေများလာတော့သည်။

နှင်းဆီသည် အောင်အောင်တို့ ဖြစ်ပျက်နေတာကို ကြည့်နေရင်က ဝမ်းနည်းသွားတော့သည်။ နှင်းဆီ သူမကြောင့် ညီညီငယ်တို့ ဒုက္ခတွေ့ကြပြီးမဟုတ်လား။ သူမ အပြစ်မကင်းသလို ခံစားရပါသည်။ ဆုတောင်းရုံကလွဲလို့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်သီများပင် ဝေဝဲလာတော့သည်။

"ဟာ ဟိုမှာ ဟိုမှာ ညီညီငယ်တို့"

တွယ်တာက အားရဝမ်းသာစွာ အော်ပြောပါတော့သည်။ အားလုံးသော သူများကတော့ ချောင်းတစ်ဘက်ခြမ်းမှာ ညီညီငယ်သည် နန္ဒကို တွဲခေါ်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရပါတော့သည်။ သို့သော် ချောင်းကတော့ ရေတွေပြည့်နေပြီးဖြစ်ပါတော့သည်။

"ညီညီငယ် နန္ဒ ညီညီငယ် နန္ဒ ကြားလား"

"ဟုတ်ဆရာ ပြောပါ ကျနော်နန္ဒ"

"မင်းကလဲ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ ဒီအချိန်ကျမှ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျနော်အပြစ်ပါ ကျနော် သတိမထားမိလို့
ဖြစ်သွားတာပါ စိတ်ပူသွားစေတဲ့ ဆရာတို့ကို ကျနော်
တောင်းပန်ပါတယ် ခင်များ"

"အေးအေးထားတော့ ဒီညတော့ မင်းတို့ပြန်လာနိုင်မှာ
မဟုတ်တော့ဘူး"

"ဗျာ ဒါဆိုသူတို့က ဘယ်သွားနေရမှာလဲ ဆရာနော်
ရအောင်ခေါ်ပေး"

ငိုသံပါကြီးနဲ့ပြောလာသည့် အောင်အောင်ကို ဆရာမျိုးမင်း
အမြင်ကတ်စွာကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းကလဲ ကဲကိုကဲတယ် မင်းယောက်ျားတွေကြနေတာပဲ"

နိုင်နိုင် အမြင်ကပ်စွာ ဝင်တွယ်သည်။ အောင်အောင် နိုင်နိုင်ကို
ဂရုမစိုက်နိုင်၊ နိုင်နိုင်တင်မဟုတ်ပါ။ တစ်ခြားသော သူများကိုလဲ
ဂရုမစိုက်နိုင်တော့၊ သူစိတ်ပူတာက ပူသည်ပဲ၊ ဒါကဟန်ဆောင်ပြီး
နေလို့မှမရတာကိုး။

"နန္ဒ နန္ဒ ကြားလား"

"ဟုတ်ဆရာ"

"မင်းတို့ ဒီချောင်းရိုးအထက်တိုင်းတက်သွား အဲဒီမှာ
တောင်ကျစခန်းတွေရှိတယ် လူတွေလည်းရှိတယ် အစစ
အရာရာ အဆင်ပြေလိမ့်မယ် သူတို့ကူညီပေးလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ကျနော်တို့ကိုစိတ်မပူပါနဲ့ ကျနော်တို့သေချာ
ဂရုစိုက်ပါ့မယ်"

"အေးအေး မနက် ဒါမှမဟုတ် ညပိုင်း ရေကျလို့
စောရင်တော့ လာခေါ်မယ်၊ ဟုတ်ပြီးလား"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ဟုတ်ကဲ့ ကျနော်တို့ခွဲသွားလိုက်ပါ့မယ်"

ဆရာမျိုးမင်းခုမှ စိတ်အေးသွားသလို ဖြစ်သွားတော့သည်။
အရေးထဲ မျောက်လောင်း အောင်အောင်က ဆရာကို မကျေနပ်
သလိုကြည့်နေသည်။

"ငါ့ကိုပါ ပေးသွားရင်ပြီးရော ခုချိန်ဆိုငါလဲ အဲဒီအနားမှာ
ရှိနေမှာ"

ညီညီငယ် နန္ဒကို တွဲခေါ်လာခဲ့တော့သည်။ နန္ဒကတော့ အတော်နာ
နေသဖြင့် ထင်သလောက်ခရီးကမတွင်ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်
ဝေါ(လ)ကီတော့ကီးမှ မြည်လာသော အသံကြောင့် ညီညီငယ်
ထအော်သည်။

ဂလူး..ဂလူး...

"နန္ဒ...နန္ဒ....နန္ဒ"

"အောင်မလေး"

"အာ မင်းကလဲ ဝေါ(လ)ကီတော့ကီးကပါကွ ဆရာ
ခေါ်နေတာဖြစ်မယ် မင်းလုပ်တာနဲ့ငါတောင်လန့်သွားတယ်"

"ဟာကွာ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်သွားတာပေါ့ကွ"

"မင်း လန့်သွားတဲ့ပုံလေးကလဲ....."

"ဘာဖြစ်လဲ"

"ဘာမှမဖြစ်ဘူး ရှေ့ဖြေလိုက် ဆရာခေါ်နေတယ်"

"ဆရာ ဆရာမျိုးမင်းလာ ကျနော် ညီညီငယ်ပါ"

"အေး ညီညီငယ်တို့ ဘယ်မှာလဲ ဆရာတို့ တောင်ကျ
ချောင်းတစ်ဘက်မှာ စောင့်နေတယ် မြန်မြန်လာကြတော့
လေ"

"ဒီမှာနန္ဒလေ ခြေခေါက်လဲသွားလို့"

"ဟာဒါဆိုခုဘယ်မှာလဲ ချောင်းကို မြင်ရပြီလား"

"ဘယ်မှာလဲတော့မပြောနိုင်သေးဘူးဆရာ ကျနော်တို့
ဖြေးဖြေးခြင်းပဲ ဆင်းလာလို့ရတယ် ချောင်းကိုလဲ
မမြင်ရသေးဘူးဆရာ"

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် အရင်ကထက်ခြေလှမ်းများကို
ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာတော့သည်။ သို့သော် သူတို့နောက်ကျခဲ့
ချေပြီ။

တစ်ဘက်ကမ်းမှ သူငယ်ချင်းများ လက်ပြနေသည်ကိုသာ မြင်ရ
တော့သည်။ ထို့နောက် ဆရာမျိုးမင်းပြောသလို သူတို့အထက်
ဘက်သို့ ဆန်တက်ခဲ့တော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဆရာပြောသည့် တောင်စခန်း
သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ကံကောင်းသည်က တောင်စခန်း
တွင် လူကြီးတွေရှိနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ကျောင်းသားတွေ
တောင်တက်ခရီးလာသည်ကိုလည်း သိရှိပြီးသားဖြစ်နေပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် အခြေအနေကိုရိပ်မိကြသော
လူကြီးများက နန္ဒမြေထောက်ကို တိုင်းရင်းဆေးရိုးရာ ပုံစံအတိုင်း
လုပ်ပေးကြပါသည်။ ထိုနောက် စားစရာများပေးကာ သူတို့
လုပ်စရာ ရှိသည်များ လုပ်ရန်ထသွားကြတော့သည်။ နန္ဒနှင့်
ညီညီငယ်သာ ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။

"မင်း နာသေးလား"

"နည်းနည်းတော့သက်သာတယ်ကွ"

"တော်သေးတာပေါ့ ဘာမှမဖြစ်လို့၊ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
လဲကျသွားတာလဲ"

နန္ဒ ညီညီငယ် စိတ်ညစ်သွားမည်စိုးသဖြင့် အောင်ခိုင်လုပ်သည်ကို
မပြောတော့ပါ။

"အင်း ငုတ်တိုကို မမြင်လိုက်ဘူး တိုက်ပြီးလဲသွားတာ"

"မင်းငါ့နောက်လိုက်လာတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာက မင်းကို စိတ်မချလို့ဆိုလို့ လိုက်လာတာ"

နန္ဒ သူစိုးရိမ်၍ လိုက်လာသည်ကိုတော့ အမှန်တိုင်းဝန်မခံရဲပါ။
ဘာကြောင့်လဲ လို့မေးခဲ့လျှင် နန္ဒတွင် အဖြေမရှိပါ။

ညီညီငယ် နန္ဒခြေကောက်ဝတ်ကို လူကြီးများ နှိပ်နယ်ပေးသလို
လုပ်နေပါသည်။ နန္ဒ ညီညီငယ် မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်နေရင်းသည်။

"မင်းတော်တော် မာနကြီးတယ်နော်"

"ငါက ဟုတ်လား ၊ မင်းပြောသလို ငါသာမာနကြီးရင်
မင်းကို ဒီလိုလုပ်ပေးနေစရာမရှိဘူး၊ ဟိုညကလဲ မင်းကို
နှစ်သိမ့်ပေးစရာ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး"

နန္ဒ အရင်ကစာကိစ္စကိုသိချင်စိတ်ဖြင့်မေးလိုက်ပါသည်။

"မင်းကို စာရေးခဲ့တာမမြင်ဘူးလား"

"စာ...ဘာစာလဲ ဘယ်တုန်းကလဲ"

"ဟင်...မင်းမမြင်ဘူးပေါ့"

"မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ"

"ငါ့အဘွားကိစ္စနဲ့ ရွာပြန်သွားတုံးက မနက်မှာ စာရေး
ထားခဲ့တယ်လေ"

"ဟင် ငါမသိပါဘူး မြင်လဲမမြင်ဘူး"

"ဒါဆိုဘယ်သူယူသွားလဲ"

"မင်းကလဲ ဘာတွေလာမေးနေလဲမသိဘူး အဲဒီနေ့က ငါ
နေ့ဝက်ရောက်ခါးနီးမှ နိုးတာ၊ မသိလိုက်ဘူး"

နန္ဒ ပြန်စဉ်းစားလိုက်သည် ထိုရက်က သူ့စာကို ညီညီငယ်
စားပွဲပေါ်မှာထားခဲ့သည်။ တံခါးကို လော့(ခံ) မချထားခဲ့မိ။ ထိုသို့
ဆိုလျှင် မည်သူဝင်လာပြီး ထိုစာကိုယူသွားသနည်း။ မည်သူမှ
မယူလျှင် စာကိုမတွေ့စရာ အကြောင်းမှမရှိတာ။

အောင်အောင်မှာတော့ အချိန်တွေကြာလာသမျှ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပိုလာတော့သည်။ နန္ဒသည် ညီညီငယ်ကို မရိုးသားဟု စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့်သူပိုလိုပင် စိုးရိမ်မိသည်။

"ဆရာ ရေတွေကျလောက်ပြီးနော်"

"ဟာကွာ မင်းကလဲ ဒီအချိန် ရေဘယ်လိုကျမလဲ အထက် ဘက်မှာ ဒီလောက်မိုးကောင်းနေတာကို"

"ဟင်း....ဒုက္ခပဲ"

"ဘာမှ စိုးရိမ်မနေနဲ့ သွားနားတော့"

"ဟိုလေ ဆရာ ကျနော်ကို ဝေါ(လ)ကီတော့ကီးလေး ငှားပါလာ"

"ဟာ ဒီကောင်တော့ မငှားဘူး သွား"

အောင်အောင် ဇက်ပူပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

နန္ဒသည် ညီညီငယ်က သူ့ခြေထောက်ကို နှိပ်နယ်ပေးနေသည်ကို တစ်ချက်ချက် တွန့်သွားကာ နာနေရင်းက ညီညီငယ်ကို ငုံ့ကြည့်

နေမိသည်။ သေခြာကြည့်တော့မှ ညီညီငယ် တော်တော်
ချောပါသည်။ မျက်နှာလေးက အပြစ်ကင်းစင်သည်။ အေးမြ
နေသည်။ သူ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်သွားသည်မသိတော့ ညီညီငယ်ကို
ဆွဲမော့လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို တစ်ခြိုက်မက်မက် နမ်းပစ်လိုက်
တော့သည်။

"ဟင်"

ညီညီငယ် နန္ဒလက်က သူ့မျက်နှာကို မော့စေလိုက်ပြီး နမ်းပစ်
လိုက်သောအခါ၊ အံ့ဩမက်သက်ကာ မျက်လုံးများ ပြူးသွား
ပါတော့သည်။

အောင်အောင်ကတော့ စိုးရိမ်းစိတ်များဖြင့်၊ နန္ဒကတော့ သတိ
ကင်းလွတ်ကာ ညီညီငယ်အား တစ်ခြိုက်မက်မက်.....

ညီညီငယ်ကတော့ မျက်လုံးများ ပြူးကာ နန္ဒအနမ်း
တွင်.....

အပိုင်း (၁၃)

နန္ဒသည် ညီညီငယ် ကသူ့ခြေထောက်ကို နှိပ်နယ်ပေးနေသည်ကို တစ်ချက်ချက်တွန့်သွားကာ နာနေရင်းက ညီညီငယ်ကို ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ သေချာ ကြည့်တော့မှ ညီညီငယ် တော်တော် ချောပါသည်။ မျက်နှာလေးက အပြစ်ကင်းစင်သည်။ အေးမြနေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးက ရဲတက်နေသည်။ ထိုအရဲလေးပေါ်မှ အသားကဖြူတော့ အမွှေးစိမ်းစိမ်းလေတွေနှင့် တော်တော်ကို ကြည့်ကောင်းနေသည်။

ဟိုအရင်တုန်းကလို နာကျဉ်းစိတ်တွေမရှိတော့၊ ရွံရှာတဲ့စိတ်တွေ မရှိတော့၊ သူရင်ထဲမှာ ထိုအရာများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ခံစားနေရသည်ဟု စိတ်ထဲထင်မိသည်။

ပန်းကလေးတွေပေါ်မှာ ပျားပိတုန်းတွေဝဲပျံနေသလား ထင်ရအောင် ကြည်နူးနေပါသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သည် ရင်ခုန်ဖွယ်ကောင်းလှအောင် အမြင်တွင် တင့်တယ်လှပနေပါတော့သည်။

သူ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်သွားသည်မသိတော့ ညီညီငယ်ကို ဆွဲမော့
လိုက်ပြီး နုတ်ခမ်းကို တစ်ခြိုက်မက်မက် နမ်းပစ်လိုက်တော့သည်။

"ဟင်"

ညီညီငယ် နန္ဒလက်က သူ့မျက်နှာကို မော့စေလိုက်ပြီး
နမ်းပစ်လိုက်သော အခါ၊ အံ့ဩမက်သက်ကာ မျက်လုံးများ
ပြူးသွားပါတော့သည်။

အချိန်သည် ၁ မိနစ်တောင် ပြည့်မည်မထင်၊

ထိုအချိန်လေတွင် ညီညီငယ်လွင့်မျှော်သွားတော့သည်။ မိမိအား
နန္ဒနမ်းလိုက်သည်ကို သိလိုက်သည်။ ထိုအနမ်းသည် ချိုမြိန်
ပါသည်။ နောက်ခါးသက်လှပါသည်။ နောက် အဆိပ်တွေ
ပါလာသည်ဟု အသိကဝင်လာတော့ ညီညီငယ် နန္ဒကို စောင့်တွန်း
လိုက်တော့သည်။

"မင်းဒါဘာလုပ်တာလဲ"

ညီညီငယ် ဒေါသများထွက်ကာ အသက်ရှူသံပင်ပြင်းလာသည့် အတွက်၊ ရင်တစ်စုံမှာလည်း နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နှင့် အသက်ရှူသံပြင်းလို့နေပါတော့သည်။

"ဟို...ဟို...ငါ...ငါလေ...ငါဘာဖြစ်သွားလဲမသိဘူး..ငါ"

နန္ဒ၏ ရှက်ကိုးရှက်ကန် ခေါင်းငုံ့ဖြေနေသော အပြုမူက ညီညီငယ် ဒေါသကို ပိုထွက်စေသည်။

"တောက်"

ညီညီငယ် ထိုနေရာမှထထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဒေါသကလည်း အရမ်းထွက်လာသည်။ သူ့ကို နန္ဒအထင်သေးလို့ ဒီလိုဆက်ဆံလိုက်တာဟုပင် ညီညီငယ်ခေါင်းထဲဆွဲနေသည်။

ညီညီငယ် ထထွက်သွားသည့်နောက်သို့ နန္ဒ စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်နေမိသည်။ သူသည် လွန်ပါသည်။ သူသိပါသည်။ ညီညီငယ် အပေါ်မှာ သူမတရားတာကို သူသိသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်လည်း လွန်စွာ မကောင်းအောင် ခံစားရသည်။

ညီညီငယ် ထထွက်လာကာ စခန်း ၃ ခုကြားက တောင်ဂမုလေးရှိ
ကျောက်တုံးပေါ်ထိုင်နေရင် အဝေးသို့ငေးကာ နေမိသည်။

(တောက် ငါ့ဘဝကလဲ တော်တော်ဆိုးပါ့လား အရင်တခါတုန်းကလဲ
မလိုတူပါပဲ အနမ်းခံခဲ့ရတယ်၊ ခုဒီတစ်ခါကရော ဘာထူးသလဲ၊
ဒီလိုကြီးပဲ လူတွေကိုငါ့က ဒုက္ခပေးနေတာလား၊ လူတွေကပဲငါ့ကို
ရှေးပြီး ဒုက္ခပေးနေကြတာလား၊ တောက်..... လောကကြီး
မတရားဘူး)

ညီညီငယ် မိမိကိုယ်ကို သိမ်ငယ်စွာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်
ခံစားလိုက်ရသည်။ အရင်တစ်ချိန်တုန်းက ငယ်သေးသည့်အတွက်
ဒီလောက် အတွေးခေါ်ဗဟုသုတမရှိတော့ ဒီလောက်မခံစားခဲ့ရ၊
ခုတော့ အရွယ်ကလဲရောက်၊ အသိပညာတွေလည်း တိုးတက်
လာတော့ ပိုလို့တောင် ခံစားရပါသည်။

ညီညီငယ် ကိုယ့်ဘဝကို သနားလာသည်။ ရှေးဘဝက ကုသိုလ်
နည်းခဲ့လို့ ခုတော့ တစ်ပါးသူ အထင်သေးအမြင်သေး ခံခဲ့ရပြီး
ဖြစ်သည်။

ညီညီငယ် အတွေးကောင်းနေတုံး အနားသို့ နန္ဒလာထိုင်သည်ကို သိလိုက်ရသည်။ သူထထွက်သွားမည်လုပ်တော့ နန္ဒသည် ညီညီငယ်လက်ကို လှမ်းဆွဲထားသည်။

"ငါတောင်းပန်မလိုပါ ညီညီငယ်၊ ထတော့ မထွက်သွား ပါနဲ့ကွာ၊ ငါတောင်ပန်ပါတယ်"

"ဘာလဲ မင်းတို့တွေက လွန်သွားမှ တောင်ပန်တတ်တာလား မလွန်ခင်ကတော့ မစဉ်းစားမိကြဘူးလား"

"မင်းတို့တွေ..."

နန္ဒ အံ့သြကာ သံယောင်လိုက်မိသည်။

"ဟုတ်တယ် မင်းတို့တွေအားလုံး အတူတူပဲ မင်းတို့တွေက ငါ့ကို တော်တော် အထင်မြင်သေးကြတဲ့သူတွေလေ မင်းကြောင့် ငါ... တစ်ခါ လူကြားထဲဘယ်လို နေရမန်း မသိအောင် ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ခုတစ်ခါ မင်းက မင်းတို့ဆီမှာ ငါ့ကို မမြင်တွေ့ချင်တော့လို့ ထက်ကြိုးစားနေတာလဲ"

"တော် တော့.. ညီညီငယ် ငါ့ကိုတစ်ခြားလူတွေနဲ့ မနှိုင်းနဲ့"

"မဟုတ်လို့လား မင်းတို့လုပ်ခဲ့တဲ့ အတိတ်က အရာတွေက သက်သေတွေပဲလေ"

"တော်တော့ ညီညီငယ် မင်းလွန်လှပြီး ငါ့အချစ်ကို မစော်ကားနဲ့ ငါမင်းကိုချစ်တာ မင်းကိုပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ဘယ်လိုမှမလုပ်ဘူး"

"ဘာ....."

ညီညီငယ် ခေါင်းများပင်ကြီးသွားတော့သည်။ မထင်မှတ်သော စကားသည် နန္ဒာဆီမှကြားလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

"ဟုတ်တယ် ငါမင်းကိုချစ်လို့ ဒီလို မထင်မှတ်ပဲ ဖြစ်သွားတာ"

"ဟား ဟား ဟား.....နန္ဒာ...နန္ဒာ... ငါ့ကို အခြောက် အခြောက်နဲ့ ပြောနေပြီးတော့ တကယ်တမ်းခြောက်နေတာက မင်းဖြစ်နေတာကို တော်တော်ရီရပါလာဟ... မင်းဟာသ တော်တော် ပြောတတ်တာပဲ"

"မင်းငါ့ကို စော်ကားလို့ရတယ် ငါ့အချစ်ကိုတော့
မစော်ကားနဲ့ ချစ်တယ်ပြောတာ ဟာသပြောနေတာ
မဟုတ်ဘူး"

"အလဲ့...ဒါဆိုမင်းက အခြောက်လား"

"ဘာ...."

"ဖြေလေ မင်းက အခြောက်လား အခြောက်ကို
ကြည့်မရပါဘူး ရွံပါတယ်လို့ ပြောပြောနေတဲ့ မင်းပါစပ်က
ထွက်လာတဲ့ စကားနော် ငါပြောတာမဟုတ်ဘူး ဒါတွေကို
ပြန်ပြောနေစရာ မလိုပဲ မင်းသိပါတယ်"

နန္ဒ ညီညီငယ်ကို ကြောင်ငေးနေသည်။

"ဖြေလေ မင်းကအခြောက်လား"

ညီညီငယ် မျက်နှာတွင် နာကျင်နေသည့် အနေထားကို တွေ့မြင်
နေရသော နန္ဒ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

"ဟုတ်တယ်ကွာ ငါခြောက်နေတယ် ဘာဖြစ်လဲ ဘာဖြစ်လဲ
ငါခြောက်နေတယ်ကွာ"

ညီညီငယ် မုန်းတီးသောအကြည့်များဖြင့် နန္ဒကို သေခြာ
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မပြောမဆိုဖြင့် နန္ဒလက်ကို
ဆွဲကာ ခေါ်ခဲ့တော့သည်။

"လာခဲ့"

နန္ဒသည် ခြေထောက်က နာနေသည့် အနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံကာ
ညီညီ ငယ်ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲခေါ်သွားရာနောက်သို့ တရွတ်တိုက်
မပါရုံတမယ် ဖြစ်လိုက်ပါသွားရတော့သည်။ ညီညီငယ်တို့
တည်းဘို့ စခန်းပေးထားသည့် အခန်းထဲသို့ နန္ဒကို ဆွဲတွန်းလို
က်တော့သည်။

"အ..."

"လာခဲ့ မင်း ဒီလောက်ခြောက်နေတဲ့ကောင် လာလေ၊
ဘာဖြစ်လို့ ခုမှရုန်းနေတာလဲ"

ညီညီငယ် ပြောလည်းပြော နန္ဒကို အတင်းဆွဲဖက်နမ်းတော့သည်။
ထိုနောက် အပေါ်မှ ဝတ်ထားသော အဝတ်စားများကို ဆွဲချွတ်
ပစ်လိုက်ကာ ညီညီငယ် ပွဲကြမ်းပါတော့သည်။

အစပထမ နန္ဒရုန်းပါသေးသည်။ နောက်တော့ ဝမ်းနည်းသွား
တော့သည်။ ညီညီငယ်သည် သူ့အချစ်ကို စော်ကားမော်ကား
ပြောရက်သည်။ ထိုသို့ပြောလို့လည်း နန္ဒစိတ်တွင်းမှ ယခင်က
ညီညီငယ်အပေါ် အနိုင်ယူခဲ့သော အကြောင်းရာများဖြင့်
ဖြေသိမ့်နိုင်ပါသည်။

သို့သော် ယခုလိုမျိုး အလိုမတူပါပဲ လုပ်ဆောင်ချက်ကိုတော့
ဝမ်းနည်းမိသည်။ ညီညီငယ်ကို ချစ်သည့်စိတ်က ပိုလို့နေသည့်
အတွက် ညီညီငယ်လုပ်သမျှကို မရုန်းတော့ပဲ အသာငြိမ်နေ
လိုက်တော့သည်။

အကယ်၍များ ညီညီငယ် နန္ဒကို အနိုင်ယူချင်လျှင်လည်း
နန္ဒစိတ်ကတော့ မလိုလာပါပဲ ညီညီငယ်ကျေနပ်မယ် ဆိုရင်တော့
လုပ်ပါတော့၊ ညီညီငယ် သူ့၏အချစ်ကို စော်ကားသည်ကိုတော့
ဝမ်းနည်းမိသည်။ တခါမှမချစ်ဖူးသည့် သူ့အချစ်သည် ညီညီငယ်ကို
ချစ်နေမိပါတော့သည်။ နှစ်နှစ်ကာကာကို ချစ်မိပါသည်။

ညီညီငယ် နန္ဒကိုအတင်းနမ်းကာ နို့တွေရော ကျောတွေရော
ပွတ်သပ်ကာ နေသည်။ ညီညီငယ် အဖြစ်က ဒေါသများဖြင့်

အသိများ ပျောက်လို့နေပါတော့သည်။ ညီညီငယ် နန္ဒလည်ပင်ကို နမ်းနေရင်က နှုတ်ခမ်းကို သွားနမ်းတော့ နန္ဒမျက်နှာ ရှောင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်မျက်နှာချင်း အနီးကပ်မြင်သွားတော့ နန္ဒမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များကို မြင်လိုက်တော့ ညီညီငယ် အသိများ ပြန်ဝင်လာတော့သည်။

နန္ဒကို ကြည့်နေရင်းမှ အတိတ်က မိမိဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းရာများက ပေါ်လာတော့သည်။ ညီညီငယ် လန့်ဖျတ်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ကာ နန္ဒကို တအံ့တဩကြည့်နေမိတော့သည်။

နန္ဒကတော့ ညီညီငယ် နမ်းနေခဲ့သည့် နံရံလေမှာ မှီပြီးထိုင်နေဆဲ၊ မျက်နှာကတော့ ညီညီငယ်ဘက်သို့ ကြည့်မနေပါ။ အပြင်သို့သာ ငေးနေသည်။ ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ အဝတ်က တပိုင်းတပျက် ချွတ်လျက်နှင့် ရှိနေသည်။ အောက်ပိုင်းျင်းပင်ကတော့ ဇစ်တွေ ပြုတ်နေသည်။ ထိုအရာတွေကို ညီညီငယ်လုပ်လိုက်သည်ဟု ကိုယ်တိုင်ပင် မယုံကြည်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ညီညီငယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတော့သည်။

"ငါတောင်ပန်ပါတယ် ငါလွန်သွားတယ် နန္ဒ ဆော်ဒီး"

ညီညီငယ် နန္ဒအဝတ်စားများကို နေရာတကျဖြစ်ရန် နန္ဒကို ပြန်လုပ်ပေးနေသည်။ နန္ဒကတော့ ငြိမ်သက်လျက် ဘာမှလည်း ပြန်မပြောတော့ပါ။ ညီညီငယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ သွားသည်။ နန္ဒ အဝတ်စားများကို ကိုယ်တိုင်ပြန်ဝတ်ပေးခဲ့ပြီးမှ ညီညီငယ် ထိုအခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

နန္ဒကတော့ ထိုနေရာမှာပဲ မလှုပ်မရက် ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။ သူရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းမှုတွေနဲ့ နှလုံးသားက အသံတစ်ချက် ထအခုန်မှာ ငါ့အသံတံခါးပွင့်နေခဲ့တယ်။

စမ်းစစ်လိုက်တော့ ခြေရာတစ်စုံက အနက်ချိုင်းဆုံးမှာ ရပ်နေသည်။ ရပ်နေသည့်ခြေအစုံကို မလာပါနဲ့လို့ မပြောရက်သလို၊ ထွက်သွားမှာကိုလည်း မလိုလား မသိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ မထင်မှတ်စွာ ခြေအစုံပိုင်ရှင်ကို မက်မောနေခဲ့ပြီး။

ငါချောက်ထဲနစ်ခဲ့ပြီး။

.....

နန္ဒနှင့် ညီညီငယ် တစ်ညလုံးမအိပ်ခဲ့ကြပါ။ တစ်ယောက်က အခန်းထဲရှိ နံရံတွင် မလှုပ်မယက်နေခဲ့သလို အခန်းအပြင်ဘက်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ခဲ့သည့် တစ်ယောက်ကလဲ ကြယ်များကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးနေခဲ့သည်။ မျက်ရည် နှစ်စီး တွယ်ကျခဲ့သော ညလေးတစ်ည ကို အသံတိတ်စွာ ဖြတ်တမ်းခဲ့ကြသည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ ညီညီငယ်နှင့် နန္ဒကို တောစခန်းမှ လူကြီး များက ရွာသို့လိုက်ပို့သည်။ ရွာရှိစောင့်နေကြသော ဆရာများနှင့် ကျောင်းသားတွေဆီရာသို့ သူတို့ မနက်မိုးလင်း တိုးခေါက်တော့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ရွာတွင်တော့ ဆရာနှင့်ကျောင်းသား အနည်းငယ်သာ ညီညီငယ်နှင့် နန္ဒကို စောင့်နေကြပြီး ဆရာတစ်ချို့နှင့်ကျောင်းသား အနည်းငယ် ကျောင်းသူအားလုံးကတော့ ကျောင်းကြီးဆီသို့ ပြန်သွားနှင့်ကြ ပါသည်။

"ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကွိုင်ပဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

"ပြောရမှာလား ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို"

ကိုကိုလေး အောင်အောင်ကို အမြင်ကတ်စွာမေးလိုက်သည်။
ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကိုမသိ၊ တစ်ညလုံးလည်း ပွက်လောရိုက်
နေသည်က အနားကလူတွေပင် စိတ်ညစ်ရသည်။

"မင်းပါးစပ်ကိုပိတ် ငြိမ်ငြိမ်လေး နေရင်ပိုကောင်းမယ်"

"ဟာကိုကိုလေး မင်းကလေး ငါ့ဆိုတစ်စက်မှ အကောင်း
မပြောဘူး"

"မင်းက အကောင်းပြောချင်စရာကိုး၊ တော်တော်
အမြင်ကတ်အောင်လုပ်တာပဲ၊ ငါ့ညီကို ငါလည်းစိုးရိမ်
တာပဲကွ"

အောင်အောင်မကျေနပ်ပဲ တစ်ကိုယ်သာကြားနိုင်သည့် လေသံမျိုး
ဖြင့် နုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံသာ ပြောဆိုလိုက်ပါသည်။

"အပိုတွေ၊ တစ်ခြားလူသွားပြော မသိတာကြနေတာပဲ"

"ဘာပွစိ ပွစိနဲ့လုပ်နေတာလဲ ဘာပြောတာလဲ"

"ဘာမှမပြောဘူး"

"ရုပ်ကိုက၊ မျောက်လောင်းကျနေတာပဲ တစ်စက်မှကို
အငြိမ်မနေဘူး"

အောင်အောင် ကိုကိုလေးပြောနေသည်ကို ဂရုမစိုက်ပဲ မျက်နှာ
တောင်မော့ထားလိုက်သေးသည်။ သို့ပေမယ့် စိုးရိမ်စိတ်ကတော့
လျော့မသွားပါ။

အောင်အောင်ကတော့ မိုးနတ်မင်းတွေရော တောစောင့်
နတ်တွေရော အားလုံးစုံသွားသည်။ ဆုတောင်းရသည်။ သူ့
ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့သည်ဟု ပြောရမည်လားပင် ညီညီငယ်တို့
ပြန်ရောက်လာတော့ အောင်အောင် ပျော်ရွှင်နေသည်။
ရောက်တော့လည်း ပျာယာခက်ကာ မမောတမ်း မေးနေတော့
သည်။ အောင်အောင် မေးသမျှကို ညီညီငယ်နှင့် နန္ဒစိတ်မပါပဲ
ဖြေဆိုနေကြပါသည်။

သူတို့ရောက်မှပင် အားလုံး ကျောင်းကြီးဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါ
တော့သည်။

အပိုင်း (၁၄)

အခြေအနေတွေက ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားတော့ ညီညီငယ် နှင့်နန္ဒ အနေဝေးသွားသလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ ကျောင်းကို ပြန်ရောက်တော့ နှင်းဆီတို့ မိန်းခလေးတွေကတော့ စိုးရိမ်စွာ စောင့်နေကြသည်။

ညီညီငယ် ကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း နှင်းဆီသည် ညီညီငယ် ဆီပြေးလာသည်။

"ညီငယ် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ"

"အော်...နှင်းဆီ အင်း ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး အားလုံးအေး ဆေးပါပဲ"

"အင်း.. ဟယ် ငါကတော့ တညလုံး စိုးရိမ်ပြီး အိပ်တောင် မအိပ်နိုင်ဘူး ငါ့ကြောင့်လို့ တွေးပြီးစိတ်တောင် မကောင်းဘူး"

"အော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး နှင်းဆီရယ် အားလုံး ကောင်းပါတယ်၊ နှင့်ကြောင့်လဲ မဟုတ်ပါဘူး"

ထိုအချိန် နန္ဒကားပေါ်မှဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်တော့ နှင်းဆီ
နန္ဒကို ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

"နန္ဒ ကျေးဇူးတင်တယ်သိလား"

"ဟင်.."

"ညီညီငယ်ကို စောင့်ရှောက်ပေးလို့ပါ။ နင်သာ မလိုက်သွား
ရင်လေ ညီညီငယ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာ"

"အော်ရပါတယ် ငါ့ကြောင့်သာ ညီညီငယ် နှောင့်နှေးပြီး
ခုလိုဖြစ်သွားတာပါ။ ငါသွားတော့မယ်နော်"

နန္ဒ မျက်နှာတွင်ဖြစ်ပေါ်နေသော စိတ်မကောင်းမှုတွေကို တွေ့ရ
တော့ နှင်းဆီပင် စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

"နန္ဒ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူးနော် မျက်နှာလည်း
မကောင်းဘူး"

"မသိဘူးလေ သူ့သွားမေးပေါ့"

ညီညီငယ်၏ အလိုမကျသော ဖြေသံကြောင့် နှင်းဆီ ညီညီငယ်ကို
နားမလည်စွာကြည့်လိုက်သည်။

"နင်က နန္ဒကို ကျေးဇူးမတင်ဘူးလား"

"ဘာဖြစ်လို့ တင်ရမှာတုံး အလာကားနေနင်က ကျေးဇူးတွေ
တင်နေတာ နင်သာ အဲဒီကျေးဇူးတွေနဲ့ပိုနေမယ်"

ညီညီငယ် နှင်းဆီကို စိတ်ဆိုး၍ ပြောနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ နန္ဒ
အကြောင်း ပါလာသဖြင့် မကျေနပ်ပဲပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ညီညီငယ်နှင့် နှင်းဆီ မကျဉ်းပင်အောက်သို့ ရောက်တော့မှ
တွယ်တာလည်း ရောက်လာသည်။

"ဟယ် ညီငယ်ရယ်ငါတို့တွေ နင့်ကိုစိုးရိမ်လိုက်ရတာ ဘာမှ
မဖြစ်လို့တော်သေးတယ်၊ နှင်းဆီဆို တညလုံး ငိုနေတာ
သူ့ကြောင့်ဆိုပြီးတော့"

တွယ်တာစကားကြောင့် နှင်းဆီကို ညီညီငယ်ကြည့်လိုက်သည်။

"အေးဟာ ငါ့ကို နင်တို့ပဲဂရုစိုက်ကြတာ တချို့တွေကတော့
ငါမပြန်မလာရင် ကောင်းမယ်လို့တောင် တွေးချင်
တွေးနေမှာ"

"အို အဲလိုလည်းမဟုတ်ကြပါဘူး၊ ကျောင်းက သူငယ်ချင်း
ဆိုတော့ အားလုံးလဲ စိုးရိမ်နေကြတာပါ"

"နှင်းဆီရယ် ငါ့ကို မနှစ်သိမ့်ပါနဲ့ ငါလည်းမြင်တတ်ပါတယ်"

ညီညီငယ်၏ အားငယ်သံကြောင့် နှင်းဆီဘာမှ ထက်မပြော
တော့ပါ။ ပြောလျှင်ပိုဆိုးလာမည် စိုးသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ညီညီငယ် နှင်းဆီတို့နှင့်စကားပြောပြီး နေ့လည် စာကြည့်တိုက်
တွင် ဆုံရန်တိုင်ပင်ကာ အဆောင်သို့ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ အခန်း
တံခါးကို အသာဖွင့်ပြီးချောင်းကြည့်လိုက်သေးသည်။

သူမျှော်လင့်ထားတာက နန္ဒ ခရီးပန်းလို့ အိပ်နေလောက်ပြီးဟု
ထင်ထားသည်။ ညကလဲ တစ်ညလုံး သူတို့နှစ်ယောက် မအိပ်ခဲ့
ကြဘူးဆိုသည်ကို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သိရှိထားသည်
မဟုတ်လား။

နန္ဒက ညီညီငယ် ထင်သလို အိပ်မနေပဲ တစ်စုံတရာကို အသဲသန်ရှာနေသည်။ ညီညီငယ် စာအုပ်စင်တွေရော ကုတင်ပေါ် တွေရော ရှာနေသည်။ ညီညီငယ်လည်း သိချင်လာသဖြင့် မဝင်သေးပဲ တံခါးအသာဟကာ ကြည့်နေမိသည်။

ကုတင်အောက်သို့ ကုန်းရှာနေပြန်သည့် နန္ဒကတော့ ဝမ်းသာ သွားကာ စာရွက်လေးတစ်ရွက် လက်ထဲပါလာသည်။

"စာကဒီမှာကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကုတင်အောက်ကျနေလဲ မသိဘူး၊ အော်.. ငါပြတင်းတံခါးဖွင့်ထားတာကြောင့် လေနဲ့ ပါသွားပြီး ကုတင်အောက် ရောက်သွားတာကို၊ ဒါကြောင့် ညီငယ်မမြင်တာပဲ"

နန္ဒ အသံထွက်ပြောဆိုနေသောကြောင့် ညီညီငယ်လည်း ကြားပါသည်။ နန္ဒတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ

"အကယ်၍ဒီစာသာ အဲဒီတုန်းက ညီငယ်တွေ့ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ငါနဲ့ညီငယ်လည်း ဒီလိုမျိုးပြဿနာ

ဖြစ်လာမှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ညီငယ်လဲ ငါ့ကို
လာကြိုမှာ"

"ဘာကြောင့်ညီညီငယ်က မင်းကိုလာကြိုရမှာတုံး"

"အောင်မလေး"

"အောင်မလေး"

ညီညီငယ်ရော နန္ဒပါလန့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ အောင်အောင်
ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အောင်အောင်က ဆောင်တွေ
ခေါင်းအုံးတွေယူလာကာ ညီညီငယ်တို့အခန်းဘက်ကို ကူးလာခြင်း
ဖြစ်ပြီး၊ ညီညီငယ်က အောင်အောင်ကိုမမြင်ပဲ ရှေ့သို့ အားရုံ
စူးစိုက်စွာကြည့်နေခြင်းကြောင့် အောင်အောင်လည်း ညီညီငယ်
နောက်မှရပ်ကာ ခြေဖျားထောက်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ နန္ဒက
တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေသည် ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့်
ဝင်ပြော လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နန္ဒကတော့ တစ်ယောက်တည်းရှိသည့်အထင်ဖြစ် ပြောချင်ရာ
ပြောလုပ်ချင်ရာလုပ်နေသည်။ ညီညီငယ်လည်း စိတ်ဝင်စားကာ

ကြည့်နေမိသဖြင့် ဘယ်အချိန်က အခန်းပေါက်သို့ ရောက်လာကာ ညီညီငယ် နောက်မှာရပ်နေသည့် အောင်အောင်ကြောင့် မသိသော ညီညီငယ်ပင် အသံကြားမှလန့်ဖျတ်သွားတော့သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ နန္ဒရှက်ကာသွားသည်။ အောင်အောင် နန္ဒကို မကျေနပ်သလိုကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာ အရူးထနေတာလဲ တစ်ယောက်တည်းပြောနေတာ အံ့မယ်လက်ထဲမှာလည်း စာတစ်စောင်နဲ့ ဘယ်သူစာလဲ"

အောင်အောင်ပြောပြောဆိုဆို ဖြင့်ဝင်လုတော့ နန္ဒရှောင်လိုက်ကာ ဘောင်ဘီးထဲထိုးထည့်လိုက်တော့သည်။

"မင်းနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး"

"မင်းနော် မင်း...ငါဒါပဲပြောမယ်၊ နေပါအုံး ညီညီငယ်ကရော အခန်းထဲမဝင်ပဲ ဘာလို့ အပေါက်မှာရပ်ပြီး ဒီကောင်ကို ချောင်းကြည့်နေတာလဲ"

"အာ... ဘာဖြစ်လို့ချောင်းကြည့်ရမှာလဲ ငါလည်း ခုမှရောက် တာကို"

"ဟုတ်လို့လား ငါရောက်နေတာကြာပြီနော်"

ညီညီငယ် ဘာမှမပြောတော့ပဲ အထုတ်တွေကို ပစ်ချလိုက်ပြီး
ကုတင်ပေါ် လှဲလိုက်သည်။ အောင်အောင်က ညီညီငယ်ကို
တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကုတင်ပေါ် ညီညီငယ် နှင့်အတူလိုက်လှဲသည်။
နန္ဒမကျေနပ်တော့။

"ဟေ့ကောင် အောင်အောင်"

"ဘာတုံး"

"မင်းဒါဘာလုပ်တာလဲ"

"မမြင်ဘူးလား ငါလဲ အိပ်မလို့ပေါ့"

"မင်းနေရာမင်း အိပ်နော် အဲလိုဆိုရင်တော့ မင်းအခန်း
မင်းပြန်တော့"

နန္ဒ၏ ရှုရှုရှုရှုရှုးရှုးရှုးဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်ကာ ညီညီငယ်စိတ်ထဲမှ
ကြိတ်ရယ်လိုက်မိသည်။

"ဟာကွာ မင်းအနိုင်မကျင့်နဲ့"

နန္ဒ အကြောများပင်ထောင်ကာ အံ့ကြိတ်ကာ ကြည့်နေသည်။
ညီညီငယ်လဲ မနေသာတော့။

"အောင်အောင် မင်းဆင်းကွာ မင်းနေရာမင်းအိပ်
အဲလိုဆိုရင်တော့ ငါအခန်းပြောင်းအိပ်ရလိမ့်မယ်"

"အာ...ပြောင်းတော့မပြောင်းနဲ့ ငါဆင်းအိပ်မယ်"

အောင်အောင် မကျေနပ်ပဲ အောက်ကို ဆင်းအိပ်သည်။

"ဟေ့ကောင်နန္ဒ"

"ဘာလဲ"

"မင်းကိုလိုက်လျောပြီး အိပ်တာမဟုတ်ဘူး ညီညီငယ်
ကြောင့် အဲဒါမှတ်ထား"

"အဲ.."

ညီညီငယ်မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ နန္ဒကတော့ ပျော်သွားသည်။

"ဘယ်သူ့ကြောင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းဆင်းအိပ်ရင်ပြီးရော"

"နေပါအုံး မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ တစ်ခုခုပဲ ငါ့ကို လိုက်တိုက်ခိုက်နေသလိုပဲ"

"အာ ဘာဆိုလဲ မသင့်တော်လို့ ပြောတာကို"

"ဘာမသင့်တော်ရမှာလဲ ယောက်ျားအခြင်းခြင်းပဲ၊ ဘာလဲ မင်း ညီညီငယ်နဲ့ မအိပ်ရလို့လား"

"အာ.."

နန္ဒ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားတော့သည်။ ထိုနောက် စကားပင် မပြောတော့ပဲ အခန်းထဲမှ သုတ်ချေတင်လာခဲ့တော့သည်။ တံခါး ပေါက်ရောက်တော့ အောင်အောင် ကပြောလိုက်သည်။

"အဲဒါကဘယ်တုံး"

"ရေသွားချိုးမလို့"

"ဘာလဲ တုံးလုံးချိုးမလို့လား၊ ဘာမှလဲမယူသွားပဲနဲ့"

အောင်အောင် ပြောမှ သတိရကာ ရေလဲပုဆိုးကိုပြေးယူပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ညီညီငယ် ကြိတ်ရယ်မိသည်။ နန္ဒ

ရှက်သွားသည့် ပုံက စချင်စရာ ဖြစ်နေသည်မဟုတ်လား။
ညီညီငယ်သည် နန္ဒကို ကြည့်ရင်းမှ အစောပိုင်းက စိတ်ညစ်တာ
တွေပင် ဘယ်ရောက်သွားသည်မသိတော့၊ ပျော်ရွှင်သွားသည်
ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

"ညီညီငယ်"

"အင်းပြော"

"ညနေကျရင်ဘယ်သွားမှာလဲ"

"ဘယ်မှသွားဘူး နှင်းဆီတို့နဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ စာကြည့်
တိုက်မှာ"

"တွယ်တာရောလား"

"အင်းဟုတ်တယ်"

အောင်အောင်ကတော့ သဘောရိုးနှင့်မေးလိုက်သည်။ သို့သော်
ညီညီငယ်ကတော့ တမျိုးထင်မြင်သွားသည်။

"ငါလဲလိုက်မယ်"

"အင်းလိုက်လေ၊ ခုအိပ်တော့မယ်ကွာ ငါအိပ်ချင်ပြီး"

ညီညီငယ် ပြောပြောဆိုနှင့် တဘက်သို့လှည့်သွားကာ အိပ်လိုက်တော့သည်။ နန္ဒရေချိုးပြန်လာတော့ ညီညီငယ်ရော အောင်အောင်ပါ အိပ်နေပါသည်။ နန္ဒလည်း ညီညီငယ် မျက်နှာလေးကို ခိုးကြည့်ပြီးမှ အိပ်ယာဝင်လိုက်တော့သည်။

နန္ဒ အိပ်ယာကနိုးလာတော့ အခန်းထဲမည်သူမှမရှိကြတော့ချေ။ စိတ်နည်းနည်းညစ်လာသဖြင့် အခန်းထဲမှထွက်လိုက်တော့သည်။ အဆောင်တစ်ခုလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အဆောင်မှ သူငယ်ချင်းများ ဘောကန်သွားကြပြီးဖြစ်မည်။ ထိုကြောင့်လဲ တိတ်ဆိတ်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နန္ဒလမ်းလျှောက်နေရင်က အဆောင်၏ နောက်ဘက်သို့ ရောက်လာကာ ဆရာမျိုးမင်း အုတ်ခုံတွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ဆရာအနားသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ဆရာမျိုးမင်းသည်လဲ အနောက်ဘက်မှ ခြေသံကြားလိုက်သောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"နန္ဒပါလာကွ ဘောလုံးကန်မသွားဘူးလား"

"မသွားဖြစ်ဘူးဆရာ၊ ဆရာကရောဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊
အရင်က ဆရာကို ဒီမှာထိုင်တာ မမြင်မိပါဘူး"

"အော် ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ ဟိုကောင်ကင်းက
ပုဇွန်စီရောင် ဖြစ်နေတဲ့ တိမ်ညွတ်တွေကို ကြည့်နေတာ၊
ဘာမှတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့"

"ဘာလဲ ဆရာရည်းစားကို လွမ်းလို့မဟုတ်လား"

"ဟားဟား အထင်ကြီးလှကြီလာကွ၊ ဆရာမှရည်းစားဆိုလို့
မူးလို့ရူးစရာတောင်မရှိပါဘူးကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်းမျက်နှာလဲ
မကောင်းပါလာ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

နန္ဒတစ်ချက်သာ ရယ်ပြလိုက်ပြီး ဆရာဘေးနားတွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဆရာ"

"ဟားဟား နန္ဒ နန္ဒ တစ်ခြားလူတွေကို သွားလိမ်လို့တော့
ရမယ် ငါ့ကိုတော့မရဘူး အမှန်တိုင်း ပြောစမ်း"

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး"

နန္ဒလည်း ဆရာဘေးက ဝင်ထိုင်ရင် ဆရာကြည့်နေသည့်
ပုဇွန်စီရောင် ကောင်းကင်းကြီးကိုကြည့်လိုက်တော့ လွမ်းသလို
လိုတောင် ခံစားရသည်။

"မင်းအသဲကွဲလာတာလာ ရည်းစားပူမိနေတာလား"

"အဟက်"

နန္ဒရှက်ရယ် ရယ်လိုက်မိသည်။

"နန္ဒရေ မင်းတို့ အရွယ်တုန်းကလည်း ဆရာ ချစ်ခဲ့ဖူးတာ
ပဲကွ"

"ဟုတ်လား"

"အင်း...အချစ်ကိုလေ အရမ်းလဲ အပေးမကြမ်းနဲ့၊ အယူလဲ
မကြမ်းစေနဲ့ကွ"

"ဗျ"

"ဟုတ်တယ် အချစ်ကနူညီတယ် ဖြေးဖြေးလေးနဲ့
ညိမ့်ညိမ့်လေ သွားတာကောင်းတယ်"

"ဆရာက အလာကြီးပဲ"

"ဟုတ်တယ် နန္ဒ အချစ်က နူညီတယ် ပျော့ပြောင်းတယ်
ဒါကြောင့် အချစ်ကိုတော့ သွားမကြမ်းနဲ့ကွ မထင်မှတ်
တာတွေ ရလာတတ်တယ်၊ သတိတော့ထားပါ"

"ဘယ်လိုသတိထားရမှာလဲဆရာ"

"ကြည့်ရတာ မင်းလဲ မင်းနံရိုးတစ်ချောင်းကို တွေ့နေပြီးနဲ့
တူတယ်"

"ဗျာ"

"စကားအလှပြောတာပါကွာ"

"ကျနော်နားလည်အောင်တော့ ပြောပြလေ"

"ဒီလိုကွ ပုံပြင်တွေရှိတာပေါ့၊ ကမ္ဘာဦး အစက လူတွေဖန်း
တီးတော့ အာဒံစပေါ်တယ်ကွာ၊ အာဒံတစ်ယောက်တည်း"

ပျင်းမှာဆိုလို့ အာဒံရဲ့ နံရိုးတစ်ချောင်းနဲ့ အေးဝကို
ဖုန်းတီးခဲ့တယ်လို့ ပြောကြတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်မင်းလဲ
မင်းနံရိုးတစ်ချောင်းကို တွေ့နေပြီးမဟုတ်လား"

"ဆရာက ကဗျာတွေ ဘာတွေဆန်လို့ ဆရာကော
ဆရာနံရိုးတစ်ချောင်း မတွေ့သေးဘူးလား"

"တွေ့ခဲ့တယ် ဒါပေမယ့် နံရိုးက ကြိုးနေပြီ၊ ဟားဟားဟား"

"လုပ်ပြီးဆရာကတော့လေ"

ဆရာဟာသ ထဲတွင်မျောသွားပြီး နန္ဒရယ်နေမိတော့သည်။
ဒီလိုဆိုရင်တော့ နန္ဒနံရိုးလေးသည် နှင်းဆီဖြစ်နေမလား ဒါမှ
မဟုတ် ညီညီငယ်များလား....

အချစ်ကထူးဆန်းသည် အချစ်ကြောင့် နန္ဒကို ပြောင်းလဲသွား
စေတော့သည်။ နန္ဒ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် တော်တော်ငြိမ်ကျသွား
တော့သည်။ အပေါင်းသင်းများဖြစ်လဲ သိပ်ရောရောမနေတော့၊
အမြဲလိုလို တစ်ယောက်တည်း ဆွေးငေးနေတာများလာသည်။

ပြောင်းလဲမှုရဲ့အကျိုးသက်ရောက်မှုကတော့ နှင်းဆီ နန္ဒကို ချစ်နေတာသေချာ သလို၊ ညီညီငယ်သည်လဲ နန္ဒ၏အရူးမူးဖြစ်ကာ ညီညီငယ်ကို ကပ်ပါးတစ်ကောင်လို တွယ်ကပ်နေတာကို ပြန်လည် တောင်းတလာသည်။

နန္ဒကတော့ ညီညီငယ်နှင့် အောင်အောင် အခန်းထဲတွင်ရှိနေခဲ့လျှင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ တစ်ယောက်တည်းရှိနေသလိုမျိုးဖြင့် အခန်းထဲတွင် စာကျက်နေသလို၊ တခါတရံ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွား တတ်သည်။ ထိုသို့သော်အခါးမျိုးတွင် ညီညီငယ် စိတ်ထဲခိုလိုခဲ့လှ ဖြစ်ရသည်။

ထိုအချိန်မျိုးများတွင် ဘာကို မကျေနပ်ဖြစ်နေသည်ကိုတော့ ညီညီငယ် မသိတော့ချေ။ မကျေနပ်ဖြစ်သည့် စိတ်တွင်းကတော့ ခံစားရသည်။ တံခါးတရံတွင်တော့ နန္ဒသူ့ကိုနမ်းခဲ့သည့် အချိန် လေကို ပြန်ပြောင်းတမ်းတမိသည်။

အောင်အောင်ကတော့ ညီညီငယ် သွားလာသမျှ ကပ်ပါး တစ်ကောင်လို တွယ်ကပ်နေသောကြောင့် ညီညီငယ်တို့ အပေါင်း သင်းထဲတွင် အောင်အောင်ပါ တိုးလာတော့သည်။ အခြေအနေ

ကလဲ နည်းနည်းတော့ ကသိကအောက် နိုင်လှသည်။
အောင်အောင်ကို ကြိတ်ခိုက်နေသော တွယ်တာကလဲ သူတို့
အဖွဲ့ထဲဝင်လာသည့် အောင်အောင်ကို တွယ်တာကို ကြိုက်နေ၍
ဝင်လာသည်ဟု သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံးက ထင်မှတ်ထားကြသည်။

နှင်းဆီဘက်ကလဲ ပိုမိုခိုင်မာလာသည်။ သူမနန္ဒကို ချစ်နေသည်ဟု
ခိုင်မာသော အဖြေထွက်လာသည်။ သို့သော် မြန်မာမိန်းခလေး
ဖြစ်သည့် နှင်းဆီကတော့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကိုထိမ်းကာ ဘာမှ
မဖြစ်သလိုတော့ နေနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ညီညီငယ်.... သူကတော့ ဆူးနှစ်ခွကြားထဲ တက်ရပ်သလို ဖြစ်နေ
တော့သည်။ မိမိထံကပ်လာသော အချစ်ကို အနားမလာပါနဲ့လို့
မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် အနားမလာတော့သော အချစ်ကိုတော့
ပြန်လည်တမ်းတနေမိတော့သည်။

အောင်ခိုင်ကတော့ သူလုပ်ဆောင်ခဲ့သည့် အပြစ်အတွက်ကြောင့်
စိတ်ထဲသိပ်မလုံခြုံသလိုခံစားရသည်။ ထိုကြောင့်လဲပဲ နန္ဒနှင့်
ရှောင်ဖယ်ကာနေတော့သည်။ နိုင်နိုင်ကတော့ ညီညီငယ်ကို
သိပ်မကျေနပ်သောကြောင့် အမြဲပင်အကြံများဖြင့် စောင့်ကြည့်

နေသည်။ ကိုကိုလေးကတော့ ညီညီငယ်ကို အရင်လို သိပ်
မစိမ်းကားတော့ချေ။

သူသည်လည်းဘဲ ညီညီငယ်ကို ညီလေးတစ်ယောက်လို
တန်ဘိုးထားကာ အမြဲပင်ဂရုစိုက်လာတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လဲပဲ
နိုင်နိုင်၊ အောင်ခိုင်၊ အောင်အောင်နှင့် နန္ဒတို့ကို စောင့်ကြည့်ရင်းက
ညီညီငယ်ကို မသိမသာ စောင့်ရှောက်နေခဲ့တော့သည်။

တစ်ရက်သော ရက်တစ်ရက်မှာ အောင်အောင်သည် ညီညီငယ်တို့
အခန်းထဲမှာ စာကြည့်နေရင်က စကားတွေပြောဖြစ်နေသည်။
နန္ဒကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်၏ မြင်ကွင်းကိုပြောင်းကာ
စာကြည့်နေပေမယ့် အကြားကိုတော့ ပြောင်းလို့မရတော့
နားကတော့သူတို့ပြောနေတာကို ကြားနေရပါသည်။

"ညီညီငယ်"

"အင်း"

"မနက်ဖြန်ကျရင် ကျောင်းကို မြိုင်မဟာ ပညာရေး
ကျောင်းက ချစ်ကြည်ရေး ဘောလုံးလာကန်ကြမယ်"

"အဲဒီတော့"

"ဘောလုံးပွဲလာကြည့်လေ"

"ဟင်...မင်းတို့ကန်တာပဲ မကြည့်ချင်ပါဘူး"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ ကျောင်းက ကစားပွဲဆိုတော့ လာအား
ပေးစေချင်တာပေါ့"

"အော်"

"လာခဲ့နော် မင်းတို့လာအားပေးတော့ ငါနဲ့ နန္ဒလဲ အားတက်
တာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလာနန္ဒ"

နန္ဒကတော့ မကြားသလို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ သို့သော်
သူ့စိတ်ထဲကတော့ ညီညီငယ်ကို လာအားပေးစေချင်သည်။

"နန္ဒ"

"ဘာလဲကွာ"

"ငါပြောတာမကြားသလိုနဲ့ မင်းလဲဝင်ပြောလေကွာ၊
ညီညီငယ်ကို မင်းပဲပြောပြီးတော့ ညီညီငယ်မျက်နှာလေးကို
မြင်ရတာ စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆို"

"အဲ"

နန္ဒရှက်သွားသည်။ ထိုစကားကလဲ ဟိုတစ်ချိန်တုံးက သူပြောခဲ့
သည့် စကားဖြစ်ပါသည်။ ညီညီငယ်ကတော့ စိတ်ထဲကျေနပ်သွား
သည်။ မိမိကိုအကောင်းပြောသည့် စကားသည် ဟုတ်သည်
မဟုတ်သည်ထားပါ စိတ်ချမ်းသာကြသည့်သာဘာဝမို့ ညီညီငယ်
လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

"ပြောလိုက်လေကွာ ဒီမှာ ညီညီငယ်နားထောင်နေတယ်"

အောင်အောင်စကားကြောင့် နန္ဒ ဟန်ပင် မဆောင်နိုင်တော့ပဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့သည်။ ညီညီငယ်မှာတော့ အောင်အောင်
ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ကြောင်ကကြည့်နေမိပြီးမှ နန္ဒက
မြန်းဆို လှည့်လိုက်တော့ ညီညီငယ်မျက်လုံးပြူးကာ လန့်ပြီး
ကြည့်လိုက်သလို၊ အစကပြောလိုက်သော အောင်အောင်ပင်

မထင်မှတ်ထားသော နန္ဒလုပ်ရက်ကြောင့် ထိုင်နေရာမှ နောက်သို့
လန့်ကာ ဖြစ်ကာသွားတော့သည်။

"ဟ အသာလုပ်ပါဟ ငါတောင်လန့်သွားတယ်"

အောင်အောင်စကားကြောင့် နန္ဒပင် အနည်းငယ် ရှက်သွားတော့
သည်။

"ဟာကွာ မင်းပဲပြောပြီးတော့"

"အံ့မယ် ငါကပြောပဲပြောတာလေ မင်းကို လှည့်ကြည့်ပါလို့
ပြောလို့လား"

"မသိဘူးကွာ"

"မင်းကတော့လေ"

အောင်အောင်မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

"ညီညီငယ် လာကြည့်မှာလား"

"မင်းကလာစေချင်လို့လား"

"အင်း လာစေချင်တယ် မင်းလာကြည့်တော့ ပိုကောင်း
တာပေါ့"

အောင်အောင် သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေတာကို စိတ်ထဲ
မသင်္ကာသလိုကြည့်နေမိသည်။

"အင်းလေ လာကြည့်ပါ့မယ်"

နန္ဒကတော့ ဝမ်းသာသလို ကြည့်နေမိသည်။ ညီညီငယ်လည်း
ကျေနပ်စွာကြည့်နေမိသည်။

အောင်အောင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ မကျေနပ်တော့၊
ထိုကြောင့် နှစ်ယောက်အကြည့်ကြားထဲ မတက်ရပ်ကာ ကွယ်
လိုက်ပါတော့သည်။

"ရပြီး စာကျက်ကြတော့ ဒီလို ကြည့်မနေကြနဲ့၊ ငါမကျေ
နပ်ဘူး"

"ဘာဆိုင်တာကြနေတာပဲ"

အောင်အောင်ပြောလိုက်တော့ နန္ဒသည်လဲ ရှက်ကာ ဘုတော
သည်။ ညီညီငယ်သည်လဲပဲ စာအုပ်ကို ဟိုလှန်ဒီလှန် လုပ်လိုက်

သည်။ အောင်အောင်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲ မသင်္ကာဖြစ်မိတာတော့အမှန်ပင်၊ မသင်္ကာဖြစ်လာတွေ ပေါများလာတော့ အောင်အောင်စိတ်ထဲ သိချင်စိတ်က ပိုလို့လာ တော့သည်။

ညီညီငယ် စာကျက်နေရင်းက အပေါ့သွားချင်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့မှ အောင်အောင် နန္ဒအနားကပ်သွားသည်။

"မင်းကိုတော့ မသင်္ကာတာကြာပြီ မသေချာသေးလို့ မပြော သေးတာ၊ မင်းက ညီညီငယ်ကို ဘယ်လို သဘောထား နေတာလဲ၊ ငါကြိုက်နေတာလို့ အသိအလင်းကြေငြာ ပြီးသားနော်၊ မင်းလူကြမ်းဝင်မလုပ်နဲ့"

"ဟ ဘလိုင်းကြီးနဲ့ အထိုင်ဘက်က လာပြောနေပါလား"

"ဘာ ဘလိုင်းကြီးလဲ မင်းလုပ်ပုံတွေမဟုတ်လို့ပေါ့"

"ငါဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ"

"မင်းမှာ နှင်းဆီရှိနေတာပဲကွာနော် ငါ့အတွက်တော့ ညီညီငယ်လေးကို ထားပေးပါ"

"အောင်အောင်"

"အင်းပြောသူငယ်ချင်း မင်းသူငယ်ချင်းကောင်း ပီသလိမ့်
မယ်လို့ ထင်လို့ အဟီး"

"သေလိုက်တော့"

"ဟေ့ကောင်နန္ဒ မင်းက ခုထိမပွင့်လင်းသေးပါလာကွ"

"တော်တော့ကွာ ငါစာကျက်တော့မယ်"

အောင်အောင် မကျေနပ်ပေမယ့် တော်လိုက်ရတော့သည်။
ညီညီငယ် အခန်းထဲဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဘောလုံးကွင်းထဲတွင် လူများပြည့်လို့နေပါသည်။ လူဦးရေများက
လည်း ဘောလုံးကွင်း ဘေးတစ်ဘက်ခြမ်းဆီတွင် ပြည့်လို့နေ
ပါသည်။ အားပေးကြသည့် လူတွေကြားထဲတွင်တော့ ညီညီငယ်၊
နှင်းဆီနှင့် တွယ်တာတို့ အတူထိုင်ကာ အားပေးနေကြပါသည်။
ကျောင်းမှ ကောင်မလေးများက အသံမျိုးစုံအော်ကာ အားပေး
နေကြပါသည်။ ရှေ့တန်းမှ ကစားနေသော နန္ဒနှင့် အောင်အောင်

ကတော့ ဘယ်ညာယူလျက် အပေးယူကောင်းစွာ ကစားပြနေသည်။

အောင်အောင်နှင့် နန္ဒကတော့ ပထမဦးဆုံးလာ အားပေးသော ညီညီငယ်အတွက် အပြိုင်အဆိုင် ကစားနေကြပါသည်။ ညီညီငယ် ထိုင်နေသည့်ဘက်ကိုလည်း ခဏခဏ ကြည့်ကာ လက်ပြနေသည်က များပါသည်။

သို့သော် အများအမြင်မှာတော့ နှင်းဆီအားလက်ပြနေကြသည်ဟု ထင်ထားကြပါသည်။ သူတို့သုံးဦး၏ ကိုယ်စီ စိတ်ထဲတွင်တော့ သိရှိနေခဲ့ကြပါသည်။ မည်သူ့ကို လက်ပြကာနေသည်ကိုတော့ဖြင့် သိရှိကြပါသည်။

နန္ဒကတော့ အောင်အောင်ကို မကျေနပ်ပါ။ အောင်အောင် လုပ်ပုံတွေက သိပ်သိသာလွန်းသည်မဟုတ်လား။

ခဏနာရီဝက် နားချိန်ကျတော့ အောင်အောင်နှင့် နန္ဒအနားသို့ ညီညီငယ် ရောက်လာပါသည်။ နန္ဒအား ရေဗူးကမ်းပေးလိုက်ရင်း

"နှင်းဆီက ပေးခိုင်းတာ"

နန္ဒနှင်းဆီဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နှင်းဆီကလက်ပြသည်။
နန္ဒ ညီညီငယ်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ အောင်အောင် အနား
ကပ်ကာ တိုးတိုးနှင့်ပြောနေသည်ကို မကျေနပ်ပါချေ။

အောင်အောင်ကတော့ ဘာတွေသဘောကျနေသည်မသိ ပြုံးချင်
နေပါသည်။ တစ်ကယ်တော့ အောင်အောင်ကို တိုးတိုးပြောလိုက်
သည့်စကားက

(တွယ်တာက နိုင်အောင် ကစားရင် မင်းကိုလက်ဆောင်ပေး
မယ်တဲ့)

ထိုစကားကို တိုးတိုးပြောလိုက်သည်ကို နန္ဒကတော့မကြားပဲ
အောင်အောင်ပြုံးနေသည်ကို ကြည့်ပြီး တော်တော် ဒေါသ
ထွက်သွား တော့သည်။

ညီညီငယ်ထွက်သွားတော့မှ အောင်အောင်ကိုမေးလိုက်သည်။

"ညီညီငယ်ဘာပြောသွားတာလဲ"

"ငါ့ကို နိုင်အောင်ကစားတဲ့ နိုင်ရင် ငါ့ကြိုက်တာပေးမယ်တဲ့"

"ဟင်"

အောင်အောင်က အမြင်ကပ်၍ အမှန်ကို မပြောပဲ လုပ်ကြံ ပြောပစ်လိုက်ပါသည်။ နန္ဒကတော့ အောင်အောင်ကို ပစ်ထိုး ချင်စိတ်ကို ကြိတ်မှိတ်ထားရင် ညီညီငယ်ကိုလည်း ဒေါသထွက် မိသည်။ နောက်ပိုင်းကစားကြတော့ နန္ဒကစားကွက်တွေ ပျောက် လို့နေပါတော့သည်။ ကိုကိုလေးမှာတော့ နန္ဒကို ကြည့်ကစားရန် အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးနေရပါတော့သည်။ လူတွေကစိတ်ပဲ ဦးဆောင်နေသည်မဟုတ်လား။ စိတ်ပျော်ရွှင်နေရင် ဘာမဆို လုပ်ဖြစ်သလောက် စိတ်ညစ်နေရင်တော့ ဘာမဆို ကျဆုံးတာ ကြီးပင် ဖြစ်တော့သည် မဟုတ်လား။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အားကစားကိုအလှပဆုံး ကစားပြနိုင်သော သူတို့ကျောင်းမှ အနိုင်ရခဲ့ပါသည်။ ထိုကြောင့်လဲပဲ သူတို့ထိုညက ပျော်ပွဲစားလေး အသေးစားလေးကို ညပိုင်းတွင် ကျောင်း ဘောလုံးကွင်းထဲတွင် ပြုလုပ်လိုက်ပါသည်။

အားလုံးသော သူများကတော့ ပျော်ရွှင်စွာ ပွဲကိုတက်ရောက်ခဲ့ ကြပါသည်။ ညီညီငယ်လဲပဲ ပွဲကိုတက်ရောက်ရန် ပြင်ဆင် နေပါသည်။

နန္ဒတို့တွေကတော့ ဟီးရီးအဖွဲ့အဖြင့် နာမည်ကောင်းယူခဲ့သဖြင့် အစောကြီး ပွဲသို့ထွက်သွားပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ညီညီငယ် တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲတွင်ကျန်ခဲ့သည့် အချိန်တွင် ဖြစ်ပါသည်။

အဝတ်စားများကို လဲနေသော ညီညီငယ် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့်အတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်လဲရန် ပြင်လိုက်ချိန် မှာတော့ အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်သည်ကို သိလိုက်သဖြင့် ကုတင်ပေါ် တက်ပြေးကာ အရှက်ကို လုံအောင်ဖုံးနိုင်ရန်ကြိုးစားတော့သည်။ သို့သော်နောက်ကျသွားခဲ့သည်။

"အား..."

နန္ဒသည်လဲ မိမိဘောလုံးကန် ယူနီဖောင်းကျန်ခဲ့သဖြင့် ပြန်လာ ယူခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မထင်မှတ်စွာ ညီညီငယ်ကို ကိုယ်တုံးလုံးဖြင့် မြင်လိုက်ရတော့ နည်းနည်းပင်ကြောင်ကာ လန့်သွားသည်။

"အာ....ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ဟိုလေ ဟိုယူနီဖောင်းကျန်ခဲ့လို့"

"တံခါးလေး ဘာလေးလဲခေါက်ပါလား ယဉ်ကျေးမှု
မရှိလိုက်တာ"

"ဆော်ဒီးကွာ ငါကလဲ လောလောနဲ့ဖြစ်သွားလို့"

"သိပ်မုန်းဘို့ကောင်းတာပဲ"

ညီညီငယ်ကတော့ ဆောင်တွေဖြင့်လုံအောင်ဖုံးနေရင်းက ပြောနေ
ပါသည်။

"ဘာကွ မင်းဘာပြောလိုက်တယ်"

"ဟုတ်တယ် မုန်းဘို့ကောင်းတယ်မင်းက ယဉ်ကျေးမှု
လည်းမရှိ၊ တစ်ဘက်သားကို နားလည်မှုလဲမပေးနိုင်တော့"

"နေစမ်းပါအုံး မင်းကငါ့ကိုတော့ မုန်းတယ်မုန်းတယ်နဲ့
အောင်အောင်ကိုတော့ မင်းက"

"ဘာဖြစ်လဲ.."

"တော်ပြီ ထက်မပြောချင်ဘူး"

"ပြော... မင်းပြော... မင်းအသံထဲမှာ ငါ့ကို အထင်သေး
တာတွေ ပါနေတယ်"

"မင်းကို အထင်သေးတယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့
အောင်အောင်ကို မင်း ဆက်ဆံတာမတူဘူး ခွဲခြားထား
တယ်"

"အေး ခွဲခြားမှာပေါ့ အောင်အောင်က ရိုးသားတယ်
မင်းလိုမရိုင်းဘူး မင်းကငါ့ကို.."

"ဟေ့ကောင် ညီညီငယ် မင်းကိုငါက ချစ်လို့ကွ ချစ်လို့"

"ထက်ပြောပြန်ပြီးဒီစကား"

"ဟုတ်တယ် ပြောရမှာပဲ ငါမနေနိုင်တော့ဘူး မင်းလုပ်ပုံ
တွေကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဗုံးတလုံးကို မြိုထားရသလိုပဲ
ဘယ်အချိန်ပေါက်ကွဲမလဲ မသိအောင်ကို ခံစားရတယ်ကွ"

"အဲ..ငါနဲ့ဘာဆိုင်လဲ"

"ဆိုင်တာပေါ့ကွ"

နန္ဒပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ညီညီငယ် ကုတင်အနားသို့ ကပ်လိုက်ပါ
တော့သည်။ ညီညီငယ်မှာတော့ ဆောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ထားရင် မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်နေမိသည်။

ထိုအချိန် အောင်အောင်ကလဲ ညီညီငယ်ကို ခေါ်ရန် ညီညီငယ်
အခန်းဘက်သို့ လှမ်းလာပါတော့သည်။

အပိုင်း (၁၅)

အားလုံးသော သူများကတော့ ပျော်ရွှင်စွာ ပွဲကိုတက်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ညီညီငယ်လဲပဲ ပွဲကိုတက်ရောက်ရန် ပြင်ဆင်နေပါသည်။ နန္ဒတို့တွေကတော့ ဟီးရီးအဖွဲ့အဖြင့် နာမည်ကောင်းယူခဲ့သဖြင့် အစောကြီးပွဲသို့ထွက်သွားပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ညီညီငယ်တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲတွင် ကျန်ခဲ့သည့်အချိန်တွင်ဖြစ်ပါသည်။

အဝတ်စားများကို လဲနေသော ညီညီငယ် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့် အတွက်လွတ်လွတ်လပ်လပ် လဲရန်ပြင်လိုက်ချိန်မှာတော့ အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်သည်ကို သိလိုက်သဖြင့် ကုတင်ပေါ်တက်ပြေးကာ အရှက်ကို လုံအောင်ဖုန်းနိုင်းရန်ကြိုးစားတော့သည်။ သို့သော်နောက်ကျသွားခဲ့သည်။

"အား..."

နန္ဒသည်လဲ မိမိဘောလုံးကန် ယူနီဖောင်းကျန်ခဲ့သဖြင့် ပြန်လာ
ယူခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မထင်မှတ်စွာ ညီညီငယ်ကို ကိုယ်တုံးလုံးဖြင့်
မြင်လိုက်ရတော့ နည်းနည်းပင်ကြောင်ကာ လန့်သွားသည်။

"အာ....ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ဟိုလေ ဟိုယူနီဖောင်းကျန်ခဲ့လို့"

"တံခါးလေး ဘာလေးလဲခေါက်ပါလား ယဉ်ကျေးမှု
မရှိလိုက်တာ"

"ဆော်ဒီးကွာ ငါကလဲလောလောနဲ့ဖြစ်သွားလို့"

"သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတာပဲ"

ညီညီငယ်ကတော့ ဆောင်တွေဖြင့် လုံအောင်ဖုံးနေရင်းက ပြောနေ
ပါသည်။

"ဘာကွ မင်းဘာပြောလိုက်တယ်"

"ဟုတ်တယ် မုန်းဘို့ကောင်းတယ်မင်းက ယဉ်ကျေးမှုလည်း
မရှိ၊ တစ်ဘက်သားကို နားလည်မှုလဲမပေးနိုင်တော့"

"နေစမ်းပါအုံး မင်းက ငါ့ကိုတော့ မုန်းတယ် မုန်းတယ် နဲ့
အောင်အောင်ကိုတော့ မင်းက"

"ဘာဖြစ်လဲ"

"တော်ပြီး ထပ်မပြောချင်ဘူး"

"ပြော... မင်းပြော... မင်းအသံထဲမှာ ငါ့ကို အထင်သေး
တာတွေ ပါနေတယ်"

"မင်းကို အထင်သေးလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့
အောင်အောင်ကို မင်း ဆက်ဆံတာ မတူဘူး ခွဲခြားထား
တယ်"

"အေး ခွဲခြားမှာပေါ့ အောင်အောင်က ရိုးသားတယ် မင်းလို
မရိုင်းဘူး မင်းကငါ့ကို.."

"ဟေ့ကောင် ညီညီငယ် မင်းကိုငါက ချစ်လို့ကွ ချစ်လို့"

"ထက်ပြောပြန်ပြီ ဒီစကား"

"ဟုတ်တယ်ပြောရမှာပဲ ငါမနေနိုင်တော့ဘူး မင်းလုပ်ပုံတွေ
ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဗုံးတလုံးကို မြိုထားရသလိုပဲ ဘယ်အချိန်
ပေါက်ကွဲမလဲ မသိအောင်ကို ခံစားရတယ်ကွ"

"အဲ..ငါနဲ့ဘာဆိုင်လဲ"

"ဆိုင်တာပေါ့ကွ"

နန္ဒ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ညီညီငယ် ကုတင်အနားသို့ ကပ်လိုက်ပါ
တော့သည်။ ညီညီငယ်မှာတော့ ဆောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ထားရင် မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်နေမိသည်။

"မင်း...မင်း..."

နန္ဒ ညီညီငယ်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ အနားသို့ကပ်ပြီးမှ
ညီညီငယ် ဖိထိုင်ထားသော သူ၏ ယူနီဖောင်းကို ဆွဲယူလိုက်
တော့သည်။ ထိုအခါမှ ညီညီငယ်ပြန်တွေးကြည့်မိတော့ ညီညီငယ်
လက်လွှတ်စပယ်တက်လိုက်သော ကုတင်က နန္ဒကုတင် ဖြစ်နေ
ကြောင်းကို ခုမှသိလိုက်တော့သည်။

"ရှက်လဲမရှက်ဘူး တုံးလုံးကြီး"

"အာ ဟေ့ကောင်"

ညီညီငယ် ကြိုးအော်လိုက်သည်။

"မင်းလောက်တွေ့မဆိုးပါဘူး မင်းကမှ ဟိုဒင်းဟိုဟာ
တောင် လုပ်နေတာပဲ"

"ဟေ့ကောင် တော်တွေ့ မင်းဆက်မပြောနဲ့ ပြောလို့
ကတွေ့ တောင်ပေါ်မှာငြိမ်နေပေမယ့် ခုတွေ့ ငါကြမ်းပစ်
လိုက် မှာနော်"

"ဘာကြမ်းမှာလဲ"

ထိုအချိန် အောင်အောင်ရောက်လာ ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူကလဲ
ညီညီငယ်ကို ခေါ်ရန် ညီညီငယ် အခန်းဘက်သို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး၊
ညီညီငယ် အခန်းဝင်ဝင်ခြင်း နားစွန်းနားဖျားကြားလိုက်သော
ကြမ်းပစ်လိုက်မည်စကားကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နန္ဒ အောင်အောင်စကားကြောင့် တွန့်သွားပြီးတော့မှ လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။

"ဟင် မင်းမင်း ညီညီငယ်ကိုဘာလုပ်တာလဲ"

"အာ.."

"ဟာ ...ဘာမှလုပ်ပါဘူးဟ"

"ဒါဆို ဒါဆို ညီညီငယ်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မင်းကုတင်ပေါ်
ရောက်နေတာလဲ"

"အဲ...အဲဒါကလေ..ဟိုဒင်း"

"အင်း ဘာဒင်းလဲ"

"အာ.....သွားကြတော့ မင်းတို့နှစ်ကောင်လုံး အခန်းထဲက
ထွက်သွားကြ တစ်ယောက်မှမနေနဲ့"

ညီညီငယ် ကြိုးအော်လိုက်တော့သည်။ မအော်လို့လဲ မရတော့
သူတုံးလုံး ဖြစ်နေတာကို နန္ဒသိသွားသည်ဟု မကြားချင်တော့ချေ။
ဒီနှစ်ယောက်ကြောင့်လဲ ညီညီငယ် စိတ်ညစ်ရသည်။

"ညီညီငယ်ကလဲ ငါကမင်းကိုလာခေါ်တာကို"

"ရတယ်မလိုဘူး ငါ့ဟာငါလာမယ်"

"မင်းမလာမှာစိုးရိမ်လို့ပါ"

"ငါလာမယ်လို့ ပြောပြီးပြီမှတ်လားအောင်အောင် စိတ်ညစ်
အောင်မလုပ်နဲ့ ငါလာမယ်ဆို လာမှာပေါ့"

"အော်... အေး... စိတ်တော့မညစ်နဲ့နော် ငါ ကွင်းကပဲ
စောင့်တော့မယ်"

အောင်အောင် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထွက်သွားတော့သည်။ နန္ဒက
ပေကာ ရပ်နေသေးသည်။

"ဟေ့ကောင် နန္ဒဘာလုပ်နေတာလဲ လာသွားမယ်"

အောင်အောင် အတင်းဇွတ်ခေါ်နေသဖြင့် နန္ဒမလိုက်ချင်လိုက်ချင်
နှင့် လိုက်သွားလိုက်ရတော့သည်။ စိတ်ကတော့ မကျေနပ်သေးပါ။
ညီညီငယ်ကို သူချစ်သည့်အကြောင်းများကို ပြောချင်နေသေး
သည်။ ထိုအရာများကို ညီညီငယ်သိပါစေလိုလဲ ဆုတောင်းနေမိ
ပါတော့သည်။

ညီညီငယ်မှာတော့ သူတို့ထွက်သွားမှ အပြင်သို့ထွက်လာတော့
သည်။ ထိုအချိန်ဝယ် ဘယ်အချိန်ထဲက ချောင်းမြောင်းနေသည်

မသိသော နိုင်နိုင်သည် ညီညီငယ်ထွက်လာသည့် လမ်းတွင်
ကြိုးတန်းထားသည်ကိုတော့ ညီညီငယ်မသိလိုက်ပါ။ ဒီနေ့မှ
လမ်းမီးများကလည်း ပိတ်ထားကာ မှောင်နေပါသည်။ ရာသီ
ဩတုက သာယာနေသည်မဟုတ်လား

(ညီညီငယ်ကို ပြောင်လှောင်ကြသည့် အချိန်များက
နည်းနေသည်ကိုဆိုလိုပါသည်)

ထိုကြောင့်လဲ ညီညီငယ် မထင်မှတ်ထားပဲ လျှောက်လို့လာရင်းက
ကြိုးကိုမမြင်ပဲ ခလုတ်တိုက်လဲကျသွားပါတော့သည်။

အ....

ညီညီငယ် ပြန်ထလိုက်တော့ ညီညီငယ် အင်္ကျီတွင် နွားချီးများ
ပေကျံနေပါတော့သည်။ လဲကျမည့်နေရာတည့် တည့်တွင် နွားချီး
များ ထား ထား သည်။ ထိုကြောင့်လဲ ပေကျံသွားပါတော့သည်။

"ဟားဟားဟား....ချီးတွေနဲ့ ချီးပေ ချီးပေ..."

ကျောင်းသား ကျောင်းသူ ၆ ယောက်လောက်က ညီညီငယ်
လဲကျသွားသည်ကို ပျော်ရွှင်စွာ ခုန်ပေါက်နေသေးသည်။ သူတို့

ညီညီငယ်ကို ကြည့်ကာ ပျော်ရွှင်နေကြသည်ကတော့ ညီညီငယ်
စိတ်တွေ ဒေါသများထွက်လာသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် နမောနမဲ့
နိုင်သည်ဟုလည်း အပစ်တင်မိသည်။ ညီညီငယ်ဖြစ်ပျက်နေသည့်
နေရာက ပွဲလုပ်နေသည့် ဘောလုံးကွင်းနှင့် အလှမ်းဝေးကာ
ကြားထဲတွင် ကျောင်းသင်စာခန်းများက ကွယ်ထားသဖြင့်
ကျောင်း၏ ပျော်ပွဲလုပ်နေသည့် နေရာမှဘာမှမသိနိုင်ချေ။

"မှတ်ထား ညီညီငယ် အခြောက်တွေက အဲဒီလိုပဲ
ခံရတယ်ကွ"

"ဟေးချစ်လေး ထထ ချီးတွေပေနေတယ်"

"ဟယ်ချီးတွေကမှ ကောင်းအုံးမယ် လူကပိုပြီး ရွံစရာ
ကောင်းတာပါဟယ်"

"ဟားဟားဟား....ချီးကမှ သန့်အုံးမယ်"

"အော့...အော့...အန်ချင်စရာ အော့ဂလီဆန်ကွယ်"

ညီညီငယ်မှာ လူပင် မူးမိုက်လာတော့သည်။ နွားချီးကနံ လူကို
လည်းစော်ကားခံရတော့ စိတ်များပင်ပျက်မိပါတော့သည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ"

ထိုအချိန် နန္ဒပြန်ရောက်လာပါသည်။ နန္ဒသည် ညီညီငယ်ကို ပြောချင်သည့်စကားများကို မအောင့်နိုင်တော့ပဲ ညီညီငယ်ဆီသို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်ပြီး မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကတော့ မလှပချေ။ ထို့ကြောင့်လဲ ဒေါသထွက်မိသည်။ တစ်ဘက်ချစ်ရသောသူ၊ တစ်ဘက်ကတော့ သူ၏ သူငယ်ချင်းများဖြစ်နေသည်။

"မင်းတို့တွေလွန်ပြီးကွ"

"ဟာ မင်းရဲ့..."

"တော်တော့ ထက်မပြောတော့နဲ့ ငါပြောနေတယ် မင်းတို့ ထွက်သွားတော့ မင်းတို့ ပြဿနာမတက် ချင်ရင် ထွက်သွားကြတော့"

"မင်းကလဲ....မင်းပဲ အရင်တုန်းက..."

ဖခုံးကိုလာကိုင်သော နိုင်နိုင်လက်ကို နန္ဒပုတ်ချလိုက်သည်။ နိုင်နိုင်ဆက်လာမည့် စကားကိုလဲ အဆက်မခံနိုင်တော့ချေ။ နိုင်နိုင်သည် နန္ဒအပြုမူကြောင့် လန့်ကာသွားတော့သည်။

"မင်းတို့တွေကို ငါဒီထက် ပိုသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး မင်းတို့
ထွက်သွားတော့လို့ပြောနေတယ်နော် ပြီးမှ ငါ့အဆိုး မဆိုနဲ့"

နိုင်နိုင်ကို ကျန်သည့်သူငယ်ချင်းများက ဆွဲခေါ်သွားတော့သည်။
နိုင်နိုင် မကျေနပ်ပါ။ ခုတော့ဒီကောင် ဘာအချိုး ချိုးသွားသည်
မသိတော့။

နန္ဒ ညီညီငယ်အနားတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုနောက်မှာတော့
ညီညီငယ်ကို တွဲထူပြီးထစေသည်။ ညီညီငယ်ကတော့ နန္ဒလက်ကို
ပုတ်ချလိုက်သည်။

"သွားလာမထိနဲ့"

"ငါ တောင်ပန်ပါတယ်ကွာနော် မင်းကို သူတို့စနေတာကို
ငါမကြည့်နိုင်ဘူး"

ညီညီငယ် ဝမ်းနည်းတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
လည်းပဲ ညီညီငယ်စိတ်ထဲတွင် နန္ဒသည်လည်းပဲ ထိုအပေါင်း
ဖော်များနှင့် တဖွဲတည်းတစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းလို့

တွက်ချက်ထားမိသည်။ ညီညီငယ်ကို ပြန်ထူးစေပြီးမှ နန္ဒ
တွဲခေါ်ရာသို့ ညီညီငယ်မှာ စိတ်ဓါတ်ကျစွာ လိုက်ပါလာသည်။

နန္ဒသည် ညီညီငယ်ကို ရေချိုးခန်းကိုခေါ်ဆောင်သွားကာ မျက်နှာ
နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို သန့်ရှင်းပေးနေသည်။

"ငါ့ကိုအထင်လွဲတုန်းပဲလာဟင်"

ညီညီငယ်ဘာမှပြန်မပြောပါ။

"ငါ့စိတ်ထဲမှာရော ခုဖြစ်ပေါ်နေတာတွေပါ ငါနဲ့ မသက်ဆိုင်
ပါဘူး ညီညီငယ်ရယ်၊ မင်းကဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေပါစေ
ငါ့စိတ်ထဲက လုပ်ယူပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတာမဟုတ်တဲ့ မင်းကို
ချစ်တဲ့ အချစ်ကတော့ မလျော့သွားပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကို
မယုံချင်နေပါ ငါ့အချစ်ကိုတော့ သံသယ မဖြစ်စေချင်ဘူး"

"....."

"ညီညီငယ်ရယ် မင်းကိုလေ ဒီနေ့ကစပြီးတော့ ငါ့အသက်နဲ့
ကာကွယ်သွားမယ်ဆိုတာတော့ ယုံပေးပါနော်"

ညီညီငယ် နန္ဒပြုစုနေသည်ကို စိတ်ကဘာမှမပါပဲ ခံယူနေ
မိပါသည်။ နန္ဒက ညီညီငယ်ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်က အညစ်ကျေးများကို
ဖယ်ရှားပေးရင်က သန့်ရှင်းမှု များပြုလုပ်ပေးနေပါသည်။

အခန်းထဲပြန်ရောက်သည်ထိ ညီညီငယ်ဘာစကားမှမပြောမိပါ။
သို့ပေမယ့်ပေါ့ ညီညီငယ်သည်လဲပဲ လူသားမို့ သူ့အား ဂရုတစိုက်
လုပ်ပေးနေသော နန္ဒအပေါ်တွင် ယခင်ကလောက်တော့
စိတ်ခုမှုတွေ မရှိတော့ပါ။ နန္ဒကိုယုံချင်ပေမယ့် ကံမကောင်းသော
ညီညီငယ်ကတော့ ကြောက်နေမိသည်။

အဝတ်စားများကို နန္ဒကိုယ်တိုင် ညီညီငယ်ကို ကလေး
တစ်ယောက်လို ပြုစုပြီး ဝတ်ပေးနေပါသည်။

"ငါ့ကို မင်းမချစ်သင့်ဘူး"

"ဘာလို့လဲ ငါက မင်းချစ်သင့်တဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်
ဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ်မင်းမှာချစ်နေတဲ့ သူရှိနေလို့လား"

"မရှိပါဘူး"

"ဒါနဲ့များကွာ"

"မင်းက ငါ့ကို အခြောက် ခပ်နွဲ့နွဲ့နေတဲ့ကောင်ဆိုပြီး
လက်တည့်စမ်းချင်တဲ့သဘောလား"

"ဟင်"

"တော်ပါတော့ နန္ဒရယ် ငါမင်းတို့အဖွဲ့ကိုလဲ ကြောက်
ပါတယ် ငါ့ကိုထက်ပြီး နှလုံးသားကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့"

နန္ဒ ညီညီငယ်စကားများကြောင့် အသဲထိအောင်ခံရခက်လှသည်။

"ငါ မင်းကို ချစ်ဖို့ကိုကြောက်တယ် မင်းက တောင်ပေါ်မှာ
တုန်းကလဲ ငါ့ကိုနှိပ်စက်ပြီးပြီ ခုထပ်လုပ်ဘို့ ကြိုးစားနေ
တာလား"

"တော်တော့ ညီညီငယ် မင်းကိုချစ်တာကလေ ငါနှလုံး
သားက အလိုလိုပေါ်လာတာကွ မင်းကိုကြည်စယ်နေတာ
မဟုတ်ဘူး မင်း ငါ့ကိုစော်ကားတာ နှစ်ခါရှိပြီ
မင်းဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ ငါက မင်းကို ဒီလိုပြောရတာ
ငါ့နှလုံးသားကို ငါ ထိခိုက်ပြီးမှ ပြောနေရတာကိုရော
မင်းနားလည်လာ တော်ပြီး ညီညီငယ် ငါ့ကတော့မင်းကို

ချစ်တာပဲငါသိတယ် မင်း ငါ့ကို မချစ်နိုင်လဲရတယ် အဲ့ဒါ
မင်းသဘော ဒါပေမယ့်လို့တော့ ငါ့အချစ်ကိုတော့ မစော်
ကားနဲ့ကွာ ငါ့မှာမင်းကို ပထမဦးဆုံးချစ်တဲ့အချစ် သေရာ
ပါမယ့်အချစ်ကွ"

နန္ဒပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထထွက်သွားတော့သည်။ တံခါးကိုလဲ
စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပဲ ဝုန်းကနဲစောင့်ပိတ်လိုက်တော့သည်။

ညီညီငယ်မှာ တွေဝေစွာ အခန်းထဲမှရပ်နေ မိပါတော့သည်။
အနည်းငယ်ကြာတော့မှ နန္ဒနောက်သို့ပြေးလိုက်သွားတော့သည်။
နန္ဒသည် ညီညီငယ်လဲကျခဲ့သည့် နေရာသို့ရောက်နေပါပြီး၊
ညီညီငယ် နောက်မှပြေးလိုက်သွားကာ နန္ဒနောက်ကျောမှနေ၍
ပြေးဖက်လိုက်ပါတော့သည်။

"မင်းထွက်မသွားပါနဲ့ကွာ ငါအနားမှာပဲနေပေးပါ။ ငါလေ
ငါ့လုံးသားလဲ မညာချင်တော့ပါဘူး မင်းကိုချစ်ခဲ့ပါတယ်၊
မင်းကို စော်ကားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာလဲ
မင်းကိုချစ်ခဲ့တယ် ဘယ်အချိန်က စချစ်လဲလို့တော့
ငါမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းထွက်သွားမှာ မင်းမုန်းသွားမှာ

တော့ ငါကြောက်တယ် မင်းကို ငါလက်မလွှတ်နိုင်ဘူး နန္ဒ
မင်းက ငါ့အတွက် မရှိမဖြစ် မိုးကောင်းကင်ကြီးပါကွာ"

နန္ဒစိတ်ထဲ ပျော်ရွှင်သွားတော့သည်။ သူ့၏ချစ်သူသည် သူ့အား
ချစ်သည်ဟု ကြားလိုက်ရတော့ နန္ဒထုခန့်မိမတက် ဝမ်းသာ
သွားသည်။ ညီညီငယ်လက်ကို ကိုင်ကာ ပြန်လှည့်လိုက်သည့်
အချိန်မှာတော့ လမ်းမီးများ ရုတ်တရက် လင်းထိန်းသွား
တော့သည်။ ထိုနောက် လက်ခုပ်အော်ဘာ သံများဖြင့်ကျောင်း
ဝန်းထဲက ပျော်ပွဲလုပ်နေသည့် ကျောင်းသားတစ်ချို့ ရှင်းရှင်း
ပြောရလျှင် သူတို့အခန်းမှ ကျောင်းသား၊ သူ အားလုံးနီးပါး
ရောက်လို့နေပါသည်။

နန္ဒမှာ လန့်ဖျတ်သွားတော့သည်။ နိုင်နိုင်က

"bravo!..... နန္ဒမင်းသိပ်တော်တယ် မင်းရဲ့အိုက်တင်က
မထင်မှတ်လောက်အောင် ပြောင်မြောက်ပါလာကွ"

"ဝေ့....."

ကျောင်းသား ကျောင်းသူများကတော့ လက်ခုပ်တီးနေကြပေမယ့်
ညီညီငယ်ကိုတော့ မလိုမုန်းတီးသည့် အကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေ
ကြသည်။ ညီညီငယ်နားမလည်နိုင်တော့.....

"ဘာတွေလဲ"

နန္ဒကို ညီညီငယ်ကြည့်လိုက်တော့ နန္ဒမျက်ဝန်းထဲတွင် စိုးရိမ်
ကြောက်ကြမှုတွေ ပါနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ နန္ဒကတော့
မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ နှုတ်ကရွတ်နေသည်။

"ဟားဟား ညီညီငယ် ညီညီငယ် မင်းကတော့လေ တကယ်
မကောင်းဆိုးဝါးလေးပါလား၊ ခုတော့ မင်းဘာတတ်နိုင်
သေးလဲ"

"နန္ဒ ငါ့ကိုရှင်းပြအုံး ဘာတွေလဲ"

ညီညီငယ် နိုင်နိုင်စကားများကို နားမလည်စွာမေးလိုက်သည်။
ထိုအခါမှာတော့ အောင်ခိုင်ထွက်လာလိုက်ပြီး

"ညီညီငယ် မင်းကိုအခြောက်လို့ သက်သေယူလိုက်
တာလေ"

"တော်ကြတော့ ဆက်မပြောနဲ့"

"ဟာ နန္ဒ မင်းအောင်ပွဲယူနေတာလေ မင်းကဂုဏ်ယူရမှာကို
မင်းက ဘယ့်နဲ့တော်ခိုင်းနေတာလဲကွ၊ ဒီမယ် မင်းကို
အခြောက်ဟုတ်မဟုတ် နန္ဒနဲ့နှင်းဆီ လောင်းထားကြတယ်"

"ဘာ နှင်းဆီနဲ့"

နှင်းဆီကို သူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်
သီးများဖြင့် ခွင့်လွှတ်ပါဟု ပြောနေသေယောင်ယောင် ညီညီငယ်
မယုံချင်ပါ။

"ငါရယ်၊ နိုင်နိုင်ရယ်၊ အောင်အောင်နဲ့ တွယ်တာတို့ပဲ၊
ဒိုင်ကတော့ မင်း....."

"တော်တော့ ဟေ့ကောင်"

ကိုကိုလေး ဝင်လာကာ အောင်ခိုင်ကိုစောင့်တွန်းလိုက်သည်။
အောင်ခိုင်ကတော့ အမြင်ကတ်စွာရယ်နေပါတော့သည်။

"ဟားဟား..."

ညီညီငယ် သူ၏သူငယ်ချင်းများကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်ကြည့်
နေမိသည်။ သူတို့အားလုံးကတော့ ငြင်းချက်မလုပ်ကြ ငြိမ်နေကြ
သည်။ ငြိမ်နေပုံထောက်လျှင် အောင်ခိုင်ပြောသမျှတွေက အမှန်
တွေကြီးပဲပေါ့၊ ညီညီငယ် သည်ခုတော့ လူယုံသတ်လို့ သေခဲ့ပြီး၊
ညီညီငယ်မျက်ရည်များပင် မထွက်တော့ နာကျင်လှပါသည်။

နာကျင်ချက်ကတော့ အသဲထိအောင်၊ ဟိုးအနက်ချိုင်းထိအောင်
နာလှပါသည်။ နန္ဒကိုတော့ ပို၍ပင် နာကျင်မိတော့သည်။ မိမိ
အချစ်သည် အလကားအချစ်ဖြစ်သွားပါသည်။ နန္ဒသူအချစ်ကို
မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် လောင်းကြေးချလိုက်သည်။ ထိုမိန်းမသည်
သူ့အားလွန်စွာမှ နားလည်ပေးနိုင်သည်ဟု ထင်မှတ်ထားသော
အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်နေသည်။

ကိုကိုလေးသည် နန္ဒကို စောင့်တွန်းလိုက်ပါသည်။ ထိုနောက်
ညီညီငယ်လက်ကိုဆွဲကာ ခေါ်သွားတော့သည်။ ကိုကိုလေး၏
အခန်းထဲသို့ ညီညီငယ်ကို ခေါ်သွားလိုက်သည်။

"ညီညီ မင်းဒီမှာ ဒီညအိပ်လိုက်တော့ ကိုယ်တို့ညီအကို
အိမ်ပြန်မယ် မနက်ဖြန်.."

"မနက်ဖြန် အိမ်ပြန်မယ်ဟုတ်လား"

"အေး အိမ်ပြန်မယ် ခုအိမ်ကို ဖုန်းသွားဆက်လိုက်အုံးမယ်
ဘယ်မှသွားမနေနဲ့"

အိမ်လို့ ဆိုခဲ့သဖြင့် အိမ်ပြန်ရန် ညီညီငယ်ကြောက်လှပါသည်။
ကျောင်းပိတ်ချိန် မဟုတ်ဘဲ ပြန်ကြလျှင် မေမေကို ဘယ်လို
ပြောကြမည်နည်း။ မေမေသည် သူ့အား တသက်လုံး မုန်းသွား
နိုင်သည် မဟုတ်လား ကိုကိုလေးထွက်သွားတော့ ညီညီငယ်
ငူကြောင်ကြောင်ကြီးကျန်ခဲ့သည်။ ငိုချင်ပေမယ့် မျက်ရည်များက
ထွက်မလာ။

ပြီးတော့ ကျောင်းသူကျောင်းသားများနှင့် ကြားထဲတွင် ညီညီငယ်
ဘယ်လိုနေရမည်နည်း။ ညီညီငယ်ခုတော့ လူသိရှင်ကြား
အခြောက် တစ်ယောက်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ လူတကာက မုန်းသည့်
လူသားဖြစ်သွားတော့သည်။ လောကကြီးက ညီညီငယ်ကို
ကြည်စယ်လိုက်ပုံများက ကြမ်းတမ်းလှပါသည်။

ညီညီငယ်မသိလိုက်သော နောက်ကွယ်က နောက်ဇာတ်လမ်း
ကတော့....

နန္ဒတစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခါနေတော့သည်။ ဒေါသများလဲ ထွက်ကာ
နိုင်နိုင်နှင့် အောင်ခိုင်ဆီသို့ပြေးထိုးရန် ရွယ်လိုက်တော့သည်။
ကျန်သည့် သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းဆွဲထားကြသည်။ နှင်းဆီက
တော့ ငိုနေသည်။

တွယ်တာသည်လဲ နှင်းဆီကိုနှစ်သိမ့်ပေးနေသည်။ အောင်အောင်
ကတော့ နန္ဒကို ဒေါကန်တာထက် နိုင်နိုင်နှင့် အောင်ခိုင်ကို
ဒေါသပိုထွက်မိပါသည်။

သူတို့အားလုံးကို အံ့သြပျော်ရွှင်စရာ တစ်ခုပြမည်ဟု ခေါ်လာပြီးမှ
ဒီလို အကွက်ချချလု ပ်သွားသော အောင်ခိုင်နှင့် နိုင်နိုင်ကို
ပိုလို့တောင် ဒေါကန်မိတော့သည်။

"ဒီလို မင်းတို့အခြောက်လို့ ပြောကြေးဆိုရင် ငါလဲခြောက်
နေတယ် ငါညီညီငယ်ကို တစ်ကယ်ချစ်တာကွ"

နန္ဒမုက်ရည်များဖြစ်ရင်ဖွင့်တော့သည်။ ကျောင်းသားများ အားလုံး
အံ့သြသွားကြတော့သည်။

"ကဲ ဝိုင်းဟားကြလေ ဝိုင်းပြောကြလေ၊ မင်းတို့က
အခြောက် အခြောက်လို့ ပြောပြီး ရွံ့စရာကောင်းပါတယ်
ဘာဖြစ်ပါတယ်လို့ပြောနေကြတဲ့ မင်းတို့ပါစပ်တွေခုတော့
ပိတ်နေကြပါလာကွ့..ဟင်.... မင်းတို့က တစ်ကယ်တော့
ပုဒ်ကိုယ်ရေးအရ မုန်းတီးပြီး လိုက်လုပ်နေကြတာပဲ၊ ကဲ...
ငါအခု လိင်တူနှစ်သက်တယ်ကွာ အခြောက်ကွာ ဘာဖြစ်
သွားလဲ၊ ကဲပြောကြလေ ပြောကြစမ်းပါ၊ မင်းတို့
ပြောစရာမရှိတော့ဘူးလာ၊ မင်းတို့သေနေ ကြပြီးလား"

"ဟုတ်တယ် နန္ဒခြောက်နေသလို ငါလဲခြောက်နေတယ်
ကဲဘာဖြစ်လဲ ပြောကြ"

"ဟင်"

အားလုံးအကြည့်များက အောင်အောင်ဆီသို့ရောက်သွားသည်။

"နန္ဒပြောတာအမှန်ဆုံးပဲ တစ်ကယ်တော့ မင်းတို့တွေက
လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မုန်းတီးတာနဲ့ မင်းတို့စိတ်စွဲ
ပြီးဖြစ်ပေါ်နေကြတာ၊ ကြည့်စမ်း မင်းတို့တွေကမှ ပိုပြီး
လူမပီသတဲ့သူတွေက၊ အဖြူအမည်း ဝါဒဆွဲနေကြတဲ့
ကောင်တွေ"

နန္ဒနှင့် အောင်အောင်ပေါက်ကွဲကြတော့ ကျန်သူများက တောင်ပန်
ကြသည်။ ထိုနောက်တွင်တော့ အားလုံးသော သူများသည်
စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာသွားကြသည်။

"ငါတို့မှားပါတယ် ငါတို့အားလုံး ညီညီငယ်ကို မနက်ကျရင်
တောင်ပန်ကြပါမယ်"

ဆိုသော သဘောတူညီချက်များဖြင့် လူစုခွဲထွက်သွားကြတော့
သည်။ နှင်းဆီသည်လဲပဲ ဝမ်းနည်းစွာငိုကြွေးနေသည်။

နန္ဒကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရလို့မဟုတ်ပါ။ ညီညီငယ်အတွက် သူမ
လုပ်ရပ်တွေကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အောင်အောင်သည် နန္ဒကိုတွဲကာ အခန်းထဲ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့တော့
သည်။ အခန်းထဲရောက်မှ နှစ်ယောက်သား စိတ်မကောင်းခြင်း
များစွာအတွက် စကားများပင်မပြောနိုင်ပဲဖြစ်နေတော့သည်။

အပိုင်း (၁၆)

သူတို့အားလုံးကို အံ့သြပျော်ရွှင်စရာ တစ်ခုပြမည်ဟုခေါ်လာပြီးမှ ဒီလို အကွက်ချချလုပ်သွားသော အောင်ခိုင်နှင့် နိုင်နိုင်ကို ပိုလို့တောင် ဒေါကန်မိတော့သည်။

"ဒီလို မင်းတို့ အခြောက်လို့ပြောကြေး ဆိုရင် ငါလဲ ခြောက်နေတယ် ငါညီညီငယ်ကိုတစ်ကယ်ချစ်တာကွ"

နန္ဒမျက်ရည်များဖြင့် ရင်ဖွင့်တော့သည်။ ကျောင်းသားများ အားလုံး အံ့သြသွားကြတော့သည်။

"ကဲ ဝိုင်းဟားကြလေ ဝိုင်းပြောကြလေ၊ မင်းတို့က အခြောက် အခြောက်လို့ ပြောပြီး ရွံ့စရာကောင်းပါတယ် ဘာဖြစ်ပါတယ်လို့ပြောနေကြတဲ့ မင်းတို့ပါစပ်တွေခုတော့ ပိတ်နေကြပါလာကွ..ဟင်.... မင်းတို့က တစ်ကယ်တော့ ပုဒ်ကိုယ်ရေးအရ မုန်းတီးပြီး လိုက်လုပ်နေကြတာပဲ၊ ကဲငါအခု လိင်တူနှစ်သက်တယ်ကွာ အခြောက်ကွာ

ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ကဲပြောကြလေ ပြောကြစမ်းပါ၊ မင်းတို့
ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးလာ၊ မင်းတို့သေနေကြပြီးလာ"

"ဟုတ်တယ် နန္ဒြေ့ချောက်နေသလို ငါလဲချောက်နေတယ်
ကဲဘာဖြစ်လဲ ပြောကြ "

"ဟင်"

အားလုံးအကြည့်များက အောင်အောင်ဆီသို့ရောက်သွားသည်။

"နန္ဒြေ့ပြောတာအမှန်ဆုံးပဲ တစ်ကယ်တော့ မင်းတို့တွေက
လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မုန်းတီးတာနဲ့ မင်းတို့စိတ်ဆွဲပြီး
ဖြစ်ပေါ်နေကြတာ၊ ကြည့်စမ်း မင်းတို့တွေကမှ ပိုပြီး
လူမပီသတဲ့သူတွေက၊ အဖြူအမည်း ဝါဒဆွဲနေကြတဲ့
ကောင်တွေ"

နန္ဒနှင့် အောင်အောင် ပေါက်ကွဲကြတော့ ကျန်သူများက
တောင်းပန်ကြသည်။ ထိုနောက်တွင်တော့ အားလုံးသော
သူများသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာသွားကြသည်။ သူတို့လုပ်ရပ်
အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြတော့သည်။ သူတို့တွေ

လွန်သွားကြသည်ကိုတော့ နားလည်လိုက်ကြသည်။ နိုင်နိုင်နှင့် အောင်ခိုင်မှာတော့ ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ လွန်စွာမှ စိတ်ထဲ မကောင်းကြတော့၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ သူတို့လုပ်ရပ်သည် လူသားမဆန်စွာ တစ်ပါးသူကို နှိမ်နေကြသည်မဟုတ်လား။ မိမိတို့ အနိုင်ရယူရေးနှင့် ပျော်ရွှင်ရေးသည် တစ်ဘက်သားအပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်ခဲ့ကြသည်ကို သဘောပေါက်သွား ကြတော့သည်။

"ငါတို့မှားပါတယ် ငါတို့အားလုံး ညီညီငယ်ငယ်ကို မနက်ကျရင်တောင်ပန်ကြပါ့မယ်"

ဆိုသော သဘောတူညီချက်များဖြင့်လူစု ခွဲထွက်သွားကြတော့သည်။

နှင်းဆီသည်လဲပဲ ဝမ်းနည်းစွာငိုကြွေးနေသည်။ နန္ဒကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရလို့ မဟုတ်ပါ။ ညီညီငယ်အတွက် သူမ လုပ်ရပ်တွေကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နန္ဒမှာ ရပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ချေ။ ဒူးများပင် မခိုင်းတော့ချေ။
အောင်အောင်သည် နန္ဒကိုတွဲကာ အခန်းထဲ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့တော့
သည်။ အခန်းထဲရောက်မှ နှစ်ယောက်သား စိတ်မကောင်းခြင်း
များစွာအတွက် စကားများပင် မပြောနိုင်ပဲဖြစ်နေတော့သည်။
စိတ်မကောင်းစွာ လူမရှိသည့် ညီညီငယ်ကုတင်းလေးကို
ဆွေးမြေ့စွာ ကြည့်နေမိကြတော့သည်။

"ညီညီငယ်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမှန်းတောင် မသိတော့
ဘူးကွာ"

"နန္ဒရယ်မင်းကမှ ကံကောင်းပါသေးတယ် ညီညီငယ်မင်းကို
ချစ်တာကို မင်းရရှိလိုက်တယ်လေ၊ ငါ့မှာတော့ အသဲတွေ
လည်းကွဲ ညီညီငယ်အတွက်လဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာကို
မင်းငါ့ရင်ထဲ မဝင်ကြည့်တတ်လို့ပါကွာ"

နန္ဒနှင့် အောင်အောင်ကတော့ စိတ်တွေညစ်ကာ ကျောင်းပွဲလေး
ပင် မသွားနိုင်တော့ချေ။

ကိုကိုလေးကတော့ ကျောင်းအသင်းခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် ကျောင်းပွဲကို ပြန်သွားခဲ့ရသည်။ သူသည် ညီညီငယ် အတွက်လဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ကာ အိမ်ကိုခွင့်ရ၍ပြန်လာမည်ကို ပြောလိုက်တော့ မေမေကလဲ ဝမ်းတွေသာနေခဲ့သည်။ သားတွေကိုလွမ်းလို့ ဟုလည်း ပြောပါသည်။

ကိုကိုလေး ဖုန်းသွားဆက်မည်ကို ပြောသွားခဲ့သည့် အတွက်ကြောင့် ညီညီငယ်ကတော့ ကိုကိုလေးသည် သူ့အားမေမေနှင့် တိုင်တည်တော့မည်ဟု စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်ကို ကိုကိုလေး မသိရှိလိုက်၊ ထိုအတွက်ကြောင့် မဖြစ်သင့်သော အကြောင်းရာများက ကျောင်းကြီးတွင်ဖြစ်သွားခဲ့ပါတော့သည်။

ကျောင်းပွဲတော် ပြီးတော့ ည ၁၂နာရီကျော်ခဲ့သည်။

ကိုကိုလေး အဆောင်ပြန်တော့ အောင်အောင်နှင့် နန္ဒ သူ့အား စောင့်ကြိုနေသည်။ ကိုကိုလေး သူတို့ကိုတွေ့တော့ စိတ်ထဲက မကျေနပ်ပဲ ဘာမှပြောချင်စိတ်မရှိတော့သည့် အတွက်အနားက ဖြတ်သွားသည့်တိုင် လှည့်မကြည့်ခဲ့ပါ။

"ကိုကိုလေး"

အောင်အောင် ကိုကိုလေးကို အရဲစွန့်ကာ ခေါ်လိုက်ပါသည်။
ကိုကိုလေး ဘုကြည့်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟိုလေ ငါတို့ညီညီငယ်ကို တောင်ပန်ချင်လို့ပါ ငါတို့ကို
ညီညီငယ်ကို တွေ့ခွင့်ပေးပါလား"

"မပေးနိုင်ဘူး၊ ငါ့ညီလေးက ခုမှ စိတ်ကိုရိုက်ချိုးခံထား
ရတာ သူ့ကိုထက်ပြီး ဒုက္ခမပေးကြပါနဲ့..

"မဟုတ်ပါဘူး ငါတို့အမှားတွေကို တောင်ပန်ချင်လို့ပါကွာ
နော် အားလုံးကလဲ မနက်ကျရင်တောင်ပန် ချင်နေကြတယ်၊
အားလုံးလဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတယ်"

"စကားကတော့ လှပါတယ် အောင်အောင် ဒါပေမယ့်လို့
ငါကတော့ ခုညတွေ့ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး"

"မဟုတ်တာကွာ ငါလဲခံစားနေရပါတယ်..".

"နန္ဒမင်းက ပျော်နေရမှာလေ.. မင်းလောင်းထားတဲ့
လောင်းကြေးကြောင့်"

"ထပ်မပြောပါနဲ့လား ကိုကိုလေးရယ် ငါတောင်ပန်ပါတယ်
ဒီလောင်ကြေးကြီးကို ထပ်မပြောပါနဲ့တော့"

"အေးမပြောစေချင်ရင် ငါပြောသလိုပဲ မနက်မှ လာတွေ့
တော့ ဒီညတော့ မင်းတို့ ငါ့ညီကို တွေ့ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး
ငါ့ညီလေး ဘယ်လောက် ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ မင်းတို့
နားလည်ဖို့ ကောင်းတယ်"

"အင်းလေ ဟုတ်ပါတယ် နန္ဒရယ် မနက်ကျမှ ငါတို့
တောင်းပန်လိုက်တာပေါ့ ခုတော့ ညီညီငယ်လဲ သွေးပူ
နေတုန်းဆိုတော့ ငါတို့တောင်ပန်တာ အရာရောက်မှာ
မဟုတ်လောက်ဘူးနော် မနက်ကျမှသွားကြတာပေါ့"

"ညီညီငယ် ဒီညဘယ်မှာအိပ်မှာလဲ"

"ငါ့အခန်းမှာပဲ မင်းတို့လဲ နားကြတော့ ငါလဲပင်ပန်းနေပြီး
သွားတော့မယ်"

ကိုကိုလေး သူတို့ကိုထားခဲ့ကာ အခန်းထဲသို့ လှမ်းလိုက်ပါ
တော့သည်။ ကိုကိုလေး အခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ ညီညီငယ်

အိပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် စိတ်အေးလက်အေး ညီညီငယ်
ဘေးတွင်လဲ အိပ်လိုက်တော့သည်။ တနေလုံးလည်း ဘောကန်
ထားသဖြင့်လူက ပင်ပန်းနေသည်။

ထိုကြောင့်ကို ကိုလေး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတော့
သည်။ ထိုညက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နောက်ဆုံးအိပ်ခဲ့သော
ညဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သူ့စိတ်ထင် ထိုညက ညီညီငယ် စိတ်မကောင်း
စွာ မျက်ရည်များ ကျနေခဲ့သည်ကို သိလိုက်ပါသည်။

တစ်ညလုံး အိပ်မရဖြစ်ခဲ့သည့် နှစ်ယောက်ကတော့ နန္ဒနှင့်
အောင်အောင်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုညက ညီညီငယ်ကို တွေ့ချင်
သည့်စိတ်ကို မြှိုသိပ်ထားခဲ့ရပါသည်။ မနက်မိုးပင်မလင်းသေး
နန္ဒနှင့် အောင်အောင် တို့ကိုကိုလေး အခန်းထဲဝင်လာခဲ့တော့သည်။
ညီညီငယ်ကတော့မရှိတော့ချေ။

"ကိုကိုလေး ကိုကိုလေးထပါအုံး ညီညီငယ်ကော"

"ဟင်"

ကိုကိုလေး အိပ်မူးစုတ်ဖွာဖြင့် ထထိုင်လိုက်ပြီး ညီညီငယ်
အိပ်ခဲ့သည့် မိမိဘေးသို့ ကြည့်လိုက်တော့ ညီညီငယ်မရှိတော့ချေ။
ထိုကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့် ထူပူသွားတော့သည်။
အခန်းအပြင်ထွက်ကာ လိုက်ရှာကြသည်။ အဆောင်တစ်ခုလုံး
ပြည့်သည့်တိုင်အောင် ညီညီငယ်ကို ရှာမတွေ့သေးချေ။

"ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ငါ့ညီလေး ဘယ်ရောက်သွားပြီးလဲ"

"ဒုက္ခပါပဲကွာ ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ"

အောင်အောင်တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး။

"မကျဉ်းပင် ဟုတ်တယ် မကျဉ်းပင်အောက် သွားကြည့်မယ်
သူစိတ်ညစ်ရင် အဲ့ဒီမှာပဲ ထိုင်နေကျ"

သူတို့သုံးယောက် ဆူညံသံကြောင့် အဆောင်တစ်ခုလုံးလဲ နှိုးသွား
ကြတော့သည်။

သူတို့သုံးယောက် မကျဉ်းပင်အောက်သို့ အမောတကော
ပြေးထွက်သွား လိုက်တော့သည်။

"ဟင်....."

"ဟာ....."

"ညီလေး ညီလေး....."

မြင်ကွင်းကတော့ မလှပချေ။ ညီညီငယ်တစ်ယောက် လောကကြီးကို အရှုံးပေးသွားခဲ့သည့် မနက်ခင်းလေး ဖြစ်နေပါတော့သည်။ မင်္ဂလာရှိသော မနက်ခင်းတွင်တော့ ညီညီငယ်သည် လောကကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ အားလုံးကို အရှုံးပေးသွားခဲ့တော့သည်။ မကျဉ်းပင်ကြီးအောက်မှာ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ကြိုးတန်းလန်းနှင့် မြင်တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

အောင်အောင်သည် ထိုနေရာမှာပင် မေ့လဲသွားခဲ့တော့သည်။

ကိုကိုလေးသည် ယူကျုံးမရအောင် ငိုကြွေးနေခဲ့သည်။

နန္ဒသည် ညီညီငယ်ကိုဖက်ကာ မျက်ရည်များ အပြိုင်ပြိုင်ကျကာ နောင်တများစွာဖြင့်.....

ကျောင်းကြီးတစ်ခုလုံးသည် အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေပါတော့သည်။ ကိုယ်စီကိုယ်စီတွင် အပြစ်မကင်းသလို ခံစားရကာ မျက်ရည်များ တိတ်တဆိတ်ကျနေကြပါတော့သည်။

ကျောင်းကြီး၏ ခန်းမထဲတွင်တော့ ညီညီငယ်သည် လှပစွာ
လဲလျောင်းနေသည်။

ညီညီငယ်၏ မိဘများကတော့ သားငယ်အတွက် စိတ်မ
ကောင်းခြင်းများစွာဖြင့် ယူကြိုးမရအောင် စိတ်ထိခိုက် နေပါတော့
သည်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ ဆရာ ဆရာမ များကလဲ
ငိုကြွေးနေကြသည့် အသံများကတော့ တိတ်တဆိတ် ရှိုက်သံ
များနှင့် စိတ်မကောင်းစွာ ညီညီငယ်၏ နောက်ဆုံးအချိန်တွင်
အားလုံးရှိနေခဲ့ကြပါသည်။

နှင်းဆီသည် ညီညီငယ် မိဘတွေဆီထသွားကာ ညီညီငယ်၏
နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်လေးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

နှင်းဆီ၏ အသံများက ရှိုက်သံများဖြင့်ထွက်လာတော့သည်။

"ဒါလေ ညီညီငယ်စာအုပ်လေးပါ သမီးသူ့အခန်းထဲက
ယူလာခဲ့တာပါ။ သမီးက ညီညီငယ်ရဲ့ ကြောက်စရာ
အကောင်းဆုံး အနီးဆုံးရန်သူဖြစ်ခဲ့သူပါ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်

သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့တော့ မပြောရဲဘူး၊ ဒီစာအုပ်လေးကို
ဒေါ်ဒေါ်ဖတ်စေချင်လို့ ဒေါ်ဒေါ်ကိုပေးလိုက်တာပါ"

ဒေါ်မမ ဘာမှမပြောနိုင်ရှာ၊ ရင်ထဲတွင်ဆိုတက်နေသည်။ သူမသား
အတွက်တော့ တစ်ခြားသော သူများကိုလည်း အပစ်မတင်ရက်
တော့ပါ။ သူမ တိတ်တဆိတ်ပင် စာအုပ်လေးကို လက်ခံလိုက်
ပါသည်။ သူမကရော သားအတွက် မိခင်ကောင်းပီသခဲ့ရဲ့လားဟု
သူမကိုယ်တိုင် မေးနေမိပါတော့သည်။

ကျောင်းကြီးမှ ဆရာမျိုးမင်းကတော့ ညီညီငယ်အတွက်
စိတ်မကောင်းသည့် စကားများကို နှုတ်ခွန်းခြွေသည်။ နန္ဒကတော့
ညီညီငယ်ကို တွေ့ခဲ့သည့် အချိန်ကတည်းက ငူငူကြီးအတိုင်း
ရှေ့ဆုံးတန်းမှာထိုင်ကာ ညီညီငယ်ကို တွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်နေ
ရှာသည်။ အောင်အောင်ကတော့ မလာနိုင်တော့ချေ။ ဆေးရုံးသို့
ချက်ခြင်း ပို့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကိုလေးသည်လဲ မေမေတို့နှင့်ထိုင်ကာ မျက်ရည်များကို
တားမရအောင်ကျဆင်းနေပါသည်။ ဆရာ၏ ဝမ်းနည်းမှုတွေ
ပြောပြီးနောက် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများက ဝမ်းနည်းခြင်း

အထိမ်းမှတ်ဖြင့် ပန်းလေးများကိုကံက တိတ်တဆိတ် ညီညီငယ်
ဆီသို့ တစ်ယောက်ချင်း လာခဲ့ကြတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင်တော့
နှင်းဆီစိတ်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲထွက်ကုန်တော့ပါသည်။

"နှင်တို့တစ်ယောက်မှ ညီညီငယ်အနားမကပ်နဲ့"

နှင်းဆီ၏ ဆူးဆူးဝါးဝါးအော်လိုက်သံကြောင့် အားလုံး ရပ်သွား
တော့သည်။ နှင်းဆီကတော့ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်ကာ
ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အတန်းကြီး၏ ရှေ့တွင်ကား
ကာရပ်နေပါတော့သည်။ တွယ်တာသည် နှင်းဆီကို တားရင်း
ထိမ်းရင်း နှင်းဆီကို ဖြောင့်ဖျနေရပါသည်။ သို့သော် အရာ
မရောက်ခဲ့။

"နှင်တို့ သိပ်ရှုံ့ပါတယ် သိပ်ပြီး မုန်းပါတယ်ဆိုတဲ့ နှင်တို့ရဲ့
ညီညီငယ် သေသွားတာလေ၊ ဘာလို့ခုမှ မျက်နှာ
မကောင်းတဲ့ အမူယာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ နှင်တို့ပျော်ရမှာ
လေ ဘာလို့ ထကမနေကြတာလဲ၊ ပျော်လိုက်ကြပါ
တော့လား၊ နှင်တို့တွေ.....နှင်တို့တွေ ရက်စက်ကြတယ်"

နှင်းဆီ အသံကြောင့် ကျောင်းသူတစ်ချို့ အိကနဲရှိက်
ကာငိုသွားကြတော့သည်။ ကျောင်းသားများကတော့ ရှိုက်သံများ
ကင်းကာ မျက်ရည်များ အသွင်သွင်ဆီးလို့နေတော့သည်။
တွယ်တာသည်လဲ မတက်ရပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပဲ ထိုင်ချကာ
ငိုလိုက်ပါတော့သည်။ ဆရာမျိုးမင်းသည် နှင်းဆီကို ထိမ်းရန်
သွားသောအခါ ကိုကိုလေး ဆရာကိုလှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

"ပြောပါစေ ဆရာရယ် ကျနော်တို့တွေ ကိုပြောပါစေ
ကျနော်တို့တွေ မကောင်းခဲ့တာတွေကို ပြောပါစေ"

ဆရာမျိုးမင်း ဘာမှမပြောတော့ပဲ ရပ်ကြည့်နေရင် မျက်ရည်
များကို သုတ်လိုက်သည်။

"နင်တို့တွေ ရက်စက်တုံးကတော့ ရက်စက်ခဲ့ကြပြီးမှ
ခုတော့ ဝမ်းနည်းနေလိုက်ကြတာ၊ ဒီမှာအောင်ခိုင် နိုင်နိုင်
နင်တို့ကို ငါဘယ်တော့မှခွင့်မလွှတ်ဘူး ညီညီငယ်အတွက်
တော့ ဒီလိုပန်းလေးနဲ့လာပြီး တောင်ပန်မနေနဲ့၊ နင်တို့တွေ
ရောပါတယ် အားလုံးပဲ အခန်းထဲမှာ စာသင်တာတောင်
ဖြောင့်ဖြောင့် မသင်ခဲ့ရတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းကို နင်တို့

ရက်စက်ကြတာ နင်တို့ကို နင်တို့ ဟုတ်လှပြီလို့ ထင်လို့လာ၊
ဟင် ပြောကြစမ်းပါ ခုမှ မျက်ရည်အတုတွေနဲ့လာပြီး
ဝမ်းနည်းမနေကြနဲ့"

နှင်းဆီပြောလဲပြော ငိုလဲငိုကာဖြင့် ဒေါသများကို လွှတ်ပစ်
လိုက်တော့သည်။ ထိုနောက် နန္ဒထိုင်နေသည့် နေရာကိုသွားကာ
ထုရိုက်လိုက်ပါတော့သည်။

"နန္ဒ နင်အဆိုးဆုံးပဲ နင်သာ ညီညီငယ်ကို မပက်သက်ခဲ့ရင်
ညီညီငယ် ဒီလိုနေမှာမဟုတ်ဘူး ညီညီငယ်သေရတာ
နင့်ကြောင့် နင့်ကြောင့်"

နှင်းဆီ၏ ထုရိုက်ကာ ငိုနေပေမယ့် နန္ဒကတော့ အသံတိတ်ကာ
ညီညီငယ်ကို ကြည့်နေပါသည်။ ကိုကိုလေး မနေနိုင်တော့ပဲ
နှင်းဆီကိုသွားထိမ်းရသည်။ နှင်းဆီမှာတော့ မောပန်းစွာ ပျော့ခွေ
လဲကျသွားတော့သည်။

"ဟင်"

ကိုကိုလေး နှင်းဆီကို ထိမ်းထားရင်က နန္ဒကို အံ့သြသလို
ကြည့်နေမိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နန္ဒသည် တွေ့တွေ့ကြီးရပ်ကာ မတ်တက်
ရပ်လိုက်သည်။

"ညီညီငယ် မသေပါဘူး"

"ဟင်"

ကိုကိုလေးရော နှင်းဆီပါ နန္ဒစကားကြောင့် ညီညီငယ်ကို
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ညီညီငယ်ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ မလှုပ်မရပ်
ရှိနေပါသည်။

"နင်တို့တွေကလဲ ညီညီငယ်မသေပါဘူး သူ့အိပ်နေတာ
ပါဟ"

"နန္ဒ"

"တပည့်နန္ဒ"

ဆရာမျိုးမင်းပင် စိုးရိမ်ကာ နန္ဒဆီသို့ပြေးသွားသည်။

"နင်တို့ကလဲ မငိုကြပါနဲ့ နင်တို့ငိုတော့ ငါတောင်ဝမ်းနည်း
လာတယ် အမှန်တော့ ညီညီငယ် အိပ်နေတာပါ။ ညီညီငယ်
ကို ငါခေါ်သွားလိုက်မယ်၊ ဒီကောင်ကလဲ ဒီမှာလာအိပ်နေ
သေးတယ် လူတွေဝိုင်းကြည့်နေတာ မသိဘူးလာမသိဘူး"

နန္ဒ ညီညီငယ်ဆီသို့လှမ်းသွားလိုက်တော့ ဆရာမျိုးမင်းလိုက်ပြီး
ထိမ်းရသည်။

"သတိထားလေ နန္ဒ"

"ညီညီငယ် ထလေကွာ ငါတို့ ဟိုးတောင်ပေါ်စခန်းလေး
ဆီပြန်သွားရအောင်နော်၊ ဒီမှာက လူတွေပေါတယ်ကွ၊
ဟိုအရင်လို ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့အချိန်ကို
ပြန်သွားရအောင်ကွာနော်၊ မင်းက ကြယ်တွေကိုကြည့်ပြီး
အရေတွက်တွေ ရေတွက်ပေါ့ ငါကတော့ ဟိုအရင်လို
အခန်းထဲကနေပြီး မင်းကို ကြည့်နေမယ်လေ၊ ငါ့ကို
ချစ်တယ်ဆို ညီညီငယ်ရယ် ငါ့ပြောတာကို နားထောင်နော်
လူတွေနဲ့ ဝေးရာမှာ ငါတို့နေကြမယ်လေနော်၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့
အတူတူ....."

"နန္ဒရယ် တပည့်ကြီး စိတ်ထိန်းလေကွာနော် လာ
သွားကြမယ်"

"ဟာ ကျနော်ကို မခေါ်နဲ့ ကျနော် ညီညီငယ်ပါမှလိုက်မယ်
ညီညီငယ်ကိုပါခေါ်ပေး"

"ညီညီငယ် မနိုးတော့ဘူးသားရယ်"

ဒေါ်မမ အိမ်ခနဲငိုချကာ နန္ဒကိုတောင်ပန်သည်။

"ဆရာ၊ ဒေါ်ဒေါ်လုပ်ပါအုံးဗျာ ညီညီငယ် ကျနော်ကို
စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်မထူးတော့ဘူး၊ သူ့ကိုပြောပေးပါ ကျနော်
သူ့ကိုတကယ်ချစ်တာပါ။ ကျနော်ညာနေတာ မဟုတ်ပါဘူး
ဗျာ၊ ကျနော်ကို ပြောကူးပေးကြပါအုံး ကျနော်ကို
သနားကြပါအုံး ညီညီငယ်ရေ ထပါတော့ကွာ ငါတို့တွေ
သွားကြရအောင်နော် ညီညီငယ် ထပါတော့ကွာ၊
အောင်အောင် ဘယ်မှာလဲ ဟေ့ကောင် အောင်အောင် လာခဲ့
ငါ့ကိုကူပါအုံး မင်းပြောတော့ ငါ့ကိုကူညီပေးမယ်ဆို ခုတော့

ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ဒီမှာညီညီငယ်ကို ခေါ်ပေးအုံး
ကူပြော ပေးပါအုံးကွာ"

အားလုံးသော သူများကတော့ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာဖြင့်
နန္ဒကို ဝိုင်းထိန်းနေခဲ့ကြသည်။ နှင်းဆီသည်လဲပဲ မေ့တစ်ချက်
သတိရတချက်ဖြင့် ကြေကွဲနေပါတော့သည်။ ဒေါ်မမသည်
ရပ်တည်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ သူမသည် နှလုံးသားများ အေးစက်သွား
ကာ လဲကျသွားပါတော့သည်။

"မေမေ...."

"မမ..."

"မိန်းမ သတိထားလေ"

ကျောင်းကြီးကတော့ တိတ်ဆိတ်စွာငိုကြွေးနေပါတော့သည်။

ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

ကိုကိုလေး မေမေကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲနှင့်နေအောင်ခံစားရသည်။ ညီညီငယ်ကိစ္စကြောင့် သူ့ကျောင်းကို ပြန်မသွားသည်က နှစ်ပတ်ပင်ရှိခဲ့ပြီး၊ ကျောင်းလည်း တက်ချင်စိတ်မရှိတော့ချေ။ မေမေကတော့ အိမ်ရောက်သည်နှင့် အိပ်ယာထဲလဲပါတော့သည်။ အိပ်ယာထဲလဲနေရင်းက နှင်းဆီပေးလိုက်သော ညီညီငယ်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းလေးကို တစ်ရွက်ဖတ်ပြီးတိုင်သာ ငိုနေပါတော့သည်။

မေမေငိုတော့ ကိုကိုလေးပါ လိုက်ငိုသဖြင့် မေမေသည် နောက်ပိုင်းတွင်တော့ သူ့၏ရှေ့တွင် မငိုတော့ချေ။ အိမ်၌ ရောက်နေသည်ကို မေမေသည် ကိုကိုလေးကို နှစ်ပတ်ပြည့် သည့်နေ့တွင် ကျောင်းသွားရန်ပြောပါလေတော့သည်။

"သားကျောင်းကို ပြန်မသွားချင်တော့ဘူး ညီလေးရဲ့ အရိပ်တွေရှိခဲ့တဲ့ ကျောင်းကို သားပြန်မသွားရဲတော့ဘူး မေမေရယ်၊ ညီလေးက သားကိုမုန်းနေမှာ"

"သားကြီးရယ် သားငယ်ကလေး သူ့အကိုကို ဘယ်တော့မှ မမုန်းပါဘူးကွယ် အကိုတစ်ယောက်ကို ငတ်လျင်စွာနဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါ။ သားကြီးကို ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ အပြည့်ပါပဲကွယ်၊ သားကြီးသာ ညီလေးကို တစ်ကယ်ချစ်ရင်လေ ညီလေးဖြစ်စေချင်တဲ့ ပညာရေးကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင်သင်စေချင်တယ်"

"မေမေ ညီလေးက သားကိုဘာဖြစ်စေချင်တာလဲဟင်"

"သူ့ရဲ့အကိုနဲ့အတူ ဆေးကျောင်းမှာ ပညာအတူတူ သင်ယူရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲတဲ့ကွယ်"

ကိုကိုလေး နှင့်နေအောင်ခံစားရပါသည်။ သူတို့ကို ဖေဖေ မေးခဲ့စဉ်က သူကအင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ချင်သည်ဟု ဖြေခဲ့သလို ညီညီငယ်ကတော့ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်ချင်သည်ဟု ပြောစကားများ ကိုကြားယောင်နေမိပါတော့သည်။

"မေမေ သားမနက်ဖြန် ကျောင်းပြန်သွားတော့မယ်နော်"

မေမေသည် ကိုကိုလေးကိုဖက်ကာ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်း မျက်ရည်များ ကျခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုလေးကျောင်းကြီးကို ပြန်ရောက်တော့ ကျောင်းကြီးသည် အေးစက်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။ အားလုံးသောသူများက သက်မဲ့လှုပ်ရှားနေကြသည်ဟု ခံစားရသည်။

ကျောင်းကြီးကတော့ ငြိမ်သက်စွာ စိတ်မကောင်းစွာ နေမြဲတိုင်း ရှိနေပါသည်။

ညီညီငယ်ကိစ္စများ ပြီးမြောက်သွားသည့်တိုင် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ၏ ကိုယ်စီစိတ်ထဲတွင် အပြစ်မကင်းသလိုဖြစ်ကာ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာဖြင့်.....

ညီညီငယ်တို့ စာသင်ခဲ့သော ကျောင်းခန်းကတော့ ထိုင်ခုံနံလေး ၄ ခု လွတ်မြောက်နေသည်။ ထိုထိုင်ခုံများကို မည်သူကမှ ဖယ်ရှားခြင်းမပြုခဲ့ကြ၊ အားလုံးသော အခန်းထဲမှ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများကတော့ စာသင်ချိန်တွင်လည်း မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်ကြည်များ ခိုတွဲနေခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ရင်ထဲမှာ

နာကျင်ခြင်း၊ ထိခိုက်ခြင်း၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခြင်းများ ကိမ်းအောင်း
နေကြပါသည်။

သူတို့လို နုနုနယ်နယ် နှလုံးသားလေ တွေရင်မှာ မထင်မှတ်ပဲ
ဒါဏ်ရာဒါဏ်ချက်လေးများက အရွယ်များနှင့်မမျှအောင် ထိခိုက်
ခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ လက်ရှိဖြစ်ပေါ်နေသည့်
အကြောင်းရာများကို လက်မခံနိုင်ကြသေးချေ။ တခါတရံတွင်.....

"နှင်းဆီ နင်ဒီပုဒ်စာလေ....."

တွယ်တာ၏ အမှတ်မထင်သော သတိလက်လွတ် ဖြစ်တတ်
ခဲ့ကြသည်။

တစ်ချို့တွေကလဲ

"နန္ဒ မင်းစာအုပ်လေးတစ်ချက်လောက်....."

"အောင်အောင်...မင်းဘောလုံးသွားကန်မှာလား...."

ယောင်ယမ်းကာ ထွက်သွားကြပြီး အမှတ်မထင် လှည့်ကြည့်
လိုက်မှ ထိုင်ခုန်လွတ်များသာ ရှိကြသည့် သူတို့ခုန်လေးတွေကို
တွေ့မှ ပျက်ယွင်းသွားသည့်မျက်နှာများကိုတော့ တားမရချေ။

အဆိုးဆုံးကတော့ ဆရာ၊ ဆရာမများ၏ စာသင်ချိန်များတွင်
စာထဲစိတ်ရောက်ကာ သင်ကြားနေရင်က

"ကဲဒီပုဒ်စာလေး ဖြေကြည့်ပါအုံးလာ သားညီညီ.....
ဟင်..... အဲ.. သား...အို...ဆော်ဒီးကွယ်"

ထိုအခါမျိုးများတွင် ကျောင်းသူများက ထိုင်ခုန်အောက်သို့ ငုံ့ကာ
မျက်လွှာများချကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆရာ၊ ဆရာမ
များလဲ ထိုအချိန်မျိုးတွင်တော့ စာသင်နိုင်ခြင်း မရှိတော့
မျက်ရည်များသုတ်ကာ စာသင်ချိန်ကို စောစော နားလိုက်ကြ
တော့သည်။

သူတို့စိတ်ထဲတွင်တော့ အသိကလက်တွေ့ကို ခံစားနေရပေမယ့်
မသိစိတ်ကတော့ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ ရှိနေသည်ဟု အသိများ
က ဖက်သွယ်ထားမိကြတော့သည်။ သူတို့၏ ရင်ထဲတွင်တော့
နောင်တများစွာဖြင့် ကိန်းအောင်းနေကြပါတော့သည်။

ကြာလာတော့ ဆရာ၊ဆရာမ များကျောင်းသား ကျောင်းသူများ၏
ပညာရေးကို စိုးရိမ်စ ပြုလာတော့သည်။ ပျောက်သောသူ ကြာရင်

တွေ့ သေသောသူကြာရင်မေ့ဆိုပေမယ့် ခုတော့ ကျောင်း၏
ဒီဇင်ဘာ စားမေးပွဲပင်နီးလာပြီး မည်သူကမျှ ညီညီငယ်
အကြောင်းရာကို မမေ့နိုင်ကြသေးချေ။

ဆရာမျိုးမင်း တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့်
ကျောင်း၏ ကျောက်သင်ပုန်း၏ ဘေးဘက်တွင် စက္ကူဖြူကြီးနှင့်
စာလုံးကြီးကြီးရေးကာ ကျောင်းခန်းတွင် တင်လိုက်ပါတော့သည်။

(မည်သူသည် ညီညီငယ်ကို ချစ်သည်နည်း၊ မည်သူသည်
ညီညီငယ်ကို ခင်တွယ်သည်နည်း၊ မည်သူသည်
ညီညီငယ်ကို စိတ်ချမ်းသာစေသည်နည်း၊)

(ညီညီငယ်ကို ချစ်သောသူသည် ညီညီငယ်လိုချင်သော
ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူကောင်းကို လိုက်နိုင်ရမည်။
ညီညီငယ်ကို ခင်တွယ်သော သူသည် တပါးသူကို အားပေး
နှစ်သိမ့်တက်ရမည်။ ညီညီငယ်ကို စိတ်ချမ်းသာ
စေချင်သောသူသည် ညီညီငယ် မျှော်မှန်းထားသော
ပညာရေးပန်းတိုင်ကို အောင်မြင်စွာ လျှောက်လှမ်း
နိုင်မည်သူ ဖြစ်ရမည်။)

(မင်း ညီညီငယ် အတွက်ဘာလုပ်ပေးမည်နည်း ၊ သင် ညီညီငယ်အတွက် ဘာလုပ်ပေးခဲ့ပြီးနည်း၊ မိမိကိုယ်ကို မေးပါ၊ အဖြေထုတ်ပါ၊ ရှင်းလင်းပါ)

ထိုအရာက ထိရောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ သည် ထိုစာကို ဖတ်ကာ အံ့ကိုကြိတ်ကာ မိမိတို့ခံစားရသမျှကို စာထဲတွင်နှစ်သည်။

နန္ဒအတွက် နာကျင်ရသမျှကို စာထဲတွင် နှစ်သည်။ နှင်းဆီ အတွက် ယူကြိုးမရ ဖြစ်ခြင်းများကို စာထဲတွင်နှစ်သည်။ အောင်အောင် အတွက် သနားသမျှကို စာထဲတွင်နှစ်သည်။ ညီညီငယ်အတွက် နောင်တများကို စာထဲတွင်နှစ်သည်။ ကြိုးစားကြသည်။

ဆရာမျိုးမင်းမှာတော့ မျက်ရည်များဖြင့် ကြည်နူးနေပါသည်။

"ညီညီငယ် သားချစ်တပည့်ရေ သားကျေနပ်နေမယ်လို့ ဆရာရဲ့ အနက်ချိုင်းဆုံး ကတည်းကကိုက ယုံကြည်နေ ပါတယ် ချစ်တပည့်ရယ် စိတ်ထားကောင်းတဲ့ ချစ်တပည့်

လေး ဝဋ်ကြွေးတွေ ဒီမှာတင်ပဲ ကုန်ဆုံးပါစေလို့ ဆရာ
မင်းအတွက်ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်"

ကျောင်းကြီး၏နှစ်ပတ်လည် စာမေးပွဲကို ဒီဇင်ဘာလ ဒုတိယ
ပတ်မှာ ဖြေဆိုခဲ့ကြပြီး နှစ်သစ်တွင် ဆုပေးပွဲ ခမ်းနားလေးကို
ပြုလုပ်ကြပါသည်။

ထိုပွဲလေးသည် ယခင်နှစ်ကကဲ့သို့ ကျောင်းတွင် ကျောင်းသား
မိဘများနှင့်အတူ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများကို ဆုပေးပွဲ
လေးကို ပြုလုပ်ပါသည်။ ဒီနှစ်ကတော့ ကျောင်းသားများ၏
အားလုံးရင်တွင်ထဲတွင် မိမိတို့၏ အမှတ်စာရင်းများကို ကြည့်ကာ
ရင်ထဲမှ ညီညီငယ်ရေး မင်းအတွက်ကြိုးစားထားတယ်သိလားဟု
ပြောကြားနေကြသည်မှာ သူတို့ကိုယ်တိုင် ညီညီငယ်အား
ပြောကြားနေကြပါသည်။

ဒီနှစ်တော့ ကိုကိုလေးသည် ညီညီငယ်၏ နေရာသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့
သည်။ မေမေ၏ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် ကျောင်းက ဆရာ၊

ဆရာမများက ခွင့်ပြုကာ မေမေကို ကျေးဇူးတင်စကား နှုတ်ခွန်း ပြောကြားရန် စင်မြင့်ပေါ်သို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

ဒေါ်မမသည် ခြေလှမ်းများကို တစ်လှမ်းခြင်းလှမ်းကာ ဆင်မြင့် ပေါ်သို့ တက်လာပါသည်။ သူမ၏လက်ထဲမှာတော့ ဟောင်းနေပြီး ဖြစ်သည့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ် အနီရောင်လေး ကိုင်ဆောင်လို့ ထားပါသည်။

"အားလုံးပဲ မင်္ဂလာပါရှင်၊ ကြွရောက်လာကြတဲ့ ဂုဏ်သူရေရှိ ဆရာ၊ ဆရာမများ၊ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ များ၊ ကျောင်းသားမိဘများနှင့် ဧည့်သည်တော်များရှင်၊ ကျမနာမည်ကတော့ ဒေါ်မမဖြစ်ပါတယ်၊ ကျမကို ခုလို စကားပြောခွင့်ပေးကြတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမ များကိုလွန်စွာမှ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပထမပြောကြားလိုပါတယ်၊ ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ ကျမသားကြီးအတွက် ဂုဏ်ယူစွာ ပြောကြား ရမည့် အချိန်ဖြစ်ပေမယ့်လေ၊ ကျမရင်ထဲမှာ ခုချိန်ခါမှာ သားငယ်သာ ရှိနေမယ်ဆိုရင်လေ သားငယ်အတွက် ပြောဖြစ် နေမှာပါ"

သူမအသံများတိမ်ဝင်သွားသည်။ အားတင်းကာ ရင်ထဲရှိက်သံကို နှစ်မြှုပ်လိုက်ရသည်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများသည် ခေါင်းလေးတွေငုံ့ကာ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ မြေကြီးကိုပဲ ကြည့်နေကြလား၊ မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်များကို လူမမြင် အောင်ပဲ ကွယ်နေကြလား ဆိုတာတော့ သူတို့သာသိပါလိမ့်မည်။

"ဒီနေ့ ဒီနေရာလေးမှာ ကျမကတော့ မိခင်ကောင်းပီသစွာ ရပ်တည်ပေးခဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျမလေ ဒီစာအုပ်လေးကို ဖတ်လိုက်ရတဲ့နေ့ကစပြီး တော့မှ ကျမလွန်စွာ ဆိုးခဲ့သည့် မိခင်မှန်းသိခဲ့ရပါသည်"

သူမသည် စာအုပ်လေးအား အများမြင်သာအောင် ပြလိုက် ပါသည်။

"ကျမလေ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျမသားလေး အပေါ်မှာ အတ္တများဖြင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကျမရဲ့ ဖြစ်စေချင်သည်များကို ရှေ့တန်းတင်ခဲ့သူပါ။ ကျမ သားလေးကို ကျမဘာဖြစ်ချင်လဲလို့ တစ်ခါမှ မမေးမိခဲ့ဘူး၊ ကျမ နောင်တရလို့မဆုံးပါဘူး၊ ကျမသားလေးနာမည်က

ညီညီငယ်တဲ့၊ သူကကျမကို ပြောပြချင်တဲ့ အကြောင်း
ရာတွေရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျမဘယ်တုန်းကမှ ကောင်းကောင်း
နားထောင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျမစိတ်ထဲမှာ ငါမိဘ ငါပြောတာကို
နားထောင်ရမယ် ဆိုသည့် အတွေးသာ ကြီးဆိုးနေခဲ့သူပါ။
ကျမသားတွေကို ကျမလျှောက်စေချင်တဲ့ လမ်းပေါ်
အတင်း တွန်းလှိုတွန်း မောင်းလှိုမောင်းနှင့် ကျမလွန်စွာမှ
မိုက်မဲခဲ့သည့် မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သူပါ။ ကျမလေး
အခါနှောင်းမှ ကျမလွန်တာတွေ မြင်ခဲ့တယ်။ ကျမ
သားလေးကို အသက်ငယ်ငယ်လေး နဲ့ဆုံးရှုံးလိုက်ရတော့မှ
ကျမနောင်တအကြီးအကျယ်ရခဲ့တယ်။

ခုဒီလိုချိန်မှာ ဒီစကားပြောမိတာကို ကျမကို ခွင့်လွှတ်ကြစေ
ချင်ပါတယ်။ ကျမလိုပဲ မိခင်ကောင်း မပီသသူများ ၊
အခါနှောင်းမှ နောင်တရမိမှာကို ကျမ မလိုလားပါဘူး။
ဒါကြောင့် ဒီနေ့ဒီအချိန်မှာ ကျမဒီစကားကို ပြောရခြင်း
ဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရင်လေ ရှင်တို့လဲ ရှင်တို့
သားသမီးတွေ ဘာပြောချင်လည်းဆိုတာကို နားထောင်

ပေးလိုက်ပါ။ ပြောခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ သူတို့လေးတွေကို
မွန်းကြပ်စွာ မထားစေချင်ဘူး"

သူမရင်တွင် ဆို့တက်လာသဖြင့် ရှိုက်သံကို အသာထိန်းရန်
ခဏတာ နားလိုက်ပါသည်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများကတော့
ရင်နှင့်စွာနားဆင်နေကြသည်။

"တခါတရံမှာ လူလောကကြီးမှာ သာမန်မဟုတ်တဲ့
လူတွေကို ကျမတို့ဘာလို့ ပစ်ပယ်ထားကြမှာလဲ၊ ဝိုင်းဝန်း
ဖြေးဖြောင့်စေချင်ကြပါတယ်၊ ကျမတို့က မိန်းခလေး
တွေကို ပန်းတစ်ပွင့်နဲ့ တင်စားကြတယ်ဆိုပါဆို ပန်းတစ်ပွင့်
မဟုတ်ခဲ့တဲ့ ကျမသားလေးလိုမျိုး ကလေးတွေကိုလေး
ဒီပန်းလေးတစ်ပွင့် အကြောင်းနဲ့ သင်ခန်းစားများ
ယူသွားစေချင် ပါတယ်။ ကျမသားလေးဟာ အသက်
ငယ်ငယ်လေးနဲ့ လောကကို အရှုံးပေးခဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။

ထို့ကြောင့် သူနှင့်ဆက်နွှယ်ခဲ့တဲ့ နန္ဒဆိုတဲ့ကလေးလေးပါ
အဆစ်ပါပြီး အသိမဲ့တဲ့ဘဝကို ရောက်စေခဲ့ပါပြီ၊ ကျမတို့
သားကောင်းရတနာတွေ နစ်မွန်းခဲ့ရပါတယ်၊ ဒီတော့

လူလူချင်း စာနာကြပါ၊ ကူညီကြပါလို့ ကျမ တိုက်တွန်းချင်
ပါတယ်၊ ကျမတို့ နောက်ထက် အပစ်မဲ့တဲ့ကလေးတွေကို
မရှုံးစေချင်တော့ဘူး၊ နောက်ထက် ညီညီငယ် တစ်ယောက်
လည်း ထပ်မပေါ်လာစေချင်တော့ဘူး၊ နောက်ထက် နန္ဒ
တစ်ယောက်လည်း ထက်မဖြစ်စေချင်တော့ဘူး၊ ဒီနေရာမှာ
ကျမလေး အားလုံးသော မိဘတွေကို မိမိတို့ရဲ့သား
သမီးတွေကို နားလည်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါလို့ ပြောကြား
ရင် နိဂုန်းချုပ်လိုက်ပါတယ်၊ ကျမထက်လောင်း မှာကြား
ပါရစေ အိမ်ပြန်ရင်လေ သားသမီးတွေ ဘာတွေပြောချင်လဲ
ဆိုတာကို နားထောင်ပေးလိုက်ပါ"

ဖြောင်းဖြောင်း.....ဖြောင်းဖြောင်း

လက်ခုပ်သံများ မိုးယံသို့လွင့်မျောတက်သွားပါတော့သည်။

နောက်ဆုံးရလဒ်ကတော့...

အောင်ခိုင် နှင့် နိုင်နိုင်

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆယ်တန်း စာမေးပွဲပြီးသည်နှင့် ထိုနယ်
ကလေးမှ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြသည်။ ကိုကိုလေးနှင့်အတူ
ဆေးကျောင်းကြီးတွင် ပညာသင်ယူခဲ့ပါသည်။ ခုတော့
လူမှုရေးများတွင် တက်အားသ၍ ပါဝင်လုပ်ကိုင်နေကြသော
စေတနာ့ဝန်ထမ်း ဆရာဝန်ကြီးများအဖြစ် ရပ်တည် နေကြ
ပါသည်။

တွယ်တာ

သူမကတော့ သူနာပြုဆရာမကြီးအဖြစ် ထိုနယ်ကလေးမှာပင်
နေထိုင်နေခဲ့ပါသည်။ သူမတို့ရပ်ကွက်မှ လူတစ်ယောက်ဖြင့်
အိမ်ထောင်ကျကာ မိခင်ကောင်းသဖွယ် နေထိုင်နေပါတော့သည်။

ကျောင်းတော်ကြီးကတော့ လူတော်လေး လေးဦးကို ဆုံးရှုံး
လိုက်ရပါတော့သည်။

အောင်အောင်

သူသည် ညီညီငယ်၏ နောက်ဆုံးခရီးကို ပို့ဆောင်သည့်သူထဲတွင်
မပါရှိခဲ့ပါ။ ထိုရက်က သူဆေးရုံးမှာပဲ အသဲကွဲဝေဒနာနှင့်
နေခဲ့ရပါသည်။ ကျောင်းမှ နှုတ်ထွက်သွားကာ ကျောင်းတော်ကြီး
ဆီသို့ ပြန်မလာခဲ့တော့ချေ။ သူ၏ နှလုံးသားများသည် ညီညီငယ်နဲ့
အတူ ပါသွားခဲ့သည်။ ဆေးရုံးတွင် ရက်ပေါင်းများစွာ စိတ်ထောင်း
ကိုယ်ကျေဖြင့်ကုသရင်းက ကျောင်းကို ကျော်ခိုင်းသွားခဲ့တော့
သည်။ ကျောင်းပြောင်းကာ နယ်ပင်ပြောင်းသွားကာ အစအန
ဘာသတင်းမှမကြားတော့အောင် ပုန်းရှောင်သွားခဲ့တော့သည်။
သူကိုသွားကြည့်ကြသည့် ကျောင်းသားများပြောပြချက်အရ...

"ညီညီငယ်မရှိတော့တာကို လက်မခံချင်ပေမယ့် လက်ခံလိုက်ရပြီး
ညီညီငယ် ငါ့ဆီကို တစ်ရက်မှ ရောက်မလာခဲ့ဘူးလေ၊
ညီညီငယ်သာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် သူ့ငါ့ဆီကိုလာမယ်ဆိုတာ သေချာ
ပေါက်ပြောရဲတယ် ညီညီငယ်က လူတစ်ဘက်သားကို ကူညီတတ်

တာ ငါအသိဆုံးမို့ပါ။ ငါဒီမြို့မှာဆက်ပြီး နေနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘူး၊
ညီညီငယ်ရဲ့အရိပ်တွေကို ငါကျော်လွှာနိုင်တော့ဘူးလေ"

ထိုစကား လက်ဆောင်သာထားခဲ့သည့် အောင်အောင် ခုတော့
ဘယ်ဆီရောက်နေသည်မသိတော့ပါ။

နှင်းဆီ...

သူမကတော့ ညီညီငယ်ကို လိုက်ပို့သည့်ရက်က နောက်ဆုံး
ကျောင်းတွင် မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီး၊ ကျောင်းမှ နှုတ်ထွက်ကာ
တစ်ရပ်တစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားတော့သည်။

တွယ်တာ၏ ပြောပြချက်အရ နှင်းဆီသည် ညီညီငယ်ခုလို
နောက်ဆုံးအချိန် ဖြစ်သွားသည်က သူမ၏ ပရောဂမကင်းဟု
ထင်မှတ်ထားကာ သူမသည် ဒီကျောင်းကြီးတွင်မျက်နှာ မပြဝံ့
အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ညီညီငယ်နှင့်ပါက်သက်ခဲ့
သမျှကို ရင်ဆိုင်နိုင်အားမရှိတော့သဖြင့် ကျောင်းကြီးကို နှုတ်ဆက်
ကာ ထွက်သွားခဲ့တော့သည်။

ယခုတော့ သူတို့တက်ခဲ့သည့် ကျောင်းတော်ကြီး၌ပင် ကျောင်း
ဆရာမအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေပါတော့သည်။

နိဒ္ဒါ

သူကတော့ ညီညီငယ်၏နောက်ဆုံးရက်တွင် အခြေအနေဆိုးကာ
စိတ္တဇဆေးရုံးသို့ ပို့လိုက်ရတော့သည်။ သူ၏ နှုတ်ဖျားက
အဆက်မပျက် ရွတ်သွားသည်ကတော့..

"ညီညီငယ်....ညီညီငယ်....ညီညီငယ်.....ညီညီငယ်.....ညီညီငယ်"

နန္ဒ၏အဖြစ်ပျက်ကြောင့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူ နှင့် ဆရာ
ဆရာမများ၏ ရင်ထဲတွင်တော့ သင်ခန်းစာများ ကိုယ်စီ
ကိမ်းအောင်း နေခဲ့ကြပါတော့သည်။

ယခုတော့ ကိုကိုလေး စွန့်ခွာခဲ့သော နယ်မြေကို ပြန်ရောက်လို့
နေပါပြီ။ ညီလေးဆန္ဒဖြစ်စေချင်ခဲ့သော ဆရာဝန်ကြီးကို
ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပြီး ညီလေးလုပ်ပေးမည်ဆိုသော် မိဘများကို ပြုစုရန်
ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

တောင်တန်းကြီးက မိုးတွေအုပ်နေပါသည်။ ထိုတောင်တန်းကြီး
ထဲရှိ တောစခန်းတစ်ခုလေးသည် ပန်းပင်များဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ
ရှိနေသည်။ ရေတွေလောင်းနေသော ဦးမျိုးမင်းသည် တောစခန်း
လေး သုံးခုကြားက ကျောက်ခုံလေးတစ်ခုတွင် လူတစ်ယောက်
ထိုင်နေသည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူလတ်ပိုင်း အရွယ်
ကောင်လေးကတော့ တောင်ကြီးကိုမော့ကြည့်နေပါသည်။

"ကြယ်လေးတွေ အရေတွက်ရေရအောင် ညီညီငယ် မင်း
ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုရင်လေ အဲ့ဒီကြယ်တွေကို ခေါ်လာ
ပေးနော်"